

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

ΚΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΑΠΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΗΛΘΗΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ:

ΚΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΚΟΖΑΝΗ 2021

Η ΑΠΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΗΛΟΝΗΣ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

ΚΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΑΠΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΗΛΘΗΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΛΗ ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

- **Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος**
Καθηγητής Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας
- **Βακάλη Άννα**
ΕΔΙΠ Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας
- **Τζάρτζας Γιώργος**
Αν. Καθηγητής Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας

ΚΟΖΑΝΗ 2021

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγή.....	6
2. Κεφάλαιο πρώτο.....	10
Ένα σύντομο ταξίδι στη συμβολή της λογοτεχνίας στην ισορροπημένη ζωή του ανθρώπου. Το παιχνίδι καθοριστικός παράγοντας.	
3. Κεφάλαιο δεύτερο.....	25
Η θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ «Η λειτουργία του οργανισμού». Μια προσπάθεια αξιοποίησής της στην ανάγνωση της ερωτικής λογοτεχνίας	
4. Κεφάλαιο τρίτο.....	58
«Ο Δρόμος με τις λεύκες» ή το θρίλερ της διάκρισης της λογοτεχνίας, από την ροζ λογοτεχνία.	
5. Κεφάλαιο τέταρτο.....	67
Λογοτεχνία και πορνογραφία. Η απενοχοποίηση του άγχους ηδονής. Το μεγαλείο της λογοτεχνίας.	
6. Κεφάλαιο πέμπτο.....	145
Γαϊτανάκι απόψεων και απαντήσεων. Ερωτηματολόγιο. Ανάλυση των απαντήσεων.	
7. Επίλογος – Ευχαριστίες	195
8. Βιβλιογραφία	197
9. Περίληψη	200

**Ο έρωτας, η εργασία και η γνώση
είναι οι αστείρευτες πηγές της ζωής μας,
και αυτές θα πρέπει να την κυβερνούν.**

Βίλχελμ Ράιχ

**Έτρεχε στο αίμα σου και σε αναστάτωνε
σαν τη γεύση που έχουν οι άντρες στον ύπνο των κοριτσιών...**

Δεν θέλουν μάτια τα όνειρα...

Λες και χωρίς τ' άστρα δεν κάνεις ευχή...

**Δεν είμαστε εδώ επειδή δεν μας αγάπησαν πολύ.
Είμαστε εδώ για να τους αγαπήσουμε περισσότερο.**

Σκαράγκας Γιάννης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εισαγωγή

Η παρούσα διπλωματική μεταπτυχιακή εργασία του Κωνσταντίνου Κική εκπονήθηκε στο πλαίσιο του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών «Δημιουργική Γραφή» του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας. Η εργασία επιχειρεί να διερευνήσει τη μεγάλη αντιδιαστολή της λογοτεχνίας με την παραλογοτεχνία σε θέματα που αφορούν την ερωτική θεματολογία. Η παραλογοτεχνία που ασχολείται με τη συγκεκριμένη θεματολογία συνήθως αναφέρεται και ως «ροζ λογοτεχνία» ή στις πιο ακραίες μορφές της και ως «πορνογραφία».

Η εργασία αυτή επιχειρεί:

A) Να συμπεριλάβει στην ανάπτυξη της θεωρίας της, όσο το δυνατόν περισσότερα από τα λεγόμενα και γραφόμενα στη διάρκεια των μαθημάτων των τριών εξαμήνων, του μεταπτυχιακού τμήματος της Δημιουργικής Γραφής. Ήταν θέματα που ξαφνικά άνοιξαν τις πόρτες του μυαλού και μίλησαν στην ψυχή. Ήταν αυτά που μάγευαν τόσα χρόνια τις αναζητήσεις και ξαφνικά βρήκαν διέξοδο έκφρασης. Οι ορίζοντες άρχισαν να αποκτούν χρώμα και ουσία. Εμφανίστηκε ολόφωτος ο πλούτος της ανθρώπινης καλλιεργημένης γνώσης. Βρήκε έκφραση η κοσμοπολίτικη διάθεση και το φινίρισμα της ζωής, έτσι όπως ο κάθε άνθρωπος αξίζει να τη βιώνει. Γιατί η ποιότητα της ζωής στην καθημερινότητά, είναι αυτή που χαρακτηρίζει τον άνθρωπο.

B) Να χρησιμοποιήσει την συνδυασμένη θεωρητική πρακτική. Από την μια μεριά με το βλέμμα του λογοτεχνικού μοτίβου, έτσι όπως δόθηκε στην διάρκεια της διατύπωσης και από την άλλη μεριά την πρακτική μηχανική του εφαρμοσμένου τρόπου ανάλυσης, έρευνας και επίλυσης των θεμάτων, όπως αυτά εμφανίζονται στην καθημερινή πραγματικότητα. Έπρεπε να συζευχθεί η φιλοσοφική και φιλολογική πρακτική, με την αποτελεσματικότητα και την ολοκληρωμένη σαφήνεια της μηχανικής σκέψης. Εκεί που οι πρώτες αφήναν το θέμα της παρούσας εργασίας να περιπλανιέται χωρίς να βρίσκει διέξοδο, οι δεύτερες έπρεπε να δώσουν λύση στην διψασμένη αναζήτηση, χρησιμοποιώντας μεθόδους από την μηχανική πρακτική. Γιατί η ασάφεια και η γενικολογία δεν μπορεί να φέρει τη λύτρωση.

Γ) Να ολοκληρώσει το μέχρι στιγμής καταστάλαγμα περιπλάνησης μιας ζωής. Όχι νομοτελειακά. Ούτε αμετάκλητα. Αλλά με το βάρος της έρευνας και της αναζήτησης που εμπεριέχει το βάρος των χρόνων. Χωρίς αυτό να αποτελεί ένα τέλος, αλλά μια σύνοψη της μέχρι τώρα κατάστασης και μια απαρχή νέων αναζητήσεων. Γιατί το ταξίδι ποτέ δεν τελειώνει και μακάριος αυτός που έχει τις δυνάμεις να το συνεχίζει με την ένταση που του αξίζει.

Η εργασία αυτή προσπάθησε να παρουσιάσει στα πέντε βασικά της κεφάλαια τα παρακάτω.

1. Στο πρώτο κεφάλαιο επιχειρείται να αναδειχτούν τα στοιχεία εκείνα, μέσα από τα βιβλία και τις σημειώσεις του μεταπτυχιακού τμήματος της δημιουργικής γραφής, που αποτέλεσαν την έμπνευση και το κίνητρο για την εξερεύνηση

αυτή. Υπήρξαν έννοιες κλειδιά, λέξεις που μίλησαν μαγικά και ενεργοποίησαν τον συνειρμό της αναζήτησης, με αυτόν της πρακτικής εφαρμογής. Το «παιχνίδι» όπως αυτό ορίζεται μέσα στα κείμενα που παρατίθενται, μαζί με την εσωτερική ηθική του ανθρώπου, είναι οι καθοριστικοί παράγοντες εκπαίδευσης και οδήγησης του ανθρώπου στο μονοπάτι της λογοτεχνίας.

2. Στο δεύτερο κεφάλαιο γίνεται η παρουσίαση όλης της πορείας και των συμπερασμάτων της θεωρίας του Βίλχελμ Ράιχ, μέχρι την ανακάλυψη της «οργάνης» και της επίδρασης της στην ψυχική υγεία του ανθρώπου. Αυτό δεν έχει σκοπό να υποδείξει κάποια θεραπευτική μέθοδο σε πολυποίκιλα ψυχικά νοσήματα που βασανίζουν τον άνθρωπο. Έχει σκοπό να κάνει σαφές, με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι η απενοχοποίηση της ηδονής είναι η προσωπική μάχη του ανθρώπου με τα συστήματα που τον περιβάλλουν. Αυτά δημιουργούν την καταπιεστική κατάσταση που είναι υπεύθυνη για το άγχος ηδονής. Η σύνδεση της ερωτικής ζωής με την απόλαυση και τη διάκριση της λογοτεχνίας από την παραλογοτεχνία, είναι αυτό που αναδεικνύεται μέσα από την θεωρία του, έτσι όπως ερμηνεύεται.
3. Στο τρίτο κεφάλαιο γίνεται μια ανατρεπτική αναφορά σε όσα κατά καιρούς αναπτύχθηκαν και υποστηρίχτηκαν στην προσπάθεια «θέσπισης» άτυπων κανόνων για την διάκριση της λογοτεχνίας από την παραλογοτεχνία. Χωρίς να υπάρχει κανένας σκοπός κρίσης των γραφόμενων, επικρατεί η τάση της ανάδειξης μιας πρακτικής και ολοκληρωμένης θέσης για την αναγνώριση των λογοτεχνικών κειμένων, σε σχέση με τις επικρατούσες τάσεις της αόριστης επιχειρηματολογίας, η οποία σε πολλές περιπτώσεις προκαλεί και τον γέλωτα.
4. Στο τέταρτο κεφάλαιο επιχειρείται με πολλές αναφορές και εικόνες, η απενοχοποίηση πολλών ταμπού στην ερωτική ζωή των ανθρώπων. Θεωρούμε ότι οι δοξασίες για την ερωτική ζωή βρίσκουν εφαρμογές, ενίοτε απόλυτες, και στα λογοτεχνικά κείμενα. Πεποίθησή μας ότι αυτό που με τόσο περίπλοκο και σκοτεινό τρόπο συμβαίνει στην ομαλοποίηση της ερωτικής ζωής, αποβάλλοντας το άγχος ηδονής και φτάνοντας με φυσικό τρόπο στον οργασμό, συμβαίνει με απόλυτη ταύτιση και στην λογοτεχνία. Εδώ το ζητούμενο είναι η εσωτερική δύναμη των λογοτεχνικών κειμένων, να προκαλέσουν τον λογοτεχνικό οργασμό στους ανθρώπους. Τότε το κείμενο μπορεί να αποτελέσει στοιχείο λογοτεχνικής τέχνης και να ενταχθεί στα κοσμήματα που υπάρχουν από αρχαιοτάτων χρόνων στον χώρο αυτό. Η μέθοδος είναι πρακτική και απαιτεί την εξάσκηση και τον μόχθο των ανθρώπων που θέλουν να περάσουν στο επίπεδο αυτό. Διαθέτει όμως και καταθέτει όλη την πρακτική και την γνώση που απαιτείται. Γιατί τελικά πρέπει να καταλήγει κάποιος σε κάποια λύση. Η αναζήτηση πρέπει να έχει το από της αποτέλεσμα.
5. Στο πέμπτο κεφάλαιο έχει δημιουργηθεί ένα ερωτηματολόγιο που έχει διανεμηθεί ηλεκτρονικά σε διαφορετικούς ανθρώπου. Με διαφορετική ηλικία,

φύλο, εκπαίδευση, οικογενειακή κατάσταση. Οι απαντήσεις ήταν ανώνυμες. Και κρίθηκαν σύμφωνα με τις αρχές και τις πρακτικές των προηγούμενων κεφαλαίων. Υπήρξε μέσα από μια σειρά στοχευμένων ερωτήσεων, η αναζήτηση της πραγματικότητας, σε σχέση με την θεωρητική ανάπτυξη και την πρακτική που εκτέθηκε στα προηγούμενα κεφάλαια.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι χρησιμοποιούνται σε όλη την έκταση της εργασίας, οι πραγματικές εκφράσεις των συγγραφέων, των οποίων τα βιβλία τους αποτελούν την βιβλιογραφία της εργασίας, όπως αυτές είναι αποτυπωμένες στα βιβλία τους. Ο αναγνώστης ακολουθεί την ανάπτυξη της λογικής της εργασίας, μέσα από τις αυθεντικές εκφράσεις των συγγραφέων. Μπορεί με αυτό τον τρόπο να απολαμβάνει την αυτούσια έκφραση της ανάλυσης της θεωρίας, με την επερχόμενη δομημένη σκέψη της σύνθεσης των αποτελεσμάτων, που βγαίνουν από την εργασία αυτή. Έχει αξία να υπάρχει το αυθεντικό κείμενο και η ορολογία. Αυτή τηρείται σε όλη την έκταση της εργασίας, για να μην δημιουργούνται συγχύσεις των εννοιών και των λεγομένων. Εφαρμόζεται η μέθοδος της μαθηματικής ανάλυσης και της ανάπτυξης της θεωρίας, πριν έρθει η κατάληξη της λύσης και των αποτελεσμάτων. Είναι ένα ταξίδι που θέλει να φέρει στην επιφάνεια περισσότερα κρυμμένα του ασυνείδητου, φτάνοντας τον άνθρωπο να απλοποιεί τα δεδομένα, εκεί που υπάρχουν αδιέξοδα. Γιατί η μέθοδος δεν είναι λογιστική. Είναι απολογιστικά μηχανική. Και εδώ τα άλυτα θέματα και προβλήματα βρίσκονται μόνο στο μυαλό. Η ψυχή συνειδητά τα λύνει όλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο 1. Ένα σύντομο ταξίδι στη συμβολή της λογοτεχνίας στην ισορροπημένη ζωή του ανθρώπου. Το παιχνίδι καθοριστικός παράγοντας.

«Η συγγραφή είναι μία περιπέτεια, ένα διαρκές ταξίδι. Ακριβώς όπως είναι και η ίδια η ζωή»

(Κωτόπουλος, 2018: 12)

Τι είναι αυτό που κάνει ένα ερωτικό κείμενο λογοτεχνικό; Ποια είναι η διαφορά της λογοτεχνικής διέγερσης, με την πορνογραφία; Πώς μπορεί το λογοτεχνικό κείμενο να παράγει ερωτικές φαντασιώσεις, που να μπορούν να εκφορτίσουν φυσικά την ερωτική έξαψη του ανθρώπου; Πώς μπορούμε να περάσουμε από την ενοχή της ηδονής, στη χαρά της ζωής μέσα από τη λογοτεχνία; Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε ένα, όσο το δυνατόν, αντικειμενικό κριτήριο αξιολόγησης των συγγραφικών έργων κάθε κατηγορίας; (πεζά, ποίηση, στιχουργική, θεατρικό και κινηματογραφικό σενάριο)

Μερικά βασικά ερωτήματα που θα εξελιχθούν, θα αναπτυχθούν, θα δοθεί η ολοκληρωμένη απάντηση, μέσα από την εργασία αυτή. Ερωτήματα που έχει ο καθένας μέσα του και τον βασανίζουν από την παιδική ηλικία. Μεγαλώνει κανείς μαζί τους. Κάποια στιγμή έρχεται η λογοτεχνία να δώσει την λύτρωση. Κάποια στιγμή αρχίζουμε να ανακαλύπτουμε την χαρά της ζωής. Την δημιουργική ερωτική φαντασίωση. Την απενοχοποίηση της ηδονής.

Κατά την αναγνωστική πράξη στη λογοτεχνία, η φαντασία μεταστοιχειώνει δραστικά την πραγματικότητα και αίρει τους κοσμικούς χωροχρονικούς περιορισμούς, επιτρέποντας στο ενεργό υποκείμενο τη μεταφορά στο μυθολογικό σύμπαν του κειμένου. Στην ανάγνωση, όπως ακριβώς και στο παιχνίδι, καλλιεργείται μία ψευδαίσθηση (η λέξη σημαίνει ακριβώς αυτό, είσοδο σε παιχνίδι in – lusio / illusion), μία καταβύθιση στο φανταστικό χρόνο που διαρκεί όσο και οι παραπάνω δραστηριότητες. Κοινή λογική και εμπειρίες παραμερίζουν και ο αναγνώστης είναι έτοιμος να αποδεχτεί και τις πιο απίθανες μυθοπλαστικές περιπέτειες. Είναι αυτό ακριβώς που ο Jauss εντοπίζει στην ανάγνωση ως διαδικασία που απελευθερώνει τη συνείδηση, εκτός από την αισθητική απόλαυση που προσφέρει (Καλογήρου, 2004: 131).

Το κείμενο εγκαθιδρύει ένα καινούργιο σύμπαν αναιρώντας την όποια πραγματικότητα. Όταν τα παιδιά παίζουν / μιμούνται αυτοκίνητα, τράινα, πλοία ή αεροπλάνα, τα παριστάνουν εν γνώσει τους ότι αυτό δεν ισχύει στην πραγματικότητα ούτε επιχειρούν να πείσουν κανένα για την αληθοφάνειά τους. Με τον ίδιο τρόπο ο νεαρός αναγνώστης γνωρίζει πολύ καλά πως αρκετοί από τους αγαπημένους του ήρωες δεν υπήρξαν ποτέ στην πραγματική ζωή. Η σελίδα που θα διαβαστεί συνιστά

το υλικό σύνορο ανάμεσα στον πραγματικό κόσμο και στο επινοημένο σύμπαν. Ο αναγνώστης όμως, στην όποια «συναλλαγή» του με το κείμενο και τα συναισθήματα που του προκαλεί, συγκίνηση, άγχος, αγωνία, θαυμασμό προσδοκά ενδόμυχα στο τέλος ένα «ικανοποιητικό καθαρτήριο ίζημα στον εσωτερικό του κόσμο (Καλογήρου, 2004: 132).

Στη λογοτεχνία υπάρχει η δυνατότητα να εγκαθιδρυθεί ένα καινούριο σύμπαν, το οποίο αναιρεί την πραγματικότητα. Υπάρχει η δυνατότητα να αρθούν οι κοσμικοί χωροχρονικοί περιορισμοί. Ο αναγνώστης προσδοκά ένα ικανοποιητικό καθαρτήριο ίζημάτων, στον εσωτερικό του κόσμο. Των ιζημάτων που παραμένουν αδιάλυτα μέσα του, δεν αφομοιώνονται και πρέπει να μείνουν στον πάτο της συνείδησης του. Πρέπει να είναι αποφασισμένος να κάνει το επόμενο βήμα. Πρέπει να μάθει να βλέπει τα πράγματα έτσι όπως η ψυχική και η σωματική του υγεία το επιβάλλουν.

Ποιο είναι το στοιχείο που χρησιμοποιεί ο αναγνώστης για την ολοκλήρωση της εικόνας που έχει μέσα από ένα γραπτό κείμενο;

Η φαντασία είναι αυτή που παίζει τον κυρίαρχο ρόλο στην πραγμάτωση της εικόνας, έτσι όπως αυτή προκύπτει μέσα από το γραπτό κείμενο. Το γραπτό κείμενο έχει την δύναμη να δημιουργήσει συναισθήματα, που έχουν καθοριστική επίδραση στον αναγνώστη. Εδώ δημιουργείται ο προβληματισμός σχετικά με την υφή και την αξία της δημιουργημένης φαντασίωσης. Είναι η φαντασίωση τέτοια που να μπορεί να λειτουργήσει λυτρωτικά στον αναγνώστη; Είναι αυτή που με την έξαψη του πάθους θα αποφορτίσει τον αναγνώστη και θα τον οδηγήσει στην απόλαυση της ηδονής; Είναι αυτή που θα αποφορτίσει ομαλά και ολοκληρωμένα την συσσωρευμένη ενέργεια, που είναι φορτισμένη και τον δημιουργεί ανυπόφορη αίσθηση καταπίεσης;

Είναι ερωτήματα που δημιουργούνται όταν εξετάζεται το θέμα της ανάπτυξης μιας ιδιότητας του αναγνώστη, που μπορεί να πάρει τεράστιες διαστάσεις. Είναι μια δύναμη που πηγάζει από τον εσωτερικό του κόσμο και πρέπει να είναι ελεγχόμενη προς την σωστή κατεύθυνση. Είναι μια διεργασία του μυαλού, στην οποία ο καθένας μπορεί να της δώσει διαφορετική αξία. Μπορεί να την αξιοποιήσει με τρόπο που να είναι για τον ίδιο ωφέλιμη. Υπάρχει όμως κάποιος κανόνας που να ελέγχει αυτή την τεράστια δύναμη για όφελος του αναγνώστη;

Υπάρχει ένας εσωτερικός κανόνας που μπορεί να κάνει τον αναγνώστη ικανό να χαρακτηρίσει ένα έργο ως «λογοτεχνικό». Ο εσωτερικός αναπτυγμένος νόμος, η εσωτερική ενόραση, η εσωτερική κρίση του ανθρώπου, είναι το πιο ισχυρό κριτήριο αξιολόγησης του κάθε συγγραφικού έργου. Είναι ένας άγραφος νόμος, που όμοιό του συναντάμε στην εφαρμογή της δικαιοσύνης από τους ενόρκους στο δικαστήριο. Οι ένορκοι γνωρίζουν ελάχιστα, ίσως και καθόλου από νομολογία. Είναι απλοί πολίτες. Δεν είναι ούτε δικαστές, ούτε δικηγόροι. Η ετυμηγορία τους όμως, η οποία βασίζεται στον εσωτερικό ηθικό νόμο των απλών ανθρώπων, είναι η απόφαση του δικαστηρίου. Αυτός ο εσωτερικός νόμος είναι ισχυρότερος από τον νόμο που έχει μπροστά του

γραμμένο ο δικαστής. Αυτός ο νόμος είναι που βγάζει και την τελική απόφαση και δεν αμφισβητείται από κανένα δικαστήριο.

Οφείλουμε να εκφράσουμε την έντονη διαμαρτυρία μας, όταν αποκαλούνται ανήθικοι οι άνθρωποι που καθορίζουν την κοινωνική τους συμπεριφορά με βάση κανόνες που απορρέουν εσωτερικά και όχι με εξωτερικούς κώδικες που επιβάλλονται καταναγκαστικά.». (Ράιχ, 2015: 40).

Κάθε άνθρωπος έχει μέσα στην ψυχή του την ηθική, την δική του ηθική. Με αυτή πορεύεται στη ζωή του, παίρνει τις αποφάσεις του, κάνει τις κρίσεις του, αξιολογεί τον υφιστάμενο κόσμο γύρω του. Το ζητούμενο είναι, η εσωτερική αυτή ηθική του ανθρώπου να είναι αξιόλογα καλλιεργημένη και υψηλής ποιοτικής αξίας. Η ηθική αυτή εξελίσσεται από την συνεχή επαφή του ανθρώπου με ποιοτικές καταστάσεις. Έτσι μπορεί κάποιος να θεωρήσει ότι ψυχική του υγεία, προκύπτει ως η συνισταμένη των επιδράσεων που έχει δεχτεί στη ζωή του και τον έχουν κάνει ικανό να εκφορτίζει φυσικά και ομαλά την ενεργειακή συσσώρευση. Έχει ενεργειακό περιεχόμενο η απενοχοποίηση της ηδονής.

Η ηθική ξεκινάει να υπάρχει από την ύπαρξη της δεύτερης επιλογής (Phillips, 2005: 45).

Ας μην ξεγελά κάποιος τον εαυτό του. Με την ύπαρξη μιας μόνο επιλογής δεν μπορεί να επικαλεσθεί την ηθική, στην εφαρμογή της απόφασής του. Αν δεν βρεθεί σε ένα σταυροδρόμι, δεν μπορεί να περηφανευτεί ότι ενεργεί βάσει της ηθικής του. Σε μονόδρομους και μονοδιάστατες απόψεις και θεωρίες δεν υπάρχει ηθική. Υπάρχει μόνο καταπιεστικός εξαναγκασμός εφαρμογής. Ο άνθρωπος πρέπει να βουτάει στα βαθιά. Να είναι ανοιχτός στις επιδράσεις. Να γνωρίζει καλά ακόμη και αυτό που τελικά το απορρίπτει. Να μπορεί να έχει την ικανότητα της δικής του κρίσης. Να μην άγεται και φέρεται από τα φερέφωνα της κατευθυνόμενης καταδυνάστευσης.

Η ύπαρξη των πολλαπλών επιλογών στην περίπτωση των έργων που υπάρχουν σε κάθε μορφή συγγραφής και στον χαρακτηρισμό ενός έργου ως “λογοτεχνικό”, έρχεται μέσα από την ελευθερία του ατόμου να δρα και να κρίνει ελεύθερα. Έρχεται μέσα από την απαλλαγμένη από καταπιέσεις ψυχική του κατάσταση, μέσα από το ελεύθερο πνεύμα του, που μπορεί να γεννά και να βιώνει έναν κόσμο που αξίζει να ζει.

Η ηθικολογική υποκρισία είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός της φυσικής ηθικής. Η φυσική ηθική συμπεριφορά προϋποθέτει την ανεμπόδιστη ανάπτυξη της φυσικής διαδικασίας της ζωής. Η καταναγκαστική ηθική και η παθολογική σεξουαλικότητα βαδίζουν χέρι με χέρι (Ράιχ, 2015: 40).

Ας πάρουμε όμως με την σειρά μια ακολουθία γεγονότων που φτάνουν τον άνθρωπο στη σημερινή δύσκολη και καταπιεσμένη κατάστασή του. Ας ακολουθήσουμε αυτή την διαδρομή. Οι όροι και οι προϋποθέσεις μπαίνουν σταδιακά. Το θέμα εξετάζεται από την αρχή. Αναλύεται. Θα υπάρξει κατάληξη. Θα υπάρξει λύτρωση και αποδόμηση όλων όσων αναφέρονται. Ο δρόμος είναι τόσο απλός και

τόσο σύνθετος, όσο μπορεί ο καθένας να αντέξει και να αναλύσει. Δεν υπάρχουν σκοτεινά σημεία. Δεν υπάρχουν μαύρες τρύπες, όπου μπορεί κάποιος να χαθεί στην αναζήτηση. Ο καθένας μπορεί να τα βάλει σε τάξη με τον εαυτό του. Ο καθένας μπορεί να διαμορφώσει την θεωρία της αξιολόγησης, να είναι όσο μπορεί πιο κοντά στις δυνατότητές του και να μπορεί να έχει ξεκάθαρη γνώμη για του τι συμβαίνει.

Κάθε άνθρωπος προέρχεται από ένα μικρής ή μεγάλης έντασης καταπιεστικό περιβάλλον, το οποίο αναπτύχθηκε κυρίως κατά την παιδική του ηλικία. Το περιβάλλον αυτό, είτε το ονομάσουμε πατριαρχικό ή μητριαρχικό, ή πολιτικά εξαρτώμενο, ή θρησκευτικά κατευθυνόμενο, ή ακαδημαϊκά δομημένο, είχε ως φανερό σκοπό την διαμόρφωση χαρακτήρα, σύμφωνα με τα πρότυπα του εφαρμοζόμενου συστήματος. Στην πραγματικότητα, ο σκοπός ήταν η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη χειραγώγηση του ατόμου και η άνευ όρων υποταγή του στις προσταγές του συστήματος. Τα καταπιεστικά συστήματα, αυτές οι πραγματικές «δικτατορίες», λειτουργούν καταστροφικά στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του ανθρώπου. Τον οδηγούν σε αδιέξοδα, από τα οποία είναι δύσκολο να βγει. Δημιουργούν ψυχολογικά ένα ανθρώπινο ράκος, που σέρνεται στην ανάγκη της ανακάλυψης της πραγματικής ζωής.

Το νευρωτικής φύσης άγχος ηδονής αποτελεί τη βάση επί της οποίας οι ίδιοι οι άνθρωποι αναπαράγουν αρνητικές προς τη ζωή κοσμοθεωρίες που οδηγούν σε δικτατορίες. Είναι ο πυρήνας του φόβου προς τον ανεξάρτητο, προσανατολισμένο στην ελευθερία, τρόπο ζωής. Αυτός ο φόβος γίνεται η σημαντικότερη πηγή δύναμης για κάθε μορφή αντιδραστικό πολιτικό σύστημα και σε αυτόν οφείλεται η δυνατότητα χειραγώγησης της πλειοψηφίας των εργαζομένων ανθρώπων από μεμονωμένα άτομα ή ομάδες. Πρόκειται για έναν βιοφυσιολογικό φόβο (Ράιχ, 2015: 28).

Εδώ μπορεί να έρθει το πρώτο αντίδοτο. Η πρώτη αντίδραση του ανθρώπου, παράξενα εκπεφρασμένη. Το παιχνίδι.

Ο άνθρωπος παίζει μόνον όταν είναι άνθρωπος με όλη τη σημασία λέξης, και είναι ολοκληρωμένος άνθρωπος μόνο όταν παίζει (Schiller, 1990:122).

Αυτή η απλή ανθρώπινη δραστηριότητα, το παιχνίδι, που μπαίνει στη ζωή του και δεν πρέπει να τον εγκαταλείψει ποτέ, είναι η αρχή της γένεσης όλων των ευεργετικών καταστάσεων, που πρέπει να βιώνει ο άνθρωπος για να έχει μια ισορροπημένη ψυχική και σωματική ζωή.

Όσο κι αν ακούγεται αντιφατικό το σύμπαν του παιχνιδιού είναι ένας κλειστός, περιορισμένος και προστατευόμενος, αυτορυθμιζόμενος μικρόκοσμος (Τσιριμώκου 2000: 389), μέσα στον οποίο υλοποιείται με αυστηρούς κανόνες και σε ακριβή και προκαθορισμένα πλαίσια χωρικά (αλάνα, στάδιο, δρόμος, πεζοδρόμιο, σκηνή, σκακιέρα, σελίδα) και χρονικά. Η ρηζικέλευθη μελέτη, Homo Ludens, του Ολλανδού ιστορικού Johan Huizinga ορίζει το παιχνίδι ως βασική ανθρωπολογική κατηγορία και θεωρεί πως η κουλτούρα και ο πολιτισμός βασίζεται στο παιχνίδι,

μέσω της φαντασίας και της διαχρονικής γοητείας του οποίου ο άνθρωπος κατορθώνει να ξεπεράσει τη μονοτονία, την ωμότητα και τη βιαιότητα της φύσης, αλλά και τις ασφυκτικά καταπιεστικές αιτιοκρατικές του δεσμεύσεις. Παιχνίδια μοναχικά ή συλλογικά, εγκεφαλικά ή αθλητικά, τυχερά ή συναγωνιστικά, παιχνίδια που διακρίνονται για τις στρατηγικές που οφείλουν να αναπτύξουν οι συμμετέχοντες ή για το συνδυασμό εργώδους προσπάθειας και πηγαίου αυτοσχεδιασμού, έχουν σε κάθε πάντως περίπτωση ως στόχο να δημιουργήσουν συνθήκες ισότητας και ίσων ευκαιριών μεταξύ των παικτών, συνθήκες που τις περισσότερες φορές η πραγματικότητα αρνείται (Κωτόπουλος, 2018: 4).

Στο παιχνίδι του ανθρώπου, το παιχνίδι μέσα στη ζωή του, αναφέρονται όλα τα πλαίσια που υπάρχουν (αλάνα, στάδιο, δρόμος, πεζοδρόμιο, σκηνή, σκακιέρα, *σελίδα*). Μέσα στο παιχνίδι που αναπτύσσεται στις σελίδες κάποιας συγγραφής, στους στίχους κάποιου τραγουδιού, στις στροφές κάποιου ποιήματος, στο σενάριο κάποιου θεατρικού ή κινηματογραφικού έργου, θα γίνει προσπάθεια να βρεθεί η δυνατότητα της απόλαυσης μιας ψυχικά και σωματικά ισορροπημένης ζωής.

Βασικό χαρακτηριστικό του δημιουργικού ατόμου είναι η παιγνιώδης διάθεση που του επιτρέπει να επανασημασιοδοτεί και ανασημασιοδοτεί πλευρές της καθημερινής του ζωής. Η λεπτή διαχωριστική γραμμή μεταξύ ενός μαθησιακά χαρισματικού και δημιουργικά χαρισματικού μαθητή δομείται από τη φαντασία, τη συναισθηματική ένταση και την περιέργεια (Starko, 1995).

Ο Winnicott κάνει λόγο για δημιουργική συναίσθηση και γενικεύει τον όρο σε βαθμό που να την ταυτίζει μ' αυτό που περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο

κάνει το άτομο να αισθάνεται ότι η ζωή αξίζει να τη ζήσεις (Winnicott, 1996:122).

Για τον Winnicott το άτομο είναι περισσότερο δημιουργικό μέσα στο «παιχνίδι», μια μεταβατική ή δυναμική περιοχή της ανθρώπινης εμπειρίας που διευρύνεται σ' ένα σύνολο πολιτισμικών φαινομένων, ενώ «συμμορφωμένες» ζωές βιώνουν όσοι αδυνατούν να παίξουν.

Αυτό το παιχνίδι πρέπει να ανακαλύπτεται μέσα στις λογοτεχνικές σελίδες. Αυτό το παιχνίδι που εξελισσόμενο ηλικιακά, φτάνει να κάνει κάποιον να βιώνει την ώριμη πραγματική παιδική ηλικία, απαλλαγμένη από τις καταπιέσεις χειραγώγησης και το άγχος της ηδονής.

Ως μια τέτοια ενεργητική διαδικασία απαιτεί το συντονισμό πολλών λειτουργικών, νευροφυσιολογικών, ψυχικών και πνευματικών, ενώ ταυτόχρονα προσφέρει μοναδική απόλαυση. Αυτές οι τεχνικές προσέγγισης της Λογοτεχνίας συμβάλλουν στην ανάπτυξη της φαντασίας και της δημιουργικότητας, αλλά και στην κατάκτηση συγγραφικών δεξιοτήτων (Tsimbidy, 2008).

Το παιχνίδι μέσα από τις λογοτεχνικές σελίδες έχει διπλή κατεύθυνση. Δημιουργείται από τον συγγραφέα κατά την γένεση του έργου. Έχει την χαρά να το

βλέπει να εξελίσσεται, να απλώνεται, να παίρνει μορφή και ζωή από τον συνδυασμό των λέξεων. Από την ανάπτυξη των νοημάτων, από την πλοκή της ιστορίας. Έχει την θέληση να το μεταδώσει, να το βγάλει από μέσα του. Να γίνει κοινωνός της σκέψης του. Έχει έναν βοηθό. Τον αφηγητή του. Ο αφηγητής του είναι αυτός που λέει την ιστορία. Είναι αυτός που έχει επαφή με τον αναγνώστη. Είναι ο κοινωνός των νοημάτων του. Έτσι ο συγγραφέας μένει ανέγγιχτος στο παιχνίδι του. Δημιουργεί το δικό του σύμπαν, βγάζει ελεύθερα όλα αυτά που έχει να πει και εργάζεται για να δώσει στον αφηγητή του υλικό, ώστε να μπορέσει να πει την ιστορία πλέον αυτός στον αναγνώστη. Αισθάνεται ελεύθερος. Απενοχοποιημένος. Αισθάνεται να βγάζει αυτά που δεν θα μπορούσε με άλλο τρόπο να πει. Έχει την ηδονή της δημιουργίας. Την απενοχοποίηση όλων των λέξεων που μπορεί να χρησιμοποιήσει. Μπορεί να πει τα πράγματα με το όνομά τους. Χωρίς να κρύβεται. Χωρίς υπονοούμενα. Χωρίς συμφραζόμενα. Κάθε λέξη είναι βέλος που πρέπει να βρει τον στόχο της. Κάθε νόημα μπορεί να φτάσει στον αναγνώστη χωρίς να θεωρηθεί ότι είναι βιωματική εμπειρία. Ο συγγραφέας εργάζεται παίζοντας. Και παίζει εργαζόμενος. Αυτό το παιχνίδι είναι σκληρή δουλειά. Θέλει ατελείωτες ώρες πάνω από ένα λευκό κομμάτι χαρτιού, μπροστά στην άδεια οθόνη ενός υπολογιστή. Αυτή η δουλειά τον λυτρώνει.

Παρά το γεγονός ότι η Δημιουργική Γραφή δεν αποτελεί πανάκεια, αρκετοί συγγραφείς βρίσκουν την πρακτική της θεραπευτική και ορισμένοι δάσκαλοι της πιστεύουν ότι συνιστά μία πολύ δυνατή μορφή ψυχικής εκτόνωσης που συνδράμει επικουρικά στην αντιμετώπιση διάφορων ασθενειών, από την αντιμετώπιση της κατάθλιψης μέχρι την κοινωνική αποκατάσταση και την τόνωση της αυτοεκτίμησης. Το γράψιμο μπορεί να συνεισφέρει στην προσωπική ανάπτυξη και στην αυτογνωσία, καθώς σε ενεργοποιεί, σε ωθεί πέρα από την ευφυΐα και την καθημερινή σου προσοχή και σε κάνει να σκέφτεσαι και αντιλαμβάνεσαι καθαρότερα και διεξοδικότερα προοπτικές για τον εαυτό σου και τους άλλους. Έρευνες έχουν αποδείξει πως είμαστε πιο ευτυχισμένοι, όταν δουλεύουμε για κάποιο σκοπό και όταν το περιβάλλον για το οποίο και μέσα στο οποίο εργαζόμαστε μπορεί να μας προκαλέσει εκπλήξεις (Morley, 2007:4).

Το γράψιμο σε απορροφά τόσο που σε κάνει να νιώσεις ευφορία και ευεξία. Συνήθως, μάλιστα, η διαδικασία της γραφής σε επιβραβεύει περισσότερο από το τελικό αποτέλεσμα.

Η δεύτερη κατεύθυνση είναι αυτή του αναγνώστη. Αυτός που δέχεται, αυτά που ο συγγραφέας δίνει στον αφηγητή να του πει. Αυτός που συμμετέχει στο παιχνίδι με τον δικό του τρόπο. Ο αναγνώστης μαθαίνει να παίζει το παιχνίδι από την δική του πλευρά. Δέχεται τα βέλη του συγγραφέα και αρχίζει με την φαντασία του να αναπτύσσει το δικό του σύμπαν. Αισθάνεται το μυαλό του να απλώνεται εκεί που ήθελε με τον τρόπο του να τον φτάσει ο συγγραφέας. Αλλά δημιουργεί και το δικό του περιβάλλον. Αφήνει τον εαυτό του ελεύθερο να δεχτεί έτσι όπως αυτός θέλει τα γραφόμενα. Παίζει με την φαντασία του. Αισθάνεται την εσωτερική του αναστάτωση. Αφήνει το μυαλό του ανεξέλεγκτο. Πάει σε μονοπάτια που ίσως δεν τα έχει ζήσει, αλλά και ούτε τα έχει φανταστεί στην πραγματική του ζωή. Παίζει με τα όρια του

μυαλού του. Αφήνει την φαντασία του να δημιουργεί. Απολαμβάνει το αποτέλεσμα. Το παιχνίδι αυτό τον συνεπαίρνει. Τον μαγεύει. Τον αποσπά. Δημιουργεί μέσα του συναισθήματα, εκρήξεις. Μαθαίνει, προβληματίζεται, ταυτίζεται σε πολλές καταστάσεις. Αλλά αυτά είναι στοιχεία που πρέπει να εκπαιδευτεί για να τα έχει. Είναι ικανότητες που βγαίνουν μέσα από την τριβή του με το διάβασμα. Είναι καταστάσεις που τις βιώνει μετά από εκπαίδευση και κριτική σκέψη.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία είναι οι βαθμοί ελευθερίας ενός ανθρώπου. Είναι οι συντεταγμένες που μπορεί να έχει διαγεγραμμένες στο χώρο του και στο μυαλό του και εκεί να κινείται και να επεκτείνεται. Σε πολλές όμως περιπτώσεις υπάρχουν καταστάσεις που δημιουργούν τον ασφυκτικό κλοιό της καταπίεσης και δεν αφήνουν τον άνθρωπο να κινηθεί έτσι όπως θα ήθελε.

Εδώ πλέον πρέπει να μπει ένας σημαντικός παράγοντας που έχει να κάνει με την μορφή της καταπίεσης. Τι είδους καταπίεση δηλαδή εφαρμόζουν όλες οι μορφές χειραγώγησης του ατόμου; Με ποιο τρόπο θέλουν να καταφέρουν την υποταγή του ατόμου;

Η καταπίεση της σεξουαλικότητας των μικρών παιδιών και των εφήβων είναι η βασική μέθοδος ενσωμάτωσης αυτής της υπακοής (Ράιχ, 2015: 30).

Η σεξουαλική καταστολή έχει σαν σκοπό να κάνει τον άνθρωπο πειθήνιο στην εξουσία, ακριβώς όπως ο ευνουχισμός των επιβητόρων και των ταύρων ήταν τρόπος παραγωγής προθύμων υποζυγίων (Ράιχ, 2015: 270).

Η καταπίεση της φυσικής σεξουαλικότητας ενός ανθρώπου, που συνήθως ξεκινά από την πολύ μικρή παιδική ηλικία, είναι το μέσον με το οποίο προσπαθεί κάθε μορφή εξουσίας να τον υποτάξει. Και αυτό συναντάται σε διάφορα περιβάλλοντα.

Πατριαρχική ή μητριαρχική εξουσία στο περιβάλλον του σπιτιού, της οικογένειας. Μπορεί να κυριάρχησε ο όρος της πατριαρχικής εξουσίας, αλλά με την ίδια, ίσως και εντονότερη επιβολή, υπάρχει και η μητριαρχική εξουσία. Ιδίως στις γυναίκες πριν από τον γάμο, στους άντρες στην πρώιμη εφηβεία τους.

Η μητριαρχική εξουσία είναι υπεύθυνη σχεδόν πάντοτε, στην ανείσχυτη διαχείριση της σεξουαλικότητας, με μοναδικό ζητούμενο την αποκατάσταση της γυναίκας μέσα από τον γάμο της. Η γυναίκα μέχρι την ηλικία που θα παντρευτεί έχει σχεδόν, κατά την προσωπική γνώμη του γράφοντος, την καθοριστική επίδραση της μητέρας της. Η επίδραση αυτή γίνεται όλο και πιο καταπιεστική, όσο περνάν τα χρόνια και η γυναίκα δεν παντρεύεται. Συγκρίσεις με άλλες καταστάσεις και άλλα πρόσωπα, κυρίως φιλικά και του περιβάλλοντος της γυναίκας, είναι συνεχόμενες και μαρτυρικές. Το να παντρευτεί και να αποκατασταθεί μια γυναίκα είναι το κύριο μέλημα. Εξ άλλου από μικρή την γαλούχησαν με αυτό τον σκοπό. «Να σε δούμε και νυφούλα», λένε συνήθως όλοι οι συγγενείς και φίλοι ενός κοριτσιού, όταν θέλουν να δώσουν μία σημαντική ευχή. Άλλες φορές η μάνα απευθυνόμενη στην κόρη λέει «Οι φίλες σου παντρεύτηκαν και έχουν και δύο παιδιά», είναι η μόνιμη καταπιεστική

ευχή. Και επισφραγίζεται με το «Πότε θα χαρώ κι εγώ εγγονάκια». Συγκριτική τακτική. Το μητρικό ένστικτο σε πλήρη λειτουργία. Όλα αυτά βέβαια με παραινέσεις για το πρόσωπο του συζύγου που πρέπει να διαλέξουν. Να είναι ευκατάστατος. Να έχει κοινωνική θέση. «Κι αν δεν τον αγαπάς, δεν πειράζει. Θα τον συνηθίσεις». Μητρική παραινέση. Η γυναίκα οδηγείται καταπιεστικά στο γάμο, για να ξεφύγει από την πίεση αυτή. Τότε αρχίζει να νιώθει πιο ελεύθερη. Αλλά βρίσκεται κάτω από τα «δεσμά» του γάμου και τις υποχρεώσεις των παιδιών.

Πολιτική εξουσία στη διαμόρφωση ιδεών, διαχείρισης της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής του ατόμου. Η πολιτική εξουσία συμπεριλαμβάνει και την οικονομική κατάσταση του ατόμου. Εξ άλλου η οικονομική εξαθλίωση των τάξεων έρχεται με την σεξουαλική καταπίεση. Συμβαδίζουν με μοναδικό σκοπό την υποταγή των ανθρώπων στα προστάγματα της πολιτικής εξουσίας.

Η επιβολή του πολιτικού συστήματος, πόσο μάλλον μιας δικτατορίας οποιουδήποτε χρώματος, θέλει ανθρώπους υποταγμένους στο πρόσταγμα των αρχηγών. Θέλει μάζες λαού χωρίς συνείδηση, που να κατευθύνονται εκεί που το συμφέρον της κεφαλής επιτάσσει. Η δημιουργία καταπιεσμένων ανθρώπων, με έντονο το αίσθημα της ενοχής της ηδονής είναι κυρίαρχο μέλημα της εξουσίας. Τι πιο εύκολο και επιτεύξιμο από την επιβολή της οικονομικής ανέχειας, τη στέρηση ακόμη και βασικών αγαθών αξιοπρεπούς διαβίωσης των ανθρώπων. Σε αυτή την ανέχεια προτάσσεται η σεξουαλική καταπίεση. Η διαχείριση της σεξουαλικής υγείας γίνεται όργανο υποταγής. Η ενοχή της χαράς και η αποδοχή της δυστυχίας είναι τα χαρακτηριστικά της μεθόδου. Μαθαίνουν τις μάζες να υπομένουν καρτερικά τις λύπες, γιατί δεν είναι τάχα άξιοι να απολαύσουν τις χαρές της ζωής.

Θρησκευτική εξουσία στη διαμόρφωση ιδεών πίστης, υπακοής και προσαρμογής της ηθικής του ατόμου. Ο φόβος του ανθρώπου για το άγνωστο, η ζωή του και ο θάνατος, οι αρρώστιες και η εξαθλίωση του ατόμου, η ασυγχώρητη αμαρτία, δημιουργεί μια ισχυρή καταπιεστική μορφή εξουσίας, η οποία επιβάλλεται με την καταπίεση της φυσικής σεξουαλικότητας και περιβάλλεται με τον μανδύα της ηθικής. Η κατά προτεραιότητα υπεύθυνη για την ενοχοποίηση της ηδονής και την ψυχολογική φόρτιση του ατόμου.

Έναν έντονο περιβάλλον τιμωρίας. Ότι και να κάνει κάποιος είναι αμαρτωλός. Και κυρίως μην σκεφτεί ποτέ να απενοχοποιήσει την φυσική σεξουαλικότητα. Η καταπιεσμένη σεξουαλικότητα δημιουργεί πιστούς υποταγμένους. Η έννοια της αμαρτίας πρέπει να βαραινεί τον άνθρωπο από την γένεσή του. Ακόμη και η παιδική αθωότητα είναι αμαρτία, όταν ανακαλύπτει την φυσική σεξουαλικότητα. Η καταπίεση εδώ πρέπει να αρχίσει όσο μπορεί πιο νωρίς. Να προλάβει να δημιουργήσει άτομα πλήρως υποταγμένα. Η αμαρτία είναι αυτή που κυριαρχεί στη ζωή και διαστρεβλώνει την κρίση του ανθρώπου για την φυσική απόλαυση της ζωής.

Ακαδημαϊκή εξουσία. Αυτή που έχει να κάνει με την εκπαίδευση και την πνευματική προαγωγή του ατόμου. Αυτή που δομείται μέσα στα εκπαιδευτικά

ιδρύματα. Αυτή που αντί να αναδεικνύει την ελευθερία και την μεγαλοσύνη του πνεύματος, δημιουργεί ψυχολογικά καταπιεσμένα άτομα που φοβούνται να βγουν στο στίβο της ζωής και περιχαράκωνονται στα ακαδημαϊκά θρανία.

Δημιουργεί άτομα που είναι ταγμένα στην ακαδημαϊκή αυθεντία του καθηγητή. Δεν πρέπει να αμφισβητείται. Δεν μπορεί κάποιος να την ξεπεράσει. Πρέπει να υπακούει και να δέχεται δεδομένη την ανωτερότητα. Αν δεν υπάρχει αυτή, τότε ποιος ο λόγος ύπαρξης της καθηγητικής υπεραξίας.

Ο δρόμος του καταναγκασμού είναι ο δρόμος της μικρότερης αντίστασης (Ράιχ, 2015: 41).

Η φυσική σεξουαλικότητα ενός ανθρώπου έχει και το είδωλό της στις “σελίδες”. Σε κάθε μορφή συγγραφής. Σε κάθε λέξη που γράφεται και απευθύνεται σε ένα κοινό. Σε κάθε εξωτερίκευση της σκέψης του συγγραφέα, σε όλες τις μορφές του, του ποιητή, του στιχουργού. Σε κάθε σελίδα που έρχεται να παίξει μπροστά στα μάτια, μέσα στα αυτιά του αναγνώστη.

Όλες οι πολιτιστικές προσπάθειες, όπως εκφράζονται στη λογοτεχνία, στη ποίηση, στην τέχνη, στον χορό και στις λαϊκές ενδυμασίες, χαρακτηρίζονται από το ενδιαφέρον τους για τη σεξουαλικότητα. Τίποτε άλλο δεν επηρεάζει περισσότερο έντονα τον άνθρωπο από το σεξουαλικό ενδιαφέρον (Ράιχ, 2015: 268).

Αυτό το είδωλο πάνω στις σελίδες, πρέπει να είναι λογοτεχνικό. Πρέπει να έχει την ποιότητα που του αξίζει. Πρέπει να προάγει το επίπεδο και την καλλιέργεια του ανθρώπου. Πρέπει να εξυπηρετεί την φυσική του ανάγκη για εκτόνωση.

Είναι δύσκολο να υπάρχει ένας απόλυτος τρόπος να αξιολογείται η συγγραφή και να κατατάσσεται σε λογοτεχνία και μη λογοτεχνία. Είναι δύσκολο να υπάρχει διάκριση του πραγματικά λογοτεχνικού έργου, από τα σκουπίδια που κυκλοφορούν. Είναι δύσκολο να γίνει κάποιος εκπαιδευμένος ποιοτικά αναγνώστης. Βέβαια από την άλλη μεριά, είναι δύσκολο να μην καταλήξει κάποιος λογοτεχνικά αρτηριοσκληρωμένος ως προς την “ερωτική λογοτεχνία”, χαρακτηριζοντάς την με ευκολία “ροζ λογοτεχνία”.

Η ηθική και κοινωνική αποτίμηση των πιο σημαντικών βιολογικών λειτουργιών του ανθρώπου βρισκόταν στα χέρια σεξουαλικά μатаιωμένων κυριών και αξιοπρεπών, νευροφυτικά αδρανών μυστικοσυμβούλων. Δεν είχαμε κανένα πρόβλημα με την ύπαρξη συλλόγων σεξουαλικά μатаιωμένων γηραιών κυριών και άλλων μουμιοποιημένων πλασμάτων. Η ένσταση ήταν ότι ακριβώς αυτά τα ατροφικά είδη ζωής όχι μόνο ήθελαν αλλά ήταν και σε θέση να υπαγορεύσουν τη συμπεριφορά των υγιών και γεμάτα ζωντάνια ανθρώπων. Ετοιμοθάνατοι και μатаιωμένοι άνδρες και γυναίκες επικαλούμενοι το γενικό αίσθημα σεξουαλικής ενοχής επεσήμαιναν το σεξουαλικό χάος και την «κατάπτωση του πολιτισμού και της κουλτούρας» (Ράιχ, 2015: 274).

Η αξιολόγηση της λογοτεχνίας, μπορεί να έχει δύο οπτικές γωνίες. Και εδώ μπορεί κάποιος να καταλήξει βλέποντας το κείμενο από την πλευρά του αναγνώστη, ή από την πλευρά του συγγραφέα, ή και από τις δυο πλευρές. Για να το κάνει αυτό χρειάζεται εκπαίδευση. Μπορεί κάποιος να καταλήξει στο επόμενο συμπέρασμα.

Ο μισός δρόμος για να αγαπήσεις τη λογοτεχνία είναι να τη διαβάσεις, ο άλλος μισός να την γράψεις. (Κωτόπουλος, 2017: 19)

Η ανάγνωση απαιτεί ικανότητα. Διαφορετική. Καθόλου ευκαταφρόνητη. Η ανάγνωση από την αρχή της ύπαρξης του ανθρώπινου γένους, δεν ήταν ικανότητα φυσική. Είχαμε την όραση, την ακοή, την αφή, την γεύση. Αισθήσεις που βοηθούσαν τον άνθρωπο να καταλάβει και να αισθανθεί το περιβάλλον του. Η ανάγνωση δεν υπήρχε στην αρχή της ύπαρξης της ανθρωπότητας. Έγινε επίκτητη αργότερα. Και μάλιστα στην γένεσή της απαιτούνταν ιδιαίτερες ικανότητες για να μπορέσει να επιδράσει και να ενεργοποιήσει τις αισθήσεις του ανθρώπου.

Η ανάγνωση σε αντίθεση με τα γενετικά προγραμματισμένα συστατικά της μέρη, που είναι η όραση και η ομιλία, δεν κληροδοτείται και δεν κληρονομείται. Δεν είμαστε φτιαγμένοι για να διαβάζουμε (Wolf, 2007: 233).

Μπορεί αυτή η αρχέγονη επίδραση στον άνθρωπο να αναφερόταν στην ικανότητα κατανόησης, η σημερινή όμως επίδραση είναι στην αισθητική και ποιοτική ικανότητα, να ενεργοποιήσει ορισμένα σπουδαία κέντρα λειτουργίας του εγκεφάλου και της ύπαρξής του. Και κυρίως να προάγει την έννοια του ανθρώπου, όπως αυτή αξίζει να υπάρχει. Και αυτό το ονομάζουμε λογοτεχνία.

Η έννοια της λογοτεχνικότητας βέβαια δεν μπορεί να οριστεί εύκολα, γι' αυτό και ο χώρος της Λογοτεχνίας δεν μπορεί να καθοριστεί με αυστηρά όρια.

(<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9B%CE%BF%CE%B3%CE%BF%CF%84%CE%B5%CF%87%CE%BD%CE%AF%CE%B1>)

Για τον καθορισμό της έννοιας της λογοτεχνικότητας έχουν γίνει πολλές προσπάθειες. Η μία είναι η οντολογική εξέταση, αυτή δηλαδή που προσπαθεί να ορίσει τη Λογοτεχνία «εκ των έσω», με εσωτερικά κριτήρια, με τα οποία προσπαθεί να προσδιορίσει κάποια σταθερά χαρακτηριστικά του λογοτεχνικού λόγου. Κάποιες από τις προσπάθειες οντολογικού ορισμού είναι οι ορισμοί της Λογοτεχνίας ως «μυθοπλαστικής γραφής», ως «αποκλίνουσας χρήσης της γλώσσας» ή ως κειμένου που προσφέρει «αισθητική απόλαυση»

(<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9B%CE%BF%CE%B3%CE%BF%CF%84%CE%B5%CF%87%CE%BD%CE%AF%CE%B1>)

Ο καθορισμός της λογοτεχνικότητας και ο ορισμός της λογοτεχνίας μοιάζει πολύ την σύγχρονη πλέον κβαντική θεωρία που ασχολείται με τον καθορισμό της τροχιάς σωματιδίου γύρω από τον πυρήνα. Όσο πιο πολύ προσπαθούμε να καθορίσουμε την θέση του σωματιδίου, τόσο μεγαλύτερο σφάλμα κάνουμε και τόσο περισσότερο μένει απροσδιόριστη η θέση του σωματιδίου στο χώρο.

Η αρχή της απροσδιοριστίας ή διαφορετικά αρχή της αβεβαιότητας είναι βασικό αξίωμα της κβαντικής μηχανικής που διατυπώθηκε για πρώτη φορά το 1927 από τον Βέρνερ Χάιζενμπεργκ (Werner Heisenberg, 1901 - 1976). Σύμφωνα με την αρχή της απροσδιοριστίας είναι αδύνατο να μετρηθεί ταυτόχρονα και με ακρίβεια, ούτε πρακτικά, ούτε και θεωρητικά η θέση και η ταχύτητα, η ορμή ενός σωματιδίου.

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9A%CE%B2%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE_%CE%BC%CE%B7%CF%87%CE%B1%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%AE

Το ίδιο συμβαίνει και όταν κάποιος προσπαθεί με περίπλοκους και δυσνόητους κανόνες και κυρίως με αφελείς προσεγγίσεις και με σκουριασμένες απόψεις, να προσδιορίσει την λογοτεχνικότητα ενός έργου. Και τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα και οξύνονται οι απόψεις, όταν αναφέρεται στην ερωτική λογοτεχνία. Εκεί βγαίνουν όλα τα συμπλέγματα και οι σεξουαλικές καταπιέσεις του κρίνοντος. Εκεί βγαίνει όλη η καταπιεσμένη παιδική ηλικία, με την κατεστραμμένη ανάπτυξη της σεξουαλικότητας και την ενοχή της ηδονής που την συνοδεύει.

Υπάρχει η τάση να ορίζονται ως λογοτεχνικά κείμενα τα κείμενα που θεωρούνται «καλά», που έχουν δηλαδή αξιολογηθεί ως ανώτερα από κάποια άλλα και προσφέρουν στον αναγνώστη αισθητική απόλαυση.

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9B%CE%BF%CE%B3%CE%BF%CF%84%CE%B5%CF%87%CE%BD%CE%AF%CE%B1>

Εδώ αιτιολογούνται όλα αυτά που αναπτύχθηκαν προηγουμένως στο κεφάλαιο αυτό, περί της ύπαρξης της εσωτερικής ηθικής του ανθρώπου. Ο εκπαιδευμένος αναγνώστης έχει εσωτερικό κριτήριο. Έχει αίσθηση. Έχει διάραση. Μπορεί χωρίς κανόνες και νουθεσίες να αισθανθεί και να καταλάβει το λογοτεχνικό κείμενο. Μπορεί να διακρίνει την τέχνη. Και αυτό έρχεται μόνο του. Έρχεται με την εκπαίδευση του αναγνώστη. Όταν κάποιος βλέπει έναν πίνακα ζωγραφικής, όταν ακούει μια μουσική, όταν διαβάζει ένα ποίημα, ένα κείμενο, δεν υπάρχει καμία ανάγκη να αρχίσει την ανάλυση. Δεν πρέπει να αιτιολογεί γιατί του αρέσει κάτι. Δεν μπορεί να αναλύει την τέχνη. Η τέχνη περνάει ανεμπόδιστα μέσα του. Τον κυριεύει και τον γοητεύει. Δεν χρειάζεται ανάλυση για να καταλάβει.

Πρέπει να γίνουμε οκνηροί στο θέμα της προσπάθειας, επειδή τα ωραία πράγματα έρχονται όταν πάψεις να προσπαθείς. Η στοργή, ο πόθος, η αμέριμνη προσήλωση (Phillips, 2005: 62).

Όταν βέβαια αναφέρεται στην παραπάνω παραπομπή, ότι τα ωραία πράγματα έρχονται όταν πάψεις να προσπαθείς, δεν σημαίνει ότι ο βαθμός της ώσμωσης της εμπράγματης τέχνης προς το εσωτερικό του ανθρώπου είναι ο ίδιος σε όλους τους ανθρώπους. Άρα δεν σημαίνει ότι έχουμε την ίδια προσλαμβάνουσα από όλους τους ανθρώπους. Η εσωτερική ηθική υπάρχει σε κάθε άνθρωπο. Στο ασυνείδητο κυρίως. Το πόσο την έχει ενεργοποιήσει ο κάθε άνθρωπος την εσωτερική του ηθική, είναι ανάλογο το μέτρο της εκπαίδευσης που έχει υποστεί. Είναι ένα φαινόμενο παρόμοιο

με αυτό της ώσμωσης που παρατηρείται στον φυσικό κόσμο. Η ημι-διαπερατή μεμβράνη που διαχωρίζει τους δύο κόσμους, αφήνει τις διόδους της επικοινωνίας των δύο κόσμων, ανάλογα με την εκπαίδευση του ανθρώπου. Και ενώ το φαινόμενο εξελίσσεται χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια, η ποσότητα της απόλαυσης που διαπερνά την μεμβράνη, είναι ανάλογη της εκπαίδευσης του ανθρώπου. Η διεύρυνση της διαπερατότητας της μεμβράνης, είναι ανάλογη με την διεύρυνση της εκπαίδευσης του ανθρώπου. Χρειάζεται εκπαίδευση στο να είναι κάποιος ικανός να αισθανθεί. Γιατί όπως η δημιουργική γραφή διδάσκεται, έτσι και η αίσθηση της τέχνης διδάσκεται. Πρέπει το άτομο να αναδεχθεί σε μια ανώτερη πνευματική σφαίρα.

Εάν δεχτούμε (Νελέζ – Γκουαταρί) πως σήμερα η λογοτεχνία και πιο συγκεκριμένα το μυθιστόρημα έχει υποκαταστήσει τη φιλοσοφία, αντιλαμβανόμαστε πως ανάλογες αναγνώσεις δεν μας ωθούν απλώς σε επανεκτίμηση κάποιων θέσεών μας, αλλά «μας αναγκάζουν να αλλάζουμε θεμελιώδεις απόψεις για τον κόσμο και τον τρόπο ζωής» (Κωτόπουλος, 2018: 3).

Όλα έρχονται φυσικά, όταν κάποιος είναι εκπαιδευμένος. Και είναι εκπαιδευμένος όταν ενεργεί και φέρεται φυσικά. Όταν αφήνει τον πλούτο της περιρρέουσας γνώσης, να περάσει μέσα του, χωρίς φίλτρα που επιβάλλονται από μορφές εξουσίας.

Τίποτα στη φύση δεν είναι περισσότερο φυσικό από τα άλλα (Phillips, 2005: 28).

Εδώ έρχεται να προστεθεί το παιχνίδι. Έρχεται να προστεθεί η φαντασίωση. Ο αναγνώστης παίζει με το κείμενο. Παίζει με τις λέξεις. Δημιουργεί τις εικόνες του. Κυρίως συνθέτει το σενάριο. Και το σενάριο θέλει να είναι έτσι όπως το ορίζει μέσα από την απενοχοποίηση της καταπιεσμένης του σεξουαλικότητας από την παιδική ηλικία. Θέλει να κινηθεί σε μονοπάτια που θεωρούσε μέχρι τότε απαγορευμένα. Θέλει να πάει κόντρα σε όλα αυτά που τον καταπίεζαν. Σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το απαγορευμένο εξάπτει την φαντασία, η επιθυμία είναι κατά βάση παράβαση. (Phillips, 2005: 25)

Έτσι ξεκινά κάποιος να “κρύβεται” μέσα στην απαγορευμένη σχέση του με την λογοτεχνία. Κρύβεται και απομονώνεται σχεδιάζοντας και υλοποιώντας νοητικά, αυτό που δεν μπορεί να κάνει στην πραγματική του ζωή. Βγάζει τα θέλω του. Προσποιείται την παράβαση, έτσι όπως του έμαθαν μέχρι τώρα να πιστεύει. Κρύβει την απενοχοποιημένη έκρηξη της απόλαυσης της ηδονής.

Το ιδανικό κρησφύγετο – το πιο βολικό – είναι εκείνο όπου μπορείς να ξεχάσεις από τι κρύβεσαι. Η και αυτό ακόμη το γεγονός ότι κρύβεσαι. Τα ζευγάρια υπάρχουν γιατί είναι αδύνατον να κρυφτεί κανείς μόνος του (Phillips, 2005: 81).

Ο άνθρωπος γίνεται ζευγάρι με την λογοτεχνία. Ανεμπόδιστα. Φυσικά. Μέσα στην κρυφή του σχέση. Χωρίς θεατές. Χωρίς κριτές. Χωρίς την στείρα κριτική. Και αυτό πρέπει να μοχθήσει να το διατηρήσει μακριά από τους κακόβουλους και τις μορφές εξουσίας. Τις οποιαδήποτε μορφές που επιβουλεύονται την ομορφιά της ζωής του.

Πρέπει να μοχθήσουν, έστω και μόνο για να διατηρήσουν ως παράνομο, ό,τι τους παρέχεται διαρκώς ανεμπόδιστα, έτσι ώστε να μπορούν να το βρίσκουν ενδιαφέρον (Phillips, 2005: 25).

Ο άνθρωπος δημιουργεί τον μικρόκοσμό του. Αυτόν που τον έχει κρυφά βρει μέσα στις σελίδες της λογοτεχνίας που διαβάζει. Και του αρέσει αυτό να το διατηρεί ως παράνομο, για να έχει την χαρά του ενδιαφέροντος που αναπτύσσεται. Αυτό που μόνο στον εαυτό του μπορεί να παρέχει. Αυτό το παράνομο, που θέλει να του δίνει την γλύκα στην καθημερινότητά του.

Είναι πιο εύκολο να προσποιείται κανείς ότι υπάρχουν εμπόδια – να κατασκευάζει μια προσομοίωση του απαγορευμένου – από το να προσποιείται ότι υπάρχει επιθυμία (Phillips, 2005: 25).

Τελικά είναι εφικτό να αγγίξει κανείς το άπειρο. Στις αναπτυσσόμενες δυνατότητές του ανθρώπου γίνεται πεπερασμένο. Έχει μετρηθεί ότι όταν κάποιος κινείται συνεχώς τότε ο χρόνος ζωής του πάει προς τα πίσω. Όταν είναι ανεβασμένος σε υψηλότερο επίπεδο, φυσικά της βαρύτητας, νοητικά της εκπαίδευσης, έχει διαφορά στην διάρκεια ζωής, που μπορεί να μετρηθεί. Αυτή η διάρκεια σε ένα βάθος ογδόντα με εκατό χρόνων, είναι τρεις με πέντε χτύποι καρδιάς. Αυτοί οι επί πλέον χτύποι καρδιάς είναι αυτοί που κάνουν να διαφέρει η ζωή ενός ψυχικά και νοητικά εκπαιδευμένου, με τον άλλον που αφήνει την ζωή και κυλάει μέσα από τις παλάμες του, χωρίς να μπορεί να την πιάσει. Αυτοί οι επί πλέον χτύποι καρδιάς κάνουν τον άνθρωπο ανώτερο ων. Του δίνουν την ζωή που αξίζει.

Το να έχεις κάτι επειδή το επιθυμείς διαφέρει από το να επιθυμείς κάτι επειδή το έχεις (Phillips, 2005: 127).

Εξημερώνει το άπειρο (Phillips, 2005: 66).

Όλες αυτές οι έννοιες που ενεπλάκησαν στην ανάπτυξη του συσχετισμού της φαντασίας με το παιχνίδι και της λογοτεχνίας με την απενοχοποιημένη ηδονή, είναι στα όρια του συγκριτικά μη μετρήσιμου μεγέθους. Είναι όροι λεπτών ισορροπιών που διαφοροποιούν την αξία του ψυχικού κόσμου του κάθε ανθρώπου. Είναι η θεωρία που θα αναπτυχθεί στο επόμενο κεφάλαιο, βασιζόμενη σε έρευνα πολλών χρόνων του Βίλχελμ Ράιχ. Του Ιατρού, φυσικού, βιολόγου, φιλοσόφου. Του ανθρώπου που μπορεί να ήρθε σε ρήξη με ότι στην εποχή του θεωρούνταν κατεστημένο, γιατί κατόρθωσε μέσα από συγκεκριμένες μεθόδους και οφθαλμοφανή πειραματικά αποτελέσματα να θέσει κάποιες βάσεις. Αυτές χρησιμοποιούμενες στον τομέα της λογοτεχνίας και της κριτικής της, μπορούν με απλές συλλογικές μεθόδους να μας εκπαιδεύσουν να βγάζουμε ασφαλή συμπεράσματα και κρίσεις. Αρκεί να έχουμε αναπτυγμένο το εσωτερικό κριτήριο, ενός ψυχικά υγιούς και ισορροπημένου ανθρώπου. Ενός ανθρώπου απαλλαγμένου από το μεγάλο βάρος του καταπιεσμένου ασυνειδήτου, που επιχειρείται να γίνεται όσο το δυνατόν συνειδητής δύναμης διαχείρισης καταστάσεων και συναισθημάτων. Και κυρίως απόλαυσης της υγιούς απενοχοποιημένης ηδονής που μπορεί να δώσει ουσία και νόημα στη ζωή ενός ανθρώπου.

Είναι αδύνατον να υποσχεθείς απιστία (Phillips, 2005: 31).

Είναι όμως μοναδικά υπέροχο να υποσχεθεί ο άνθρωπος πίστη στον εαυτό του και στις δυνάμεις του. Από εκεί και πέρα ξεκινά και ολοκληρώνεται η ποιοτική ζωή του ανθρώπου και η μοναδική του σχέση με την λογοτεχνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΕΥΤΕΡΟ

Κεφάλαιο 2 . Η θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ «Η ανακάλυψη του οργασμού». Μία προσπάθεια αξιοποίησής της στην ανάγνωση της ερωτικής λογοτεχνίας

Ο άνθρωπος μένει αβοήθητος όταν του λείπει η γνώση.
(Ράιχ, 2015: 39).

Στο κεφάλαιο αυτό θα γίνει μια παρουσίαση του επιστήμονα, ιατρού, βιολόγου, φυσικού και φιλόσοφου Βίλχελμ Ράιχ. Θα αναπτυχθεί η θεωρία του πάνω στην προέλευση και στην αντιμετώπιση των ψυχοσωματικών ασθενειών. Θα παρουσιαστεί η ανακάλυψη της “οργόνης”. Θα συσχετιστεί η ύπαρξη και η παραγωγή της οργόνης μέσα από την επίδραση των λογοτεχνικών κειμένων στην ψυχολογία του ανθρώπου. Θα αναπτυχθεί μια θεωρία μέσα από την οποία θα μπορούμε να κρίνουμε και να αξιολογούμε την λογοτεχνικότητα της ερωτικής λογοτεχνίας. Χωρίς ταμπού και αφελείς αναφορές, χωρίς δαιμονοποιήσεις.

Ένα σύντομο βιογραφικό του Βίλχελμ Ράιχ

Ο Βίλχελμ Ράιχ γεννήθηκε στις 24 Μαρτίου 1897 στη Γαλικία στο ανατολικό άκρο της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας, σε μια περιοχή που ανήκει σήμερα στην Ουκρανία. Η μητρική του γλώσσα ήταν τα Γερμανικά και μέχρι το 1938 είχε την Αυστριακή υπηκοότητα. Έδειξε από νωρίς ενδιαφέρον για τη Βιολογία και την Φυσική. Ζώντας σε αγρόκτημα ήλθε σε επαφή με την καλλιέργεια της γης, την εκτροφή και την αναπαραγωγή των ζώων. Μεταξύ 8 και 12 ετών δημιούργησε δική του συλλογή και εργαστήριο αναπαραγωγής πεταλούδων, εντόμων και φυτών. Μέχρι την ηλικία των 18 ετών την εκπαίδευσή του την είχαν αναλάβει δάσκαλοι που παρέδιδαν μαθήματα κατ' οίκον. Η μητέρα του, που αγαπούσε πολύ, αυτοκτόνησε το

1910. Ο πατέρας του πέθανε τέσσερα χρόνια μετά από φυματίωση αφήνοντας στον δεκαεπτάχρονο Ράιχ να διευθύνει μόνος του την αγροτική επιχείρηση, συνεχίζοντας παράλληλα τις σπουδές του στο Γερμανικό σχολείο, όπου φοιτούσε.

Την ίδια χρονιά ξέσπασε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος. Λίγο αργότερα ρωσικά στρατεύματα κατέλαβαν την περιοχή όπου ζούσε ο Ράιχ. Μετά βίας κατόρθωσε να διαφύγει για να μην σταλεί στη Ρωσία ως όμηρος. Έχασε όλη την περιουσία του. Το 1915 κατετάγη στον Αυστριακό στρατό. Υπηρέτησε με τον βαθμό του υπολοχαγού από το 1916 έως το 1918. Μετατέθηκε τρεις φορές στο Ιταλικό μέτωπο. Ο πόλεμος τελείωσε το 1918. Ο Ράιχ μόνος και άστεγος και πνευματικά διψασμένος μετά από τέσσερα χρόνια πολέμου, γράφτηκε στην Ιατρική σχολή του πανεπιστημίου της Βιέννης. Ολοκλήρωσε την εξαετή φοίτηση της Ιατρικής σε τέσσερα χρόνια. Πήρε πτυχίο το 1922. Συνέχισε τα μεταπτυχιακά, εκπαιδευόμενος στη νευροψυχιατρική για δύο χρόνια (1922 – 1924). Το σπουδαιότερο ήταν ότι τον Οκτώβριο του 1920, φοιτητής ακόμη, έγινε μέλος της Ψυχαναλυτικής Εταιρείας της Βιέννης. Λίγο πριν τελειώσει την Ιατρική, αναγνωρίζοντας τη σπουδαιότητα της σεξουαλικότητας, στράφηκε προς το έργο του Σίγκμουντ Φρόιντ, θεωρούμενος ένας από τους πλέον φερέλπιδες νέους μαθητές του.

Το 1922 άρχισε να ασκεί ιδιωτικά ψυχανάλυση και ψυχιατρική. Από το 1924 ίδρυσε και διηύθυνε τα συμβουλευτικά κέντρα ψυχικής υγιεινής. Από το 1928 έως το 1930 σε διάφορες περιοχές της Βιέννης. Η θεωρία του οργασμού διαφοροποίησε τελείως τον Ράιχ από τους συναδέλφους του. Το κλινικό του έργο τον οδήγησε να αναπτύξει νέες θεραπευτικές τεχνικές.

Διαπιστώνοντας όμως την ευρύτατη διάδοση της σεξουαλικής δυστυχίας, ο Ράιχ συμπέρανε ότι η λύση του προβλήματος των νευρώσεων δεν ήταν η θεραπεία αλλά η πρόληψη. Ισχυρίστηκε λοιπόν τα παρακάτω.

Πρέπει να αναθεωρήσουμε πλήρως τον τρόπο σκέψης μας, ώστε να μην προσεγγίζουμε το ζήτημα από τη σκοπιά της κοινωνίας και του πολιτισμού, αλλά από τη σκοπιά των ανθρώπινων αναγκών και προβλημάτων. Κατόπιν οφείλουμε να αναθεωρήσουμε αντίστοιχα τους κοινωνικούς θεσμούς (Ράιχ, 2011: 78).

Ο Φρόιντ από την άλλη μεριά ισχυριζόταν ότι προτεραιότητα έχει ο πολιτισμός και τα σεξουαλικά ένστικτα πρέπει να προσαρμόζονται στην υπάρχουσα κοινωνική δομή. Οι αντικρουόμενες αυτές θέσεις οδήγησαν τελικά τους Ράιχ και Φρόιντ σε ρήξη.

Το 1933 διαγράφηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα, αναγκάστηκε να φύγει από την Γερμανία μόλις ο Χίτλερ ανέλαβε την εξουσία και αποβλήθηκε από την Διεθνή Ψυχαναλυτική Εταιρεία το 1934. Ο Ράιχ μετανάστευσε στη Σκανδιναβία. Στο Όσλο, παράλληλα με το διδακτικό του έργο και την εξέλιξη των θεραπευτικών του τεχνικών, πραγματοποίησε μια σειρά εργαστηριακών πειραμάτων για να επαληθεύσει την ύπαρξη της φυσικής βιολογικής ενέργειας, η οποία εκδηλώνεται με τις συγκινήσεις.

Για τις εργαστηριακές του έρευνες χρησιμοποίησε εξοπλισμό κινηματογράφησης χρονομετρημένων καρτέ προσαρμοσμένο σε μικροσκόπια. Όταν δημοσίευσε τα ευρήματά του, η επιστημονική και ψυχιατρική κοινότητα αντέδρασαν εξαπολύοντας μια κακοήθη εκστρατεία εναντίον του στο Νορβηγικό τύπο. Αυτή κράτησε έναν

ολόκληρο χρόνο. Ο Ράιχ βλέποντας ότι ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος είναι πλέον αναπόφευκτος, φεύγει για τη Αμερική. Έλαβε βίζα το 1939. Ο Ράιχ εγκαταστάθηκε στο Φόρεστ Χιλς της Νέας Υόρκης και δίδαξε στη Νέα Σχολή Κοινωνικής Έρευνας στο Μανχάταν. Άρχισε να εκδίδει τα βιβλία του στα Αγγλικά και να εκπαιδεύει τους Αμερικανούς γιατρούς. Ασχολήθηκε με την διερεύνηση της οργόνης.

Από τα πειράματα είχε αποδειχθεί ότι τα οργανικά μη μεταλλικά υλικά, όπως το βαμβάκι, το μαλλί το πλαστικό, έλκουν, απορροφούν και συγκρατούν αυτή την ενέργεια, την οργόνη, που εξέπεμπαν τα βιόντα, οι παλλόμενες κύστες. Αντιθέτως τα μεταλλικά υλικά, όπως οι χάλυβες, έλκουν και αμέσως απωθούν την ενέργεια προς τις δυο κατευθύνσεις. Στηριζόμενος στα ευρήματα αυτά κατασκεύασε μικρά κουτιά από επάλληλα στρώματα οργανικού υλικού και μετάλλου. Τα εσωτερικά τοιχώματα ήταν επενδεδυμένα με μέταλλο. Αυτοί οι συσσωρευτές οργόνης, οδήγησαν στην αποκάλυψη, ότι η οργονική ακτινοβολία εμφανίζεται και χωρίς την παρουσία των βιόντων. Ο Ράιχ ένωσε δέος μπροστά στην πιθανότητα να έχει ανακαλύψει ένα είδος βιολογικής ενέργειας που φαινόταν να υπάρχει παντού.

Το καλοκαίρι του 1940 ανακαλύπτει σε μια εκδρομή στη λίμνη Μουζλουκμεγκουντίκ την ύπαρξη της οργόνης στην ατμόσφαιρα. Η χαμηλή υγρασία και ο καθαρός αέρας της περιοχής την έκαναν ιδανικό περιβάλλον για το έργο του. Αγοράζει εξοχικό σπίτι στη λίμνη και τα καλοκαίρια συνεχίζει τα πειράματά του.

Το Νοέμβριο του 1942 ο Ράιχ αγόρασε ένα παλιό αγρόκτημα. Το κτήμα το ονόμασε «Οργονον» και οραματίστηκε ότι θα ήταν η μόνιμη στέγη του έργου του.

Το 1947 πριν συμπληρωθούν οχτώ χρόνια από την έλευση του Ράιχ στην Αμερική το έργο του έχει παρουσιάσει ήδη αρκετό ενδιαφέρον, καθώς η οργονική έρευνα είχε επεκταθεί στη ψυχιατρική, ιατρική και βιοφυσική.

Το 1947 στο περιοδικό *New Republic* εμφανίστηκε ένα άρθρο με τίτλο «Η περίεργη περίπτωση του Βίλχελμ Ράιχ». Ήταν γεμάτο στρεβλώσεις και υπονοούμενα για τις σεξουαλικές θεωρίες και την οργονική έρευνα του Ράιχ. Δύο μήνες αργότερα ο ΟΤΦ (Οργανισμός Τροφίμων και Φαρμάκων) εστίασε την προσοχή του στον συσσωρευτή οργόνης. Δέκα χρόνια ανέκριναν τους συνεργάτες γιατρούς και τους ασθενείς του Ράιχ. Δεν βρήκαν ποτέ ούτε έναν δυσαρεστημένο.

Ο Ράιχ συνέχισε να αναπτύσσει νέες μεθόδους. Τον Φεβρουάριο του 1954 ο ΟΤΦ υπέβαλε αγωγή περιοριστικών μέτρων εναντίον του Ράιχ. Ζητούσε από το δικαστήριο να εμποδίσει την εμπορική αποστολή συσσωρευτών οργόνης σε άλλες πολιτείες και να απαγορεύσει κάθε δημοσίευση του Ράιχ. Απάντησε με ένα μακροσκελές υπόμνημα προς τον δικαστή Τζον Κλίφορντ. Ο δικαστής δεν αποδέχτηκε το υπόμνημα και εξέδωσε βούλευμα επιβολής περιοριστικών μέτρων, ερήμην του κατηγορουμένου.

Διέταξε να καταστραφούν όλοι οι συσσωρευτές οργόνης και τα επί μέρους τμήματα και να καταστραφεί, επίσης, κάθε έντυπο με οδηγίες για τη χρήση του συσσωρευτή. Απαγόρευσε την κυκλοφορία όσων βιβλίων του Ράιχ περιείχαν αναφορές στην οργόνη.

Ο Ράιχ συνέχισε να ερευνά ταξιδεύοντας στην Αριζόνα. Ο ΟΤΦ κατηγορήσε τον Ράιχ για περιφρόνηση του δικαστηρίου. Οδηγήθηκε σε δίκη το 1956. Καταδικάστηκε σε δύο χρόνια φυλάκιση σε ομοσπονδιακή φυλακή. Η κυβέρνηση προχώρησε σε

καταστροφή συσσωρευτών και βιβλίων. Η συγκεκριμένη καταστροφή των βιβλίων αποτελεί ένα από τα πιο αποτρόπαια περιστατικά λογοκρισίας στην ιστορία των ΗΠΑ. Στις 3 Νοεμβρίου του 1957 ο Ράιχ πέθανε από ανακοπή καρδιάς στην ομοσπονδιακή φυλακή του Λιούισμπεργκ στην Πενσυλβανία. Ετάφη στο Όργονον σύμφωνα με την επιθυμία του.

Η ανάπτυξη της θεωρίας του Βίλγελμ Ράιχ

Μια παραγμένη ζωή γεμάτη έρευνα, δράσεις, συγγραφή βιβλίων, δημιουργία μεθόδων. Χιλιάδες ασθενείς. Τεράστια κλινική εμπειρία. Πρωτοφανή επιστημονικά κατορθώματα. Πολλές επιτυχίες. Και μόλις εξήντα ετών πεθαίνει κυνηγημένος από ένα σύστημα που ήθελε να επιβάλει τα φάρμακα σαν τη μόνη λύση αντιμετώπισης σοβαρών ασθενειών. Το σύστημα τον καταδίωξε και επέβαλε πρωτοφανείς τιμωρίες. Είναι από τα μελανότερα σημεία λογοκρισίας και τιμωρίας επιστήμονα για τις θεωρίες.

Στην σύντομη βιογραφία που παρατέθηκε δεν έγινε εκτενής αναφορά στις θεωρίες του Ράιχ, που τον οδήγησαν σε σπουδαίες ανακαλύψεις, καθώς αυτές θα παρατεθούν αναλυτικά και συγκριτικά με υπάρχουσες θεωρίες άλλων επιφανών επιστημόνων, ώστε να οδηγήσουν στην απόκτηση της απαιτούμενης γνώσης και κρίσης για το αντικείμενο που εξετάζεται. Η εκτίμηση της λογοτεχνικότητας των ερωτικών κειμένων. Το ζητούμενο είναι η δημιουργία ενός σαφούς και εγκρίτου κριτηρίου αποτίμησης των συγγραφικών έργων. Και κυρίως έργων ερωτικής λογοτεχνίας. Θα βρεθεί ο τρόπος να αποκτήσει ο αναγνώστης την αίσθηση της λογοτεχνικότητας, ώστε να είναι αποδέκτης της τέχνης της συγγραφής και κοινωνός της απόλαυσης των κειμένων.

Ο Ράιχ έχει ένα μοναδικό φιλοσοφικό τρόπο συγγραφής. Και αυτό που είναι το πιο σημαντικό, είναι ο δομημένος τρόπος σκέψης του. Όλα αυτά που καταθέτει οδηγούν σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Βρίσκει τον τρόπο να κατασκευάζει ένα οικοδόμημα σκέψης ξεκινώντας από τα θεμέλια και κτίζοντας σιγά- σιγά και μεθοδικά φτάνει στην κορυφή και στο τελικό αποτέλεσμα. Είναι μεγαλειώδες πως μπόρεσε μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα και σε τόσο δύσκολες συνθήκες, μέσα σε πολέμους, διώξεις, καταστροφές, να μπορέσει να ασχοληθεί και να μελετά αδιάκοπα και για θέματα που δεν ήταν της άμεσης επιστήμης του. Χρειάστηκε να εξηγήσει την ακτινοβολία των 'βιόντων', των κυστών που παρατηρούσε και μελετούσε. Να μπορέσει να την αποδείξει εργαστηριακά να την αποτυπώσει. Μέσα στις τόσες ασχολίες του και στους χιλιάδες ασθενείς του, μελέτησε τη θεωρία του ηλεκτρομαγνητικού πεδίου, από το πιο δύσκολο μυαλό της εποχής. Τον Μαξ Πλανκ. Τον Γερμανό Θεωρητικό της Φυσικής που το 1918 τιμήθηκε με το Νόμπελ Φυσική και ασχολήθηκε με την θεωρητική υποδομή της κβαντομηχανικής. Ο Ράιχ διατύπωσε την θεωρία του και τις αποδείξεις του για την ακτινοβολία των 'βιόντων' και την ύπαρξη της ενέργειας που την ονόμασε 'οργόνη'.

Δεν ομιλούμε, όπως διάφοροι τυχάρπαστοι επιχειρήσαν τον παρουσιάσουν, για έναν τσαρλατάνο που προσπάθησε να πλουτίσει προσφέροντας ψεύτικες ελπίδες στους ασθενείς του. Ούτε για κάποιον σεξουαλικά διαστροφικός που προσπάθησε να επικυρώσει κάποια ανωμαλία του, με θεωρητικό μανδύα. Μετά από την προσεκτική μελέτη και τη σύγκριση απόψεων που κυριαρχούν στον κόσμο για πάνω από ένα αιώνα, υπάρχει κατάληξη που είναι τελικά αποδεκτή, τόσο απλά και τόσο φυσικά. Τελικά, για να προσφέρει κάποιος μια απλή λύση, πρέπει να είναι σοβαρός και μεγάλος γνώστης τόσων πολλών και διαφορετικών, συγκεκριμένων θεωριών και πρακτικών.

Θεωρούμε ότι η απόπειρα να αξιολογηθεί η ερωτική λογοτεχνία με όσο το δυνατόν πιο αντικειμενικά εφαρμόσιμο τρόπο, αρχίζει να βρίσκει τα μονοπάτια της, μέσα από τα αποστάγματα της κλινικής και εργαστηριακής εμπειρίας του Ράιχ. Και αυτό είναι που κάνει την έρευνα πιο συγκεκριμένη. Δεν υπάρχει μόνο θεωρία. Δεν σχηματίζεται μόνο μια εικόνα που αναφέρεται. Υπάρχουν αποδείξεις. Πειράματα. Δεδομένα. Υπάρχει κατάληξη. Δεν θα αναφερθούν ευχολόγια.

Πρέπει να αναφερθεί το διάγραμμα που θα εφαρμοστεί και τα στάδια μέσα από την παρουσίαση των επιτευγμάτων και της θεωρίας του Ράιχ. Να γίνεται σαφές αυτό που αναλύεται και να καταλαβαίνει ο αναγνώστης τα στάδια που ακολουθούνται ως το τελικό αποτέλεσμα.

1. Αρχικά, με την εισαγωγή στη φιλοσοφία και την πρακτική της θεωρίας του Ράιχ, πρέπει να γίνουν κατανοητοί οι ορισμοί του οργασμού και της οργασμικής ικανότητας. Πρέπει να αναφερθεί η σπουδαιότητα της ύπαρξής τους για την ψυχική υγεία του ανθρώπου. Όσο πιο υγιής ψυχικά είναι ο άνθρωπος, τόσο πιο πολύ μπορεί να γίνει αποδέκτης της ποιότητας και του εκλεκτικού συναισθηματισμού, στην ερωτική του ζωή, αλλά και στην επαφή

του με τις διάφορες μορφές τέχνης. Και πιο συγκεκριμένα στην παρούσα αναφορά, με τη λογοτεχνία.

2. Η μικρής κλίμακας, η ανύπαρκτη ικανότητα οργασμού, μέσα στη φυσική σεξουαλική ζωή, δημιουργεί το άγχος ηδονής. Αναλύεται ο όρος που θα χρησιμοποιηθεί πολλές φορές μέσα στην εργασία αυτή. Αναζητούνται οι ρίζες του προβλήματος που εντοπίζονται κυρίως στην καταπιεσμένη σεξουαλικότητα του ανθρώπου, που ξεκινά από την βρεφική – παιδική του ηλικία.
3. Παρουσιάζονται οι πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες που δημιουργούν όλες αυτές τις καταπιέσεις. Αναλύεται γιατί τα απολυταρχικά καθεστώτα και συστήματα έχουν σαν στόχο την σεξουαλικότητα των ανθρώπων. Πρέπει να γίνει κατανοητό πώς λειτουργεί το σύστημα, για να μπορέσει κάποιος να κινηθεί ελεύθερα μέσα σ' αυτό. Η δημοκρατία έχει μια άλλη διάσταση.
4. Μελετάται το σημείο από το οποίο ο άνθρωπος αρχίζει να ολοκληρώνεται και να διαφοροποιείται, αναπτύσσοντας ποιότητα στη ζωή του. Η ικανότητα οργασμού, όπως θα αναλυθεί. Υπάρχει το βασικό συναίσθημα που τον κυριαρχεί σε όλη αυτή την διαδρομή. Ανασταλτικός παράγοντας. Το άγχος ηδονής, όπως αυτό γλαφυρά θα παρουσιαστεί. Θα αναλυθεί πώς αυτό δημιουργείται και μέσα από ποιο μηχανισμό. Θα αναφερθεί ο περίγυρος, οικογενειακό, θρησκευτικός, ακαδημαϊκός και τα πολιτικά συστήματα που θέλουν και διαιωνίζουν αυτή την κατάσταση στην ψυχοσωματική υγεία των ανθρώπων. Θα γίνει ξεκάθαρος ο λόγος επιβολής αυτής της καταπίεσης.
5. Θα διερευνηθεί ένας σπουδαίος όρος που θα είναι ο βοηθός και ο συμπαραστάτης σε όλη την εξέλιξη της αποκωδικοποίησης του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου. Η εσωτερική ηθική. Πώς αυτή υπάρχει και πώς διαμορφώνεται. Εδώ θα υπάρξει αναφορά στον ωκεανό των ασυνείδητων ενεργειών και συναισθημάτων. Οι συνειδητές είναι μια σταγόνα. Οι ασυνείδητες κυριαρχούν.
6. Όλα τα προηγούμενα, πάνω στη θεωρία του Ράιχ, έρχεται να τα επιβεβαιώσει πειραματικά η ανακάλυψη της κοσμικής ενέργειας της οργάνης. Υπάρχουν μετρήσεις. Αποτελέσματα επιδράσεων. Σαφείς αποδείξεις. Υπάρχει η ενέργεια που μπορεί να κάνει τον άνθρωπο ψυχικά υγιή, κοινωνικά ανώτερο, λογοτεχνικά αρτιότερο, ερωτικά φυσιολογικό.

Εδώ ξεκινάει η περιήγηση στις θεωρητικές απόψεις και τις πρακτικές ανακαλύψεις του Βίλχελμ Ράιχ. Ο ίδιος μάς περιγράφει τα χαρακτηριστικά της ψυχικής υγείας, όπως αυτή ορίζεται μέσα από την πεποίθησή του ότι η καλύτερη θεραπεία είναι η πρόληψη.

Η ψυχική υγεία εξαρτάται από την οργασμική ικανότητα, δηλαδή από τον βαθμό στον οποίο ο άνθρωπος μπορεί να παραδοθεί στην κλιμάκωση της διέγερσης κατά τη φυσική ερωτική πράξη και να τη βιώσει πλήρως (Ράιχ, 2015: 27).

Φαίνεται καθαρά ότι η οργασμική ικανότητα δεν θεωρείται μόνο φυσική ικανότητα. Είναι ικανότητα που μπορεί να καλλιεργηθεί και να αναπτυχθεί. Την αναπτύσσει ο άνθρωπος στην περίπτωση της ερωτικής του πράξης αλλά και σε άλλες συναισθηματικές εκδηλώσεις της ζωής του. Ο Ράιχ δίνει βαθμούς κλιμάκωσης. Δίνει κλιμάκωση στην ικανότητα που έχει κάποιος να αγγίζει διαφορετικά επίπεδα διέγερσης κάθε φορά στην ερωτική του συνένωση, αλλά όχι μόνο σ' αυτή. Υπάρχουν και άλλες συναισθηματικές εκδηλώσεις του ανθρώπου, όπου βιώνεται αυτή η διέγερση. Δεν θεωρεί δεδομένο ότι ο άνθρωπος βιώνει κάθε φορά την ίδια μορφή διέγερση. Ο οργασμός μπορεί να υπάρξει σε διαφορετικά επίπεδα και διαφορετικές εντάσεις. Η ευχαρίστηση που μας προκαλεί ένα έργο τέχνης, μια μουσική σύνθεση, ένα συγγραφικό έργο σε όλες του τις μορφές, είναι εκεί που μπορεί να παρατηρηθεί το φαινόμενο της οργασμικής ικανότητας του ανθρώπου. Έχει επίπεδα έντασης, βαθμό εκπλήρωσης και ολοκλήρωσης.

Στην περίπτωση της οργασμικής ανικανότητας, από την οποία πάσχει η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων, προκαλείται παθολογική συσσώρευση και ακινητοποίηση της βιολογικής ενέργειας με αποτέλεσμα η τελευταία να τροφοδοτεί κάθε είδους παράλογη πράξη. Αναγκαία απαίτηση για τη θεραπεία των ψυχικών διαταραχών είναι η αποκατάσταση της φυσικής ικανότητας για έρωτα (Ράιχ, 2015: 27).

Η οργασμική ανικανότητα έχει συνέπειες. Τροφοδοτεί τον παραλογισμό στις πράξεις, την ανικανότητα ορθής κρίσης, την αδυναμία απόλαυσης της χαράς της ζωής. Δημιουργεί ένα αίσθημα ασφυκτικό, μια παθολογική συσσώρευση ενέργειας, που δεν εκτονώνεται. Η νευρική και η ανορεξία για κάθε δραστηριότητα είναι αυτά που καταβάλουν ακόμη πιο πολύ τον άνθρωπο. Πώς απαιτείται από τον άνθρωπο αυτό να έχει συγκροτημένη αντίληψη του χώρου-χρόνου που κινείται, των αποφάσεων που παίρνει, των κρίσεων που δημοσιοποιεί; Πώς μπορεί να έχει την ευκαιρία να ακούσει τις ιστορίες που ο αφηγητής ξεκινάει για να του πει; Πώς να έχει την δύναμη να τραβήξει τον εαυτό του σε κάτι πιο ποιοτικό, να αναζητήσει την λογοτεχνία, μέσα στα κείμενα που του προσφέρονται, να νιώσει την ηδονή ανάγνωσης των λογοτεχνικών κειμένων;

Η ζωτική ενέργεια ρυθμίζεται με φυσικό τρόπο, χωρίς να απαιτείται η εμπλοκή του καταναγκαστικού καθήκοντος ή της καταναγκαστικής ηθικής, τα οποία αμφότερα είναι ενδείξεις βέβαιης ύπαρξης αντικοινωνικών παρορμήσεων. Οι αντικοινωνικές πράξεις είναι απόρροια των δευτερογενών παρορμήσεων, που οφείλονται στην καταπίεση της φυσικής ζωής και βρίσκονται σε αντίθεση με την φυσική σεξουαλικότητα (Ράιχ, 2015: 28).

Θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί και να προβληματιστεί σχετικά με τη φυσική ικανοποίηση της σεξουαλικότητας. Θα μπορούσε να αναρωτηθεί αν η ακράτητη έμφαση και ασυδοσία στην σεξουαλική εκτόνωση οδηγεί σε καταστάσεις

υπερβολικής ανηθικότητας. Αν ο άνθρωπος διαταράσσει το μέτρο, την κοινωνική δομή, τους κανόνες του ορισμού της αμαρτίας, την εκπαιδευτική του αξία.

Όπως κάθε φυσική ανάγκη, έτσι και η σεξουαλικότητα οδηγούμενη από τον εσωτερικό κόσμο και βασιζόμενη στην εσωτερική ηθική του κάθε ανθρώπου, βρίσκει την διέξοδό της. Η φυσική ανάγκη της τροφής, αν δεν γίνεται με κανόνες που ο κάθε άνθρωπος βάζει για τον εαυτό του και που υπαγορεύεται από την εσωτερική του ηθική, γίνεται δηλητήριο για το σώμα. Η σεξουαλικότητα που δεν εκτονώνεται φυσικά, γίνεται δηλητήριο για την ψυχή και το σώμα.

Ο καταναγκασμός με κάθε μορφή που επιβάλλεται, φέρνει ολέθρια αποτελέσματα. Δεν μπορεί να υπάρξει καταναγκαστική ηθική. Ούτε καταναγκαστικό καθήκον. Πρέπει ο άνθρωπος να αποκτήσει αυτή την ποιότητα μέσα του, που να μπορεί να διαμορφώνει την ηθική και το καθήκον, στα μέτρα που η ψυχική του έξαρση το επιβάλλει. Αν κάτι από αυτά δεν τα θεωρήσει φυσικά, θα υπάρξει κάποια στιγμή που θα τα αποβάλλει. Αρκεί να μην έχει φτάσει στο σημείο της αποβολής με ανεξέλεγκτη έκρηξη. Τότε η καταστροφή δεν έχει όριο.

Ο Ράιχ αρχίζει να δείχνει πώς οικοδομείται ο ψυχικός κόσμος ενός ανθρώπου. Τον θέλει φυσικό στις παρορμήσεις και στις ενέργειές του, για να είναι φυσιολογικός. Του βάζει τον βασικό και αδιαπραγμάτευτο όρο στην αρχική θεώρηση. Να απορρίπτει κάθε μορφή καταναγκασμού. Είτε αυτός αναφέρεται στην ηθική του υπόσταση, ή στο κοινωνικό και ανθρωπιστικό του καθήκον. Έχει συνηθίσει να παρατηρεί αντικοινωνικές συμπεριφορές που οφείλονται στην καταπίεση της φυσικής ζωής. Έχει μελετήσει παρορμήσεις που οδηγούν σε αντικοινωνικές συμπεριφορές, που βρίσκονται σε αντίθεση με την φυσική σεξουαλικότητα.

Με την οικοδόμηση ενός υγιούς ψυχικού κόσμου στον άνθρωπο, αναιρούνται όλες οι μορφές επιβολής εξουσίας, έτσι όπως αναφέρθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο. Πατριαρχική – μητριαρχική, πολιτική, θρησκευτική, ακαδημαϊκή. Όλες αυτές οι εξουσίες που δημιουργούν καταναγκασμό στην ηθική, το καθήκον και την κοινωνική συμπεριφορά του κάθε ανθρώπου. Όταν ο άνθρωπος ακολουθεί κάποια μορφή εξουσίας, δεν είναι γιατί δεν μπορεί να αναπτύξει τους δικούς του κανόνες, είναι γιατί θέλει να αποποιηθεί την ευθύνη των πράξεών του.

Οι άνθρωποι που διαπαιδαγωγούνται με τρόπο ώστε να έχουν αρνητική στάση προς τη ζωή και προς την σεξουαλικότητα αναπτύσσουν άγχος ηδονής, το οποίο ακυρώνεται οργανικά στο σώμα με τη μορφή χρόνιων μυϊκών σπασμών (Ράιχ, 2015: 28).

Εμφανίζεται ένας πραγματικά εκφραστικότατος όρος που περιέχει όλες τις συνέπιες της σεξουαλικής καταπίεσης. Της μη φυσιολογικής σεξουαλικής εκτόνωσης και της συσσωρευμένης ενέργειας στον ανθρώπινο οργανισμό. Το Άγχος ηδονής. Και εδώ έρχεται να αναδειχθεί όλο το φάσμα του άγχους στην καθημερινή ζωή και σε όλες τις εκδηλώσεις του ανθρώπου. Όλα τα ερωτήματα που βάζει μπροστά του ο άνθρωπος, όταν αντιμετωπίζει μια ηδονή.

- α. Είμαι άξιος να χαρώ αυτή την ηδονή;
- β. Προλαβαίνω να την χαρώ ή δεν έχω χρόνο;
- γ. Θα μου φέρει αυτή η ηδονή τη χαρά που προσδοκώ;
- δ. Μήπως αυτή η ηδονή γίνει αιτία για όλα τα κακά που με περιμένουν;
- ε. Τώρα που είμαι σ' αυτή την κατάσταση, έπρεπε να μου εμφανιστεί η ηδονή ή η τιμωρία;
- στ. Μήπως είναι αμαρτία αυτή η ηδονή;
- ζ. Μήπως δεν είναι του επιπέδου μου αυτή η ηδονή;

Ένας σωρός ερωτήματα. Και πόσα άλλα παρόμοια, που μπορεί να επινοήσει το ανθρώπινο μυαλό. Όλα αυτά για μια 'καλή' κατάσταση που εμφανίζεται μπροστά σε κάποιον και εμπεριέχει την απόλαυση της ηδονής. Εμπεριέχει την φυσιολογική εκτόνωση της συσσωρευμένης ενέργειάς του. Αυτή η φυσιολογική εκτόνωση του προσφέρει την χαρά της απόλαυσης. Την ηδονή.

Ο φόβος της τιμωρίας εξαιτίας της σεξουαλικής δραστηριότητας, τον οποίο ο ασθενής βιώνει ως παιδί, αγκυρώνεται χρονίως στην ψυχή με την μορφή του άγχους ηδονής. Θυμόμαστε ότι όταν αναστέλλεται η πορεία της, η ηδονή έχει το χαρακτηριστικό να μετατρέπεται σε δυσαρέσκεια. Όταν λοιπόν, παρά τη συνεχή και πολύ μεγάλη σεξουαλική διέγερση, ο άνθρωπος δεν έχει την δυνατότητα να βιώσει ικανοποίηση, τελικά αναπτύσσεται ένας φόβος, όχι μόνο για την ίδια την ικανοποίηση, αλλά και για τη διέγερση που προηγείται (Ράιχ, 2015: 412).

Στο σημείο αυτό πρέπει να γίνει μια προσέγγιση, η οποία θα λύσει πολλές απορίες που προκύπτουν από την ανάπτυξη της θεωρίας του Βίλχελμ Ράιχ . Υπάρχει ένας παραλληλισμός, που προκύπτει χωρίς ιδιαίτερη ανάλυση, της ερωτικής ζωής του ανθρώπου και της λογοτεχνίας. Θα μπορούσε να περιγραφεί σαν ένα σύνολο πραγμάτων, ιδεών, κρίσεων, αισθήσεων, συναισθημάτων. Η ερωτική ζωή, ή άλλως η ζωή του ανθρώπου που ζει ερωτευμένος με την ύπαρξη του, αποτελεί το μεγάλο σύνολο, ενώ η λογοτεχνία, αποτελεί μέρος του μεγάλου συνόλου, αλλά με όλα ανεξαιρέτως τα συστατικά του. Η θεωρία λοιπόν του Βίλχελμ Ράιχ, που βασίστηκε σε χιλιάδες κλινικές παρατηρήσεις, με χιλιάδες ανθρώπους, χαρακτηρισμένους ως ασθενείς και έβγαλε κάποια συμπεράσματα. Αυτά τα συμπεράσματα εξ επαγωγής μεταφέρονται και στην λογοτεχνία, χωρίς να χρίζουν ιδιαίτερης έρευνας, μιας που η λογοτεχνία αποτελεί μέρος του συνόλου της ζωής του ανθρώπου. Ο παραλληλισμός σε όλα τα επίπεδα προκύπτει φυσικά και αποκαλύπτει μεγάλου ενδιαφέροντος πορίσματα τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν τους νόμους της αίσθησης της λογοτεχνίας.

Αυτό το άγχος ηδονής είναι το βασικό συστατικό που δεν αφήνει τον αναγνώστη, όχι μόνον να βιώσει την ικανοποίηση από το λογοτεχνικό κείμενο που διαβάζει, αλλά και

να αναπτύξει την διέγερση που του προκαλεί. Χάνει δηλαδή όλη την ομορφιά της αρχικής διέγερσης και της τελικής ικανοποίησης. Χάνει όλη την ουσία της λογοτεχνικής απόλαυσης. Ψάχνει διαρκώς για σημεία και νοήματα, τα οποία θα του ισχυροποιούν την άποψη, ότι το κείμενο είναι μια παραφιλολογία στο πλαίσιο της ροζ λογοτεχνίας και του πορνογραφήματος. Διαβάζει κυριευμένος από το άγχος ηδονής. Ψάχνει απεγνωσμένα να βρει μια κοσμοθεωρία που θα τον απομακρύνει από την δυνατότητα απόλαυσης της ηδονής. Αισθάνεται ένοχος για κάθε τι όμορφο που νιώθει. Αυτό θέλει να το επιβάλει και σε όλους όσους επηρεάζει. Δεν καταλαβαίνει ότι η ηδονή είναι το πιο 'τεμπέλικο' συναίσθημα, που έρχεται, γιατί έτσι το νιώθεις. Χωρίς να χρειάζεται μεγάλες αναλύσεις. Χωρίς να επιβάλλεται. Χωρίς να παραδέχεται ότι έχει δουλεύει σκληρά γι' αυτό. Γιατί όταν φθάσει στο σημείο αυτό, σημαίνει ότι ήδη έχει χάσει την δυνατότητα απόλαυσης.

Το νευρωτικής φύσης άγχος ηδονής αποτελεί τη βάση επί της οποίας οι ίδιοι οι άνθρωποι αναπαράγουν αρνητικές προς τη ζωή κοσμοθεωρίες που οδηγούν σε δικτατορίες. Είναι ο πυρήνας του φόβου προς τον ανεξάρτητο, προσανατολισμένο στην ελευθερία, τρόπο ζωής. Αυτός ο φόβος γίνεται η σημαντικότερη πηγή δύναμης για κάθε μορφή αντιδραστικό πολιτικό σύστημα και σε αυτόν οφείλεται η δυνατότητα χειραγώγησης της πλειοψηφίας των εργαζομένων ανθρώπων από μεμονωμένα άτομα ή ομάδες. Πρόκειται για έναν βιοφυσιολογικό φόβο (Ράιχ, 2015: 28).

Όταν υπάρχει ο φόβος για το ανεξάρτητο και την ελευθερία, όταν όλα γίνονται υπό το πρίσμα της αντιδραστικότητας, τα κριτήρια στη λογοτεχνία είναι και αυτά κάτω από μια ανελεύθερη πραγματικότητα που έχει μόνο αντίδραση και φόβο.] Εδώ αναφέρεται η δυνατότητα που έχει κάποιος να κρίνει την λογοτεχνικότητα των κειμένων, όταν διακατέχεται από τον φόβο της ανεξαρτησίας και της ελευθερίας. [Στην περίπτωση αυτή το πνεύμα σκοτεινιάζει και δεν μπορεί να πετάξει σε μέρη που η φαντασία θέλει να δημιουργήσει. Πώς να μπορεί κάποιος να αναπτύξει μια ασφαλή και αντικειμενική κρίση, σε θέματα που η ελεύθερη φαντασία πρέπει να παίζει τον πρώτο ρόλο; Και αυτή η ελεύθερη φαντασία κάτω από τον φόβο δεν μπορεί να αναπτυχθεί;

Η χαρακτηριστική του σύγχρονου ανθρώπου, ο οποίος αναπαράγει έναν πατριαρχικό αυταρχικό πολιτισμό ηλικίας έξι χιλιάδων ετών, αντιπροσωπεύει την χαρακτηριστική θωράκισή του εναντίον της εσωτερικής του φύσης αφενός και εναντίον της κοινωνικής δυστυχίας που τον περιβάλλει αφετέρου (Ράιχ, 2015: 29).

Δημιουργείται ένα απροσπέλαστο σύστημα. Και προς τις δυο κατευθύνσεις. Και από το εσωτερικό του ανθρώπου προς το περιβάλλον του, αλλά και από το περιβάλλον προς τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου. Μαθαίνει να κρύβεται κάτω από μια πανοπλία, που τον αφήνει ανεπηρέαστο στη χαρά της ηδονής, στη δημιουργική φαντασίωση, στην απελευθέρωση από καταπιέσεις. Ο καταπιεστικός αυτός πολιτισμός, που έχει ως σκοπό μόνο την χειραγώγηση του ατόμου, δημιουργεί άτομα που δεν μπορούν να εκτιμήσουν την ποιότητα σε κάθε μορφή τέχνης και πολύ

περισσότερο στη συγγραφή. Χρειάζονται γραπτά εύπεπτα που να μην έχουν προβληματισμούς, που να μην ξυπνάν το πάθος για απόλαυση κάθε χαρά της ζωής. Όσο πιο καταπιεσμένοι, τόσο καλύτερα χειραγωγήσιμοι. Η ποιότητα κάνει τον άνθρωπο να σκέφτεται, να αποζητά το ανώτερο, την ολοκλήρωση. Η γνώση θέλει ορθά σκεφτόμενους ανθρώπους. Η αυτογνωσία είναι ακόμη πιο δύσκολη. Πώς να αξιώσουμε από τους αναγνώστες να είναι ποιοτικοί, όταν το σύστημα τους κλείνει σε μια πανοπλία και ευνουχίζει κάθε απόλαυση της ζωής; Όλο αυτό που επιχειρείται μοιάζει με την απάντηση που έδωσε ένας γιατρός σε ασθενή όταν τον ρώτησε τι δεν πρέπει να τρώει, σύμφωνα με τη θεραπευτική αγωγή που του έχει δώσει. Και του απάντησε ‘μα ό,τι σ ευχαριστεί’. Έχει ταυτιστεί η ευχαρίστηση με την αμαρτία, με το κακό, με τη ανωμαλία μέσα στη ζωή. Πρέπει να κάποιος να δυστυχεί για να αισθάνεται ότι βαδίζει τον σωστό δρόμο. Η δυστυχία έχει γίνει το φυσικό συναίσθημα που αποδέχεται και διαχειρίζεται ο άνθρωπος, ενώ είναι ανίκανος να διαχειριστεί την χαρά και την ευτυχία. Νιώθει ότι δεν είναι άξιος να βιώσει αυτά τα συναισθήματα.

Η χαρακτηριστική θωράκιση είναι η βάση της κοινωνικής απομόνωσης, της ανέχειας, της δίψας για εξουσία, της ευθυνοφοβίας, των μυστικιστικών προσμονών, της σεξουαλικής δυστυχίας. Είναι η βάση τόσο της νευρωτικής και απεγνωσμένης εξέγερσης όσο και της παθολογικής ανεκτικότητας. Οι άνθρωποι έχουν αλλοτριωθεί και έχουν αναπτύξει εχθρική προς τη ζωή στάση. Η αλλοτρίωση του δεν είναι βιολογικής αλλά κοινωνικό-οικονομικής προέλευσης. Δεν συνίσταται στις περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας που προηγούνται της πατριαρχίας (Ράιχ, 2015: 29).

Βέβαια η επιβολή αυτής της καταπίεσης ξεκινά από την βρεφική-παιδική ηλικία και προχωρά στην εφηβική. Όσο νωρίτερα εφαρμοστεί στον άνθρωπο, τόσο σπουδαιότερα αποτελέσματα θα επιφέρει. Το τελικό ζητούμενο είναι η πλήρης υπακοή.

Η καταπίεση της σεξουαλικότητας των μικρών παιδιών και των εφήβων είναι η βασική μέθοδος ενσωμάτωσης αυτής της υπακοής (Ράιχ, 2015: 30).

Η δημιουργικότητα της ζωής καταπατείται. Δημιουργούνται ανελεύθερα άτομα που θέλουν να επιβάλλουν αυτό τον τρόπο ζωής και στους γύρω τους.

Η σεξουαλική διεργασία, δηλαδή η διασταλτική διεργασία της βιολογικής ηδονής, είναι αυτή καθεαυτή η διεργασία της δημιουργικής ζωής (Ράιχ, 2015: 31).

Βασική αρχή. Η καταδυνάστευση της γνώσης. Η επιβολή απάνθρωπων συνθηκών εργασίας. Η δημιουργία ανθρώπων ‘ρομπότ’ που τους λείπει το βασικό συστατικό της αγάπης. Εδώ μπαίνει και το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα με τις πολιτικές του προεκτάσεις, που δεν είναι αμέτοχο στην διαμόρφωση όλων αυτών των συνθηκών. Είναι μάλιστα ο ρυθμιστικός παράγοντας. Η βασική δύναμη επιβολής. Το αποκαλούμενο ‘σύστημα’ που οριοθετεί και διαμορφώνει τις συνθήκες ποιότητας

ζωής. Δημιουργεί τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, επιβολής της θέλησης του ενός, ή των λίγων. Και εδώ δεν τίθεται θέμα δημοκρατίας, αλλά διαστρεβλωμένων ανθρώπων που έχουν την 'πάθηση' της εξουσίας. Και κάνουν τα πάντα για να την επιβάλλουν.

Η γνώση, η εργασία και η φυσική αγάπη είναι οι πηγές της ζωής (Ράιχ, 2015: 35).

Αρχίζει να διαφαίνεται και η πολιτική τοποθέτηση της θεωρίας του Ράιχ. Ένας έντονα πολιτικοποιημένος επιστήμονας που δεν αδιαφορούσε για τα πολιτικό-κοινωνικά συστήματα της εποχής του. Έβλεπε την επίδραση αυτών πάνω στην ζωή των ανθρώπων. Επίδραση πάνω όχι μόνο στην κοινωνική συμπεριφορά τους, αλλά και στην ψυχολογική συμπεριφορά τους.

Τα δημοσιεύματά μου απαγορεύτηκαν τόσο από τους κομμουνιστές, όσο και από τους φασίστες (Ράιχ, 2015: 33).

Διαπιστώνει τελικά ότι τον νεωτερισμό και τις ανατρεπτικές θεωρίες δεν τον θέλουν απολυταρχικά καθεστώτα, τόσο του φασιστικού, όσο και του αριστερού χώρου. Κυνηγήθηκε και εκδιώχθηκε και από τα δυο.

Αυταρχικά δικτατορικά καθεστώτα που προσπαθούν μέσω της καταναγκαστικής εργασίας να καταστρέψουν την αυθόρμητη αξιοπρέπεια και φυσική αυτορρύθμιση της ενέργειας της ζωής (Ράιχ, 2015: 33).

Γίνεται και η φυσική αναφορά σε όλα τα μέσα επιβουλής εξουσίας, πάνω σε ανθρώπινες ψυχές.

Ανάλογες συμπεριφορές υπάρχουν στην Εκκλησία αλλά και στα ακαδημαϊκά ιδρύματα, στους κομμουνιστές αλλά και στις κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις (Ράιχ, 2015: 33).

Η ποιότητα των πολιτικών καθορίζουν και την κοινωνικοποίηση των ανθρώπων. Αυτή συνδιαμορφώνει και την ποιότητα που αποκτά ο άνθρωπος όταν έρχεται σε επαφή με τις τέχνες. Και στην συγκεκριμένη μας μελέτη, με την ανάγνωση λογοτεχνικών κειμένων.

Όσο πιο απαίδευτοι και αφελείς πολιτικοί αλλά και δικτάτορες οποιασδήποτε απόχρωσης συνεχίζουν να μολύνουν και να ηγούνται σεξουαλικά αρρώστων ανθρώπινων μαζών, η Γη μας δεν πρόκειται ποτέ να απολαύσει μόνιμη ειρήνη και μάταια θα προσπαθεί να εκπληρώσει την κοινωνικοποίηση του ανθρώπου (Ράιχ, 2015: 35).

Η άναρχη ελευθερία, δεν είναι το συστατικό της ποιότητας. Η υπευθυνότητα στην αντιμετώπιση των καταστάσεων είναι η ειδοποιός διαφορά που κάνει τον άνθρωπο ποιοτικό στη συμπεριφορά του και στην ανάπτυξη των ευαισθησιών του.

Η Δημοκρατία εθεωρείτο μια κατάσταση εγγυημένης «ελευθερίας» και όχι ανάπτυξη της υπευθυνότητας στις μάζες (Ράιχ, 2015: 38).

Καταλήγει η θεωρία περί Δημοκρατίας σε ένα σημαντικό απόφθεγμα, που συμπεριλαμβάνει όλη την αλήθεια για την σωστή εφαρμογή της, όταν κάποιος διαπιστώνει ότι κάπου αυτή χωλαίνει, εναλλάσσει την έννοια της ελευθερίας με την ανάπτυξη της υπευθυνότητας. Και εκεί είναι το μυστικό που κάνει έναν άνθρωπο ποιοτικό σε πολλούς τομείς της ζωής του. Αλλά και στην αξιολόγηση της τέχνης γενικότερα και ειδικότερα της συγγραφής που εξετάζουμε. Το μεγάλο μυστικό δεν είναι η εγγυημένη ασύδοτη ελευθερία, για να νιώσει κάποιος ανεξάρτητος μέσα στο σύστημα, αλλά η αναπτυγμένη υπευθυνότητα που ορίζει τη συμπεριφορά προς τον εαυτό του και προς τους άλλους. Όταν κάποιος είναι υπεύθυνος και λογοδοτεί πρώτα στον εαυτό του για τις πράξεις και για τις κρίσεις του, τότε μπορεί να θεωρηθεί ελεύθερος και παραγωγική μονάδα μέσα στο δημοκρατικό σύστημα. Η εσωτερική ηθική του τον κάνει να είναι υπεύθυνος για την κρίση του. Λειτουργεί ελεύθερα. Λειτουργεί υπεύθυνα. Εξ άλλου δεν είναι τυχαίο το ότι η ηθική είναι λέξη και έννοια ενικού αριθμού. Δεν υπάρχει στον πληθυντικό. Δεν μπορούμε να έχουμε πολλές ηθικές. Μία είναι και αυτή καθορίζει αυτό που ο άνθρωπος έχει οδηγό του.

Οφείλουμε να εκφράσουμε την έντονη διαμαρτυρία μας, όταν αποκαλούνται ανήθικοι οι άνθρωποι που καθορίζουν την κοινωνική τους συμπεριφορά με βάση κανόνες που απορρέουν εσωτερικά και όχι με εξωτερικούς κώδικες που επιβάλλονται καταναγκαστικά (Ράιχ, 2015: 40).

Η δύναμη της εσωτερικής ηθικής του ανθρώπου είναι αυτή που πρέπει να τον συνοδεύει σε κάθε πράξη και κρίση της ζωής του. Είναι ο εσωτερικός άγραφος νόμος. Η αξία της ζωής του. Ο τρόπος που πρέπει να αντιμετωπίζει και να αξιολογεί τις καταστάσεις. Δεν είναι εύκολο να συνειδητοποιήσει κανείς τον δικό του ηθικό κανόνα. Ασυνείδητες παρεμβάσεις τον κάνουν να σπρώχνει την ηθική του και να την απαξιώνει, όταν του «μιλάει» και του «δείχνει» τον δρόμο. Αισθάνεται μειονεκτικά και πολύ λίγος, για να έχει τέτοιο θαυμαστό εργαλείο μέσα του. Του έχουν εμφυτεύσει το άγχος ηδονής. Την απάρνηση της χαράς της ζωής. Δεν μπορεί να έχει τέτοια ικανότητα.

Τελικά η εκπαίδευση του ανθρώπου και ο εκλεπτυσμός του, πάνω σε όλα τα θέματα ζωής που τον αφορούν, δεν είναι η εμφύτευση νέων ηθικών εσωτερικών κανόνων, αλλά η ανάδειξη αυτών που κρύβει ασυνείδητα μέσα του και δεν τους αφήνει να εκδηλωθούν.

Η ηθικολογική υποκρισία είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός της φυσικής ηθικής. Η φυσική ηθική συμπεριφορά προϋποθέτει την ανεμπόδιστη ανάπτυξη της φυσικής διαδικασίας της ζωής. Η καταναγκαστική ηθική και η παθολογική σεξουαλικότητα βαδίζουν χέρι με χέρι (Ράιχ, 2015: 40).

Έχουν περάσει αιώνες ηθικολογικής υποκρισίας. Έχουν γίνει πόλεμοι και καταστροφές που βασιστήκαν στην ηθική φαινομενική ανωτερότητα διαστρεβλωμένων ιστορικών προσωπικοτήτων. Έχουν ψηφιστεί νόμοι, πολλούς από αυτούς τους βιώνουμε ακόμα και σήμερα, που βγήκαν από άτομα που μοναδικό

σκοπό της ζωής των, είχαν την φαινομενική σεξουαλική τους καταπίεση. Καταστράφηκαν πολιτισμοί, χάθηκαν αυτοκρατορίες, ασέλγησαν πάνω σε μνημειώδη έργα τέχνης, έγραψαν τερατουργήματα, αφαιρέθηκαν εκατομμύρια ζωές ανθρώπων στο όνομα μιας ψευδοηθικής ιδεολογίας, είτε είχε το μανδύα της πίστης, είτε τα δήθεν πατριωτικά αισθήματα παρανοϊκών ανθρώπων. Και όλα αυτά από κεφαλές που τις ακολουθούσαν πιστά ευνουχισμένοι υπήκοοι, χωρίς την στοιχειώδη κρίση. Σεξουαλικά καταπιεσμένοι άνθρωποι που επέβαλαν την “ηθική” του ηγέτη. Άνθρωποι που είχαν χειραφετηθεί με την μέθοδο της σεξουαλικής καταπίεσης.

Υπάρχει ένα πανίσχυρο εργαλείο στον άνθρωπο. Η φυσική του ηθική. Η ύπαρξη της τον κάνει να βασίζεται στην δική του γνώμη και να νιώθει υπέροχα μέσα από την απόλαυση της δικής του κρίσης. Ένα ολόκληρο αξιολογικό σύστημα εγκατεστημένο στο εσωτερικό του ανθρώπου. Απαλλαγμένο από οποιαδήποτε αναστολή και άγχους ηδονής. Μια μόνο προϋπόθεση υπάρχει. Η ανεμπόδιστη ανάπτυξη της φυσικής διαδικασίας της ζωής στον άνθρωπο. Αυτή η προϋπόθεση εξασφαλίζει την αλάθητη εσωτερική ηθική.

Κάθε τι που αποφέρει κοινωνική θέση, τίτλο και κυρίως υπεραμύνεται των κοινωνικών απαιτήσεων σε βάρος των φυσικών (Ράιχ, 2015: 298).

Η αντιπαραβολή των κοινωνικών απαιτήσεων, έναντι των φυσικών, δεν περιορίστηκε μόνο στον «αμαθή» πληθυσμό που θεωρήθηκε «όχλος». Μπήκε καλά και στα γρανάζια της αστικής τάξης. Δημιουργήθηκαν κοινωνικές τάξεις με προνόμια. Για να διαθέτει κάποιος τα προνόμια αυτά δεν θα έπρεπε να λειτουργεί με τη φυσική εσωτερική ηθική του, αλλά με τις κοινωνικές απαιτήσεις και συμφέροντα που του επέβαλε το σύστημα. Η κοινωνική θέση και καταξίωση, ο πλούτος και η δύναμη που προκύπτουν από αυτή κάνουν τον άνθρωπο να βιώνει την κοινωνική ηθική του συστήματος. Αυτή ήταν το ευαγγέλιο του.

Πιστεύετε ότι η ελεύθερη βούληση καθορίζει τις πράξεις σας; Κάνετε λάθος. Οι συνειδητές ενέργειες σας δεν είναι παρά μια σταγόνα στον ωκεανό των ασυνείδητων διεργασιών, για τις οποίες δεν γνωρίζετε τίποτα και στην πραγματικότητα φοβάστε να μάθετε γι' αυτές (Ράιχ, 2015: 66).

Ο άνθρωπος πιστεύει ότι η ελεύθερη βούληση καθορίζει την αντίδρασή του στα ερεθίσματα της τέχνης. Στα νοήματα και τα συναισθήματα της συγγραφής. Η συνείδηση είναι σχεδόν μια σταγόνα στον ωκεανό της ασυνείδητης διεργασίας. Ο άνθρωπος αισθάνεται αδύναμος να ελέγξει το ασυνείδητο, δεν μπορεί να ξέρει τον όγκο των διεργασιών που προέρχονται από εκεί. Φοβάται να μάθει. Φοβάται να το αντιμετωπίσει. Στο ασυνείδητο πρέπει να στοχεύει η καλλιέργεια του ανθρώπου και η εξέλιξή του σε ένα ανώτερης πνευματικής στάθμης άνθρωπο. Στην καλλιέργεια και την αναβάθμιση των ασυνείδητων ενεργειών του.

Από το ασυνείδητο πηγάζει η εσωτερική ηθική του ανθρώπου. Στο ασυνείδητο αναφέρεται η καταπιεστική ή φυσική ανάπτυξη του ανθρώπου. Το ασυνείδητο προσφέρει την ηδονή απαλλαγμένη από το άγχος. Πραγματικός ωκεανός

συναισθημάτων, κρίσεων, αποφάσεων, ενεργειών. Η λογοτεχνία εκεί μέσα στον ωκεανό, να αναδεικνύει το διαφορετικό. Αυτό που μπορεί με πολλούς διαφορετικούς τρόπους να βιώσει. Όσους τρόπους μπορεί να χωρέσει η φυσική του ελευθερία.

Ο άνθρωπος πρέπει να υπάρχει σωματικά και ψυχικά. Ο άνθρωπος είναι πλέον μια απειροελάχιστη κουκίδα στην πλημμυρίδα των ιδίων του των εμπειριών (Ράιχ, 2015: 67).

Δεν ξεχωρίζει την ψυχή από το σώμα. Είναι αδιαίρετα και με επίδραση του ενός στο άλλο. Δεν μπορούν να λειτουργήσουν ανεξάρτητα. Και αυτή είναι η μαγεία όλων των συναισθημάτων. Να μπορεί να τα νιώθει κάποιος έντονα, στην ψυχή και στο κορμί του. Έτσι που να έχει όλες τις αντιδράσεις ορατές και μη.

Η ψυχική διέγερση είναι λειτουργικά ταυτόσημη με την σωματική διέγερση (Ράιχ, 2015: 406).

Σ' αυτή την ψυχική ύπαρξη του ανθρώπου, που συνδέεται τόσο στενά και με την σωματική του, αναπτύσσονται όλες οι προσπάθειες για την αναβάθμισή του. Και συχνά αναφέρεται η συμβολή του ενστίκτου στην διαμόρφωση μιας γνώμης, στην διατύπωση μιας κρίσης, στην αίσθηση του ποιοτικού.

Το ένστικτο δεν είναι τίποτα περισσότερο από την κινητική εκδήλωση της ηδονής (Ράιχ, 2015: 80).

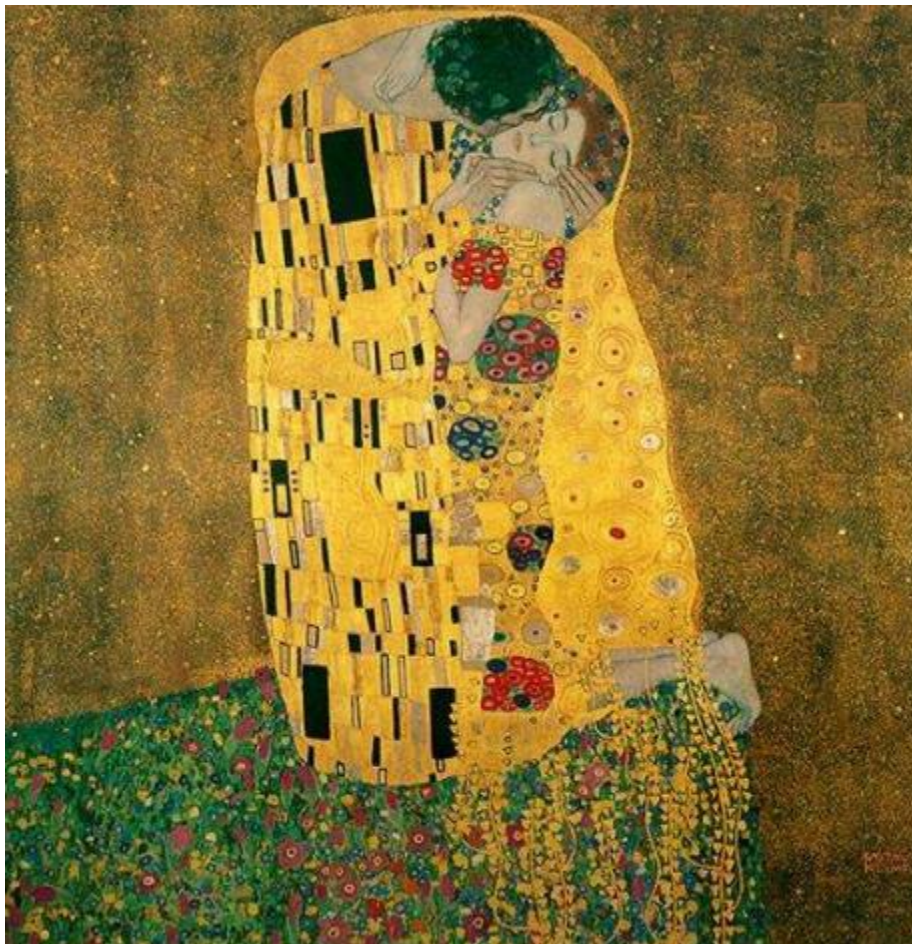
Ο Ράιχ είναι κατηγορηματικός. Πρέπει να αφήνει ο άνθρωπος την ηδονή να βγαίνει ελεύθερα και αβίαστα, να εκδηλώνεται, για να μπορέσει να έχει την εμπιστοσύνη του στο ένστικτό του. Συνηθίζεται να ταυτίζεται το ένστικτο με κατώτερα συναισθήματα. Με αρχέγονες επιθυμίες και σκληρές αντιδράσεις. Τις πιο σκληρές αντιδράσεις τις αποδίδει κάποιος στο ένστικτό του. Ίσως και τις πιο δυσάρεστες διαπιστώσεις, που δεν είναι ευδιάκριτες. Δεν έχει συνηθίσει να αποδίδει την αναδυόμενη ηδονή, με όλα αυτά που ευχάριστα αφήνει σαν τελική αίσθηση, στο ένστικτό του. Η αναφορά του ενστίκτου γίνεται στο ασυνείδητο του ανθρώπου. Είναι ένα μέρος του ωκεανού που κρύβεται στον άνθρωπο. Είναι και ένα μέρος της εσωτερικής του ηθικής.

Οι φαντασιώσεις, που δεν επιτρέπεται να γίνουν συνειδητές, δεν μπορούν παρά να μειώνουν την ευχαρίστηση της εμπειρίας (Ράιχ, 2015: 144).

Με το θέμα των φαντασιώσεων, έτσι όπως ασχολείται και όπως είναι προσανατολισμένος σε όλη του την θεωρία ο Ράιχ, βγάζει κάποιος τα πιο ουσιώδη συμπεράσματα, αγγίζοντας το θέμα της λογοτεχνίας. Ένας κλάδος τέχνης που έχει τη βάση του στη φαντασία και στις φαντασιώσεις που δημιουργούνται. Όταν η ανάγνωση ενός λογοτεχνικού κειμένου, σε όλες τις μορφές του, δημιουργεί ένα πλήθος φαντασιώσεων, που η τέχνη του τις κάνει να περνούν από το ασυνείδητο στο συνειδητό, τότε αυτό το λογοτεχνικό κείμενο μπορεί να θεωρηθεί υψηλής αξίας. Οι φαντασιώσεις που το κείμενο μπορεί και ελπίζει να δημιουργήσει και να οδηγήσει τον αναγνώστη σε μονοπάτια που ορίζει ο αφηγητής του συγγραφέα, αλλά μένουν στη σφαίρα του ασυνείδητου, μειώνουν κατά πολύ την απόλαυση της ανάγνωσης.

Μπορεί η ασυνείδητη φαντασίωση να προκαλέσει τέτοια ασφυκτική συμφόρηση όταν δεν εκτονώνεται, που τελικά να επιφέρει αντίθετα συναισθήματα από αυτά που ευελπιστεί να δημιουργήσει ο συγγραφέας. Πλήρη ανατροπή της ευχαρίστησης, σε έντονη απέχθεια.

Στο κεφάλαιο της ερωτικής λογοτεχνίας η συνειδητοποίηση των φαντασιώσεων παίζει κυρίαρχο ρόλο στην αποδοχή της λογοτεχνικότητας του κειμένου. Οι φαντασιώσεις, που ενώ παίζουν κυρίαρχο ρόλο στη διέγερση, αποπέμπονται στο μυαλό από τη δυνατότητα πραγματοποίησης του. Η λογοτεχνία γεννά αυτές τις φαντασιώσεις μέσα στο οικείο περιβάλλον. Είναι κοντά, όταν κάθεται κάποιος στο σαλόνι του σπιτιού του, όταν ξαπλώνει στο κρεβάτι του. Τον πολιορκούν, άσχετα με το ποιος βρίσκεται δίπλα του, κοντά του. Η μαγεία της λογοτεχνίας. Να μπορεί να αποφορτίζει την επικρατούσα φόρτιση, σε μέρη οικεία και με τη λεπτότητα της διακριτικής μεταχείρισης.

Όσο εντονότερα αναγκάζεται να λειτουργήσει η φαντασίωση για να κάνει τον σύντροφο να προσεγγίσει το ιδεώδες, τόσο περισσότερο μειώνεται η ένταση της

σεξουαλικής ηδονής και η αξία της για τη σεξουαλική οικονομία του οργανισμού (Ράιχ, 2015: 145).

Όταν θέλει κάποιος να προσεγγίσει το ιδεώδες και το έχει δημιουργήσει μέσα στη φαντασία του, τότε ο δρόμος που τον οδηγεί σ αυτό, δεν πρέπει να είναι μακρύς. Όσο πιο μακρύς είναι ο δρόμος τόσο πιο πολύ κάποιος κουράζεται να βρει το ιδεατό του. Όσο πιο πολύ απέχει, τόσο η ικανοποίηση γίνεται μικρότερη και η απογοήτευση είναι αυτή που τελικά κυριαρχεί. Το λογοτεχνικό κείμενο πρέπει να έχει την ικανότητα να οδηγεί τον αναγνώστη από τον πιο σύντομο δρόμο στην ικανοποίηση. Να μπορεί να ανοίγει τα μάτια της ψυχής του και σχεδόν να βρίσκεται εκεί. Αλλιώς δεν μπορεί να θεωρείται λογοτεχνικό.

Η λογοτεχνικότητα της ζωής έρχεται να πιστοποιήσει αυτό που η συγγραφή έχει δημιουργήσει. Ο άνθρωπος πρέπει να τολμά να κάνει τις φαντασιώσεις του πραγματικότητα. Τίποτε δεν είναι αφύσικο και τίποτε περισσότερο φυσικό από την ηθική του. Αυτή που τον απαλλάσσει από το άγχος ηδονής και τον οδηγεί στα μονοπάτια της απόλαυσης.

Από το κλινικό μου έργο είχα πεισθεί ότι ο σεξουαλικά ικανοποιημένος άνθρωπος είναι και ο πιο παραγωγικός από πολιτιστική άποψη (Ράιχ, 2015: 269).

Όταν ο άνθρωπος μπορεί να είναι σχετικά ανεπηρέαστος από την ασφυκτική πίεση που νιώθει από όλα τα φαινόμενα της σεξουαλικής καταπίεσης της ζωής του, τότε μπορεί να λειτουργεί σχετικά ελεύθερα σε διάφορα επίπεδα της προσωπικής και της κοινωνικής του ζωής. Η πολιτιστική του αναβάθμιση είναι ένα σημαντικό κομμάτι του συνόλου, που τον χαρακτηρίζει σαν άνθρωπο. Που ενισχύει τον ορισμό του ως ανθρώπινο ον. Που περιπλανιέται μέσα σε ένα περιβάλλον απροσδιόριστης προχειρότητας στις αξίες που το διέπουν. Η αξία προσδιορίζεται τόσο στην πολιτιστική παραγωγή, όσο και στην πολιτιστική κατανόηση, κρίση και αποδοχή. Δεν μπορεί να υπάρξει σωστή πολιτιστική αποδοχή από ανθρώπους καταπιεσμένους. Από ανθρώπους που δεν έχουν ξεπεράσει ή δεν έχουν αποτινάξει την κατευθυνόμενη σεξουαλική καταπίεση που ξεκίνησε από την παιδική τους ηλικία.

Χαρακτηριστικά οργασμικής ανικανότητας. Αποδείχθηκε ότι οι άντρες, παρ όλο που είχαν μεγάλη στυτική ικανότητα, αισθανόταν ελάχιστα ή καθόλου ικανοποίηση κατά την στιγμή της εκσπερμάτωσης ή ακριβώς το αντίθετο, δηλαδή απέχθεια και δυσαρέσκεια. (Ράιχ, 2015: 135).

Σημαντικό χαρακτηριστικό της οργασμικής ικανότητας του άντρα είναι η ανάγκη να διεισδύσει. (Ράιχ, 2015: 138).

Η αίσθηση του άντρα ότι «ρουφιέται» είναι αντίστοιχη του αισθήματος της γυναίκας ότι «ρουφάει» το πέος μέσα της (Ράιχ, 2015: 139).

Όλα τα θέματα που ενδιαφέρουν τον άνθρωπο και απευθύνονται σε τόσο κρίσιμα θέματα της ποιότητας της ζωής του, πρέπει να λέγονται ξεκάθαρα. Με το όνομά τους. Όλα τα συναισθήματα που παράγονται, όλα όσα έχουν να κάνουν με την σεξουαλική του ζωή, πρέπει να λέγονται με διαφανή και συγκεκριμένο λόγο. Και εδώ ο Ράιχ έχει

να θίξει ένα πολύ σπουδαίο θέμα, που παρανοείται από τους περισσότερους και που είναι ταμπού συζητήσεις για όλους σχεδόν.

Ο οργασμός ή η ανικανότητα του οργασμού στον άνθρωπο, δεν προσδιορίζονται ούτε από την στυτική του ικανότητα, ούτε από την εκσπερμάτισή του. Αυτά είναι προϋποθέσεις, αλλά δεν είναι το όλον που χαρακτηρίζει τον οργασμό. Επίσης η διείσδυση του άντρα στον κόλπο της γυναίκας, όπως και η αίσθηση του στοματικού έρωτα, δεν χαρακτηρίζονται από μόνα τους οργασμός.

Γίνεται φανερό, ότι για να απολαύσει κάποιος τον οργασμό στην ολότητά του, πρέπει να συντρέχουν πολλές προϋποθέσεις. Πολλοί άνθρωποι έμαθαν να περιορίζονται μόνο στα βασικά χαρακτηριστικά του θεωρούμενου οργασμού. Αυτά που είναι προφανή στο σώμα του και στις αντιδράσεις του. Την στύση, την έξαψη, την εκσπερμάτιση. Αυτά μόνα τους δεν αποτελούν την περιγραφή του οργασμού στην ολότητά του. Όταν δεν υπάρχει ο οργασμός σε πλήρη ανάπτυξη, τότε δημιουργούνται αισθήματα που μπορεί να είναι εντελώς ξένα προς την προσδοκώμενη ευχαρίστηση, όπως απογοήτευση, μίσος, αποστροφή. Εδώ γίνεται και ο παραλληλισμός της ερωτικής ζωής, με τα συναισθήματα που βιώνει κάποιος στο χώρο της ερωτικής λογοτεχνίας. Εκεί καταλαβαίνει, όλο αυτό που περιγράφεται, ως μη ικανοποίηση, ως μη ολοκληρωτικός οργασμός. Εκεί, στην ερωτική λογοτεχνία, αν το κείμενο δεν καταφέρει να φτάσει τον αναγνώστη στον λογοτεχνικό οργασμό, τότε του αφήνει ανεκπλήρωτο τον πόθο και η ικανοποίηση του αποζητά την διέξοδό της. Τότε είναι που δημιουργούνται όλα τα αισθήματα αποστροφής και απογοήτευσης. Τότε είναι που κάποιος βιώνει το κείμενο σαν τον πληρωμένο απρόσωπο έρωτα, που δεν έχει κανένα ποιοτικό συναίσθημα, παρά μόνο την θέληση για λογοτεχνική εκσπερμάτιση. Δεν προάγει κανένα ανθρώπινο συναίσθημα, που να φτάνει τον άνθρωπο σε σφαίρες πλήρους και ποιοτικής ολοκλήρωσης. Του αφήνει το αίσθημα της μονόπλευρης ικανοποίησης. Δεν του βγάζει το ολοκληρωτικό του ανθρώπινο πάθος. Δεν εξυψώνει το είναι του. Τελικά η εσωτερική ολοκληρωτική απόλαυση ενός ανθρώπου, ο πραγματικός λογοτεχνικός οργασμός του, καθιστά ένα κείμενο λογοτεχνικό και το ξεχωρίζει, ιδίως στην ερωτική λογοτεχνία, από τα κείμενα της ροζ λογοτεχνίας ή της πορνογραφίας.

Η οργασμική ικανότητα πρέπει να διαφοροποιηθεί από την ικανότητα στύσης και εκσπερμάτισης, καθώς οι τελευταίες αποτελούν απλές προϋποθέσεις της (Ράιχ, 2015: 484).

Η ένταση του φαινομένου της οργασμικής ικανότητας τονίζεται ξανά και αναφέρονται οι προϋποθέσεις. Και ο Βίλχελμ Ράιχ καταλήγει στο συμπέρασμα σχετικά με την θεώρηση της «εκφόρτησης»

Αντιλαμβανόμεουν τον οργασμό ως εκφόρτηση ουσιών από το σώμα, ως προεκβολές μιας πολύ τεταμένης κύστης. Μετά την απόσπαση τους, τόσο η επιφανειακή ένταση όσο και η εσωτερική πίεση μειώνονται. Ήταν σαφές ότι αυτό δεν ήταν δυνατόν να οφείλεται μόνο στην εκσπερμάτιση, διότι η δυσάρεστη εκσπερμάτιση δεν μειώνει την ένταση. Δεν μετάνιωσα ποτέ που διατύπωσα μια τέτοια υπόθεση. Με οδήγησε σε ασφαλέστατα συμπεράσματα (Ράιχ, 2015: 311).

Στην ερωτική πράξη, σύμφωνα με τον Ράιχ, η ένταση που προηγείται της τελικής εκφόρτησης των ουσιών, δεν φεύγει μόνο με την εκσπερμάτιση. Πρέπει να υπάρχει ολοκληρωτικός οργασμός ώστε η ερωτική πράξη να αφήσει το αίσθημα της πλήρους ικανοποίησης. Η εκφόρτηση και μόνο των ουσιών δεν συνθέτει τον πλήρη οργασμό. Η ψυχή και το σώμα δεν λειτουργούν ανεξάρτητα.

Βιοενεργειακά, η ψυχή και το σώμα λειτουργούν τόσο ως αλληλορυθμιζόμενο σύστημα όσο και ως ενιαίο (Ράιχ, 2015: 407).

Την ψυχή και το σώμα τους συνδέει η βιοενέργεια. Μία αλληλεπίδραση του ενός στο άλλο. Ένα φαινόμενο που τα κάνει να λειτουργούν πλήρως αλληλοεξαρτώμενα. Και την εξάρτηση αυτή μπορούμε να την καταλάβουμε σε ένα πλήθος εκδηλώσεων, που δεν έχουν να κάνουν μόνο με την ερωτική πράξη. Όλη η ποιοτική ζωή του ανθρώπου βασίζεται σ αυτή την αλληλοεπίδραση της ψυχής και του σώματος. Δεν μπορούμε να φανταστούμε ένα γεγονός να μπορεί να έχει θετική επίδραση στο σώμα και η ψυχή να μένει ανεπηρέαστη. Όπως και όταν ένα γεγονός ευφραίνει την ψυχή του ανθρώπου, τότε το σώμα του αντιδρά θετικά σε όλη αυτή την απόλαυση. Όταν ένα λογοτεχνικό ερωτικό έργο επιδρά στην ψυχή και δημιουργεί τις φαντασιώσεις, τότε και το σώμα φαίνεται να αντιδρά στον ερεθισμό αυτό. Και αυτή η

ολοκληρωμένη αντίδραση ψυχής και σώματος δημιουργεί τον ολοκληρωμένο λογοτεχνικό οργανισμό. Τότε φτάνουμε στην κορύφωση. Αυτή είναι η αποστολή του λογοτεχνικού έργου. Πρέπει να επιδρά στην ψυχή και στο μυαλό του ανθρώπου. Και αν μιλάμε για ερωτική λογοτεχνία, εύκολα μπορεί κάποιος να καταλάβει την αποστολή της. Τον ολοκληρωτικό οργανισμό, όπου συμμετέχει η ψυχή και το κορμί του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος έχει κάνει τεράστια πρόοδο όσον αφορά στην κατασκευή και στον έλεγχο των μηχανών. Όμως δεν έχουν περάσει ούτε σαράντα χρόνια από τη στιγμή που άρχισε να καταλαβαίνει τον εαυτό του. Δεν θα καταφέρει να δαμάσει την ψυχική πανούκλα που ρημάζει τον αιώνα μας, παρά μόνο αν αναπτύξει την ικανότητα να ρυθμίζει τη βιολογική του ενέργεια. Ο δρόμος της επιστημονικής έρευνας και της εύρεσης λύσεων για τα προβλήματα της ζωής είναι μακρύς και δύσκολος. Είναι ακριβώς αντίθετος από την αμάθεια και την αναίδεια των πολιτικών. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι κάποια ημέρα η επιστήμη θα καταφέρει να χρησιμοποιήσει τη βιολογική ενέργεια όπως χρησιμοποιεί σήμερα τον ηλεκτρισμό. Μόνο τότε θα βρει τον δάσκαλό της η ανθρώπινη ψυχική πανούκλα (Ράιχ, 2015: 417).

Και τα παραπάνω γραφόταν από τον Ράιχ, μόλις το 1928 – 1932. Όταν χάραζαν όλες οι καινούριες τεχνολογίες που θα χαρακτήριζαν τον εικοστό αιώνα και θα δημιουργούσαν το εφιαλτήριο για την ηλεκτρονική έκρηξη του εικοστού πρώτου αιώνα. Τα ψυχοσωματικά φαινόμενα άρχιζαν να εξετάζονται από την τότε σύγχρονη ματιά. Και έμπαινε η βάση για να θεωρηθούν αλληλοεπιδρώμενα και πλήρως εξαρτώμενα. Πάνω σ αυτό τον συσχετισμό ήρθαν να προστεθούν καταστάσεις που πλέον είχαν αποδειχθεί κλινικά και αποδείκνυαν, ότι η μη ορθή εκφόρτηση της συσσωρευμένης έντασης του ανθρώπου, επιφέρει πλέον συγκεκριμένες ασθένειες. Ασθένειες που δεν είχαν μόνο ψυχική ή μόνο σωματική προέλευση, αλλά χαρακτηριζόταν σαν ψυχοσωματικές ασθένειες. Ο Ράιχ έδωσε την παρακάτω λίστα αυτών των ασθενειών.

Τυπικές ψυχοσωματικές ασθένειες.

A. Καρδιακή υπέρταση.

B. Μυϊκοί ρευματισμοί.

Γ. Πνευμονικό εμφύσημα.

Δ. Νευρικό βρογχικό άσμα.

E. Έλκος στομάχου.

ΣΤ. Σπασμοί των δακτυλιοειδών μυών.

Z. Χρόνια δυσκοιλιότητα.

H. Αιμορροΐδες.

Θ. Κολεόσπασμος.

I. Ασθένειες του αίματος.

ΙΑ. Αυξημένη συγκέντρωση διοξειδίου του άνθρακα στο αίμα και στους ιστούς.

(Ράιχ, 2015: 418-421).

Και ο Ράιχ προσθέτει εντελώς κατηγορηματικά θέλοντας να δείξει την απόλυτη εξάρτηση ψυχής και σώματος

Πρόθεσή μου είναι απλώς να υποδείξω τον άμεσο συσχετισμό ενός σημαντικού τομέα της οργανικής παθολογίας με το ζήτημα της λειτουργίας του οργανισμού (Ράιχ, 2015: 422).

Η σημαντική συνεισφορά του οργανισμού όχι μόνο στην απόλαυση, αλλά και στην σωστή λειτουργία του οργανισμού. Στην αποφυγή τόσων και τόσων σωματικών ασθενειών, που παίρνουν το χαρακτηρισμό της ψυχοσωματικής πάθησης. Όταν ένα λογοτεχνικό ερωτικό κείμενο είναι ικανό να φέρει τον αναγνώστη σε κατάσταση οργασμού, μπορεί να υποστηριχτεί η άποψη που κυριαρχεί στην ανάπτυξη της πρακτικής της Δημιουργικής Γραφής, ότι η λογοτεχνία λειτουργεί εκτός των άλλων και θεραπευτικά στον οργανισμό του ανθρώπου.

Είναι απολύτως απαραίτητο να αποδείξουμε πειραματικά την ορθότητα του κανόνα του οργασμού. Το βασικό ερώτημα ήταν κατά πόσο τα σεξουαλικά όργανα σε κατάσταση διέγερσης παρουσίαζαν αύξηση της βιοηλεκτρικής φόρτισης (Ράιχ, 2015: 424).

Ο Ράιχ όλα αυτά τα απέδειξε πειραματικά. Έχει μετρήσει με όργανα και έχει δει οπτικά την ενέργεια που φορτίζει το σώμα.

Το ψυχογαλβανικό φαινόμενο, που αποδεικνύει ότι η ψυχική διέγερση εκδηλώνεται ως διαφοροποίηση του ηλεκτρικού δυναμικού του δέρματος (Ράιχ, 2015: 425).

Όλα αυτά τα φαινόμενα παρουσιάζονται κατά τη φόρτιση του σώματος. Με την μη φυσιολογική εκτόνωση μέσω του ολοκληρωμένου οργασμού. Σε κάθε μορφή της

ζωής, σε κάθε μορφή τέχνης. Σε κάθε πράξη του ανθρώπου. Υπάρχει λοιπόν διαφορά δυναμικού επιδερμικά στον άνθρωπο. Αυτό μπορεί να μετρηθεί. Το ονομάζει ψυχογαλβανικό φαινόμενο.

Υπάρχουν ορισμένα τμήματα της επιφάνειας του σώματος όπου η αντίδραση είναι θεμελιωδώς διαφορετική σε σχέση με τα υπόλοιπα. Πρόκειται για τις ερωτογόνες ζώνες: τα χείλη, ο βλεννογόνος του πρωκτού, οι θηλές, η επιφάνεια του πέους, ο βλεννογόνος του κόλπου, οι λοβοί των αυτιών, η γλώσσα, οι παλάμες και περιέργως το μέτωπο (Ράιχ, 2015: 426).

Το ψυχογαλβανικό φαινόμενο αποδεικνύεται σαφώς στις ερωτογόνες ζώνες του ανθρώπου, οι οποίες παρουσιάζουν διαφορά δυναμικού σχετικά με τις μη φορτισμένες ζώνες. Εδώ φαίνεται καθαρά πώς τα διάφορα όργανα, τα οποία χαρακτηρίζονται ως ερωτογόνα, μπορούν να διογκωθούν και να προκαλέσουν το αίσθημα της ηδονής. Η αίσθηση ενός λογοτεχνικού συγγράμματος εξάπτει τις ζώνες αυτές. Το αισθάνεται ο αναγνώστης. Οι αισθήσεις του παίρνουν μέρος στην τελετουργία της ηδονής.

Η φόρτιση ή η διόγκωση ενός οργάνου δεν είναι από μόνη της ικανή να προκαλέσει νευροφυτική αίσθηση ηδονής. Απαιτείται να συνυπάρχει αύξηση της βιολογικής φόρτισης εκτός της μηχανικής συμφόρησης του οργάνου, προκειμένου η διεργασία να γίνει αντιληπτή ως αίσθηση ηδονής. Η ψυχική ένταση της αίσθησης ηδονής αντιστοιχεί στο μέγεθος του σωματικού βιοηλεκτρικού δυναμικού (Ράιχ, 2015: 427).

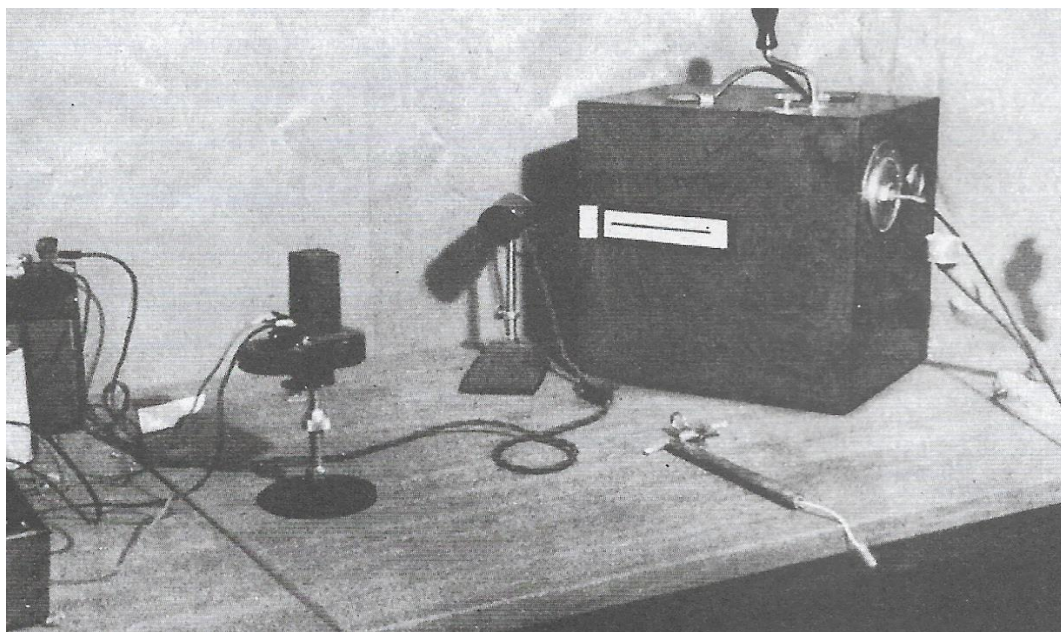
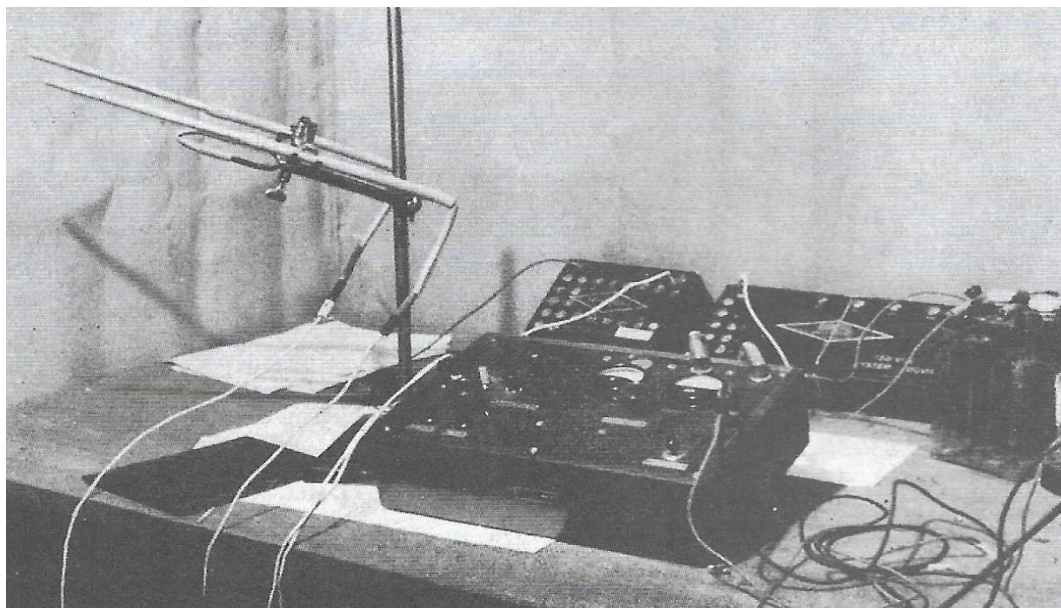
Αλλά εδώ είναι και το μυστικό της αίσθησης της ηδονής. Η διόγκωση ενός οργάνου από μόνη της δεν μπορεί να προκαλέσει την αίσθηση της ηδονής. Πρέπει να υπάρχει και το φαινόμενο της βιολογικής φόρτισης. Πρέπει να υπάρχει και η ενέργεια που προκαλεί την αύξηση της βιολογικής φόρτισης. Θα φανεί στα επόμενα για ποια ενέργεια μιλάμε.

Ο βαθμός απόκρισης της ερωτογόνου ζώνης στο ερέθισμα εξαρτάται από την απαλότητα του ερεθίσματος. Ποτέ δεν πρέπει να θεωρούμε την ενέργεια διέγερσης μικρή. Η παρατεταμένη και βασανιστική ήπια κατάσταση επιφέρει την μεγαλύτερη διέγερση. Πρέπει ο συγγραφέας να βγάζει την λεπτότητα της κατάστασης με το πάθος της αναμονής και την σκληράδα των πεπραγμένων. Ένα κοκτέιλ εναλλασσόμενων διεγέρσεων. Ένα μπουκέτο ερωτικής έξαρσης και πάθους.

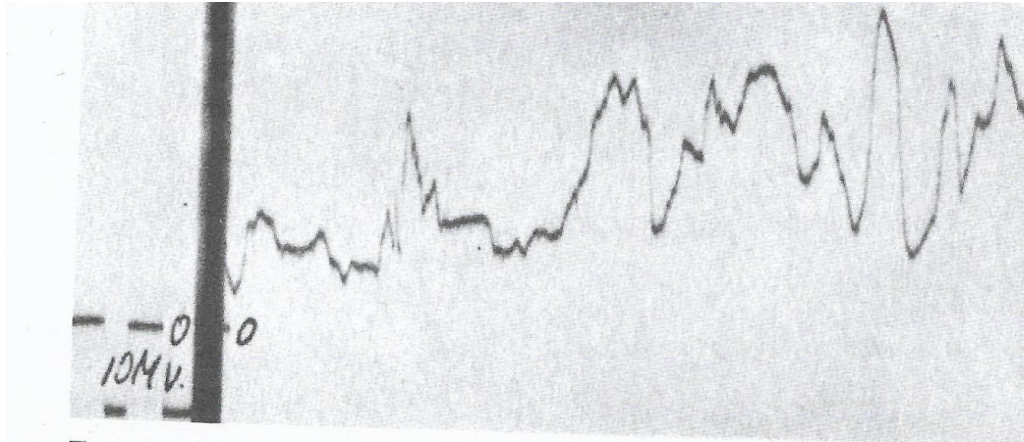
Ο βαθμός της αύξησης μιας ηλεκτρικής διέγερσης σε μια ερωτογόνο ζώνη, εξαρτάται από την απαλότητα του ερεθίσματος: όσο πιο απαλό το ερέθισμα, τόσο πιο απότομη η αύξηση. Εξαρτάται επίσης από την ετοιμότητα της ζώνης να ανταποκριθεί στο ερέθισμα. Όσο μεγαλύτερη η ετοιμότητα, τόσο πιο απότομη, δηλαδή πιο γρήγορη, η αύξηση (Ράιχ, 2015: 429).

Εδώ γίνεται φανερό το φαινόμενο της βασανιστικής, απαλά αισθανόμενης αύξησης της έντασης της ηδονής. Μπορεί να υπάρχει το βίαιο της έξαρσης, αλλά υπάρχει και το ήπιο της πρόκλησης αυτής της έξαρσης.

Καταλήγει σε ένα πειραματικό φαινόμενο. Έχει χρησιμοποιήσει χιλιάδες ζευγάρια για να παρατηρήσει τις αντιδράσεις τους. Όλα τα συμπεράσματά του είναι και κλινικά αποδεδειγμένα. Ο Βίλχελμ Ράιχ είχε χρησιμοποιήσει έναν μετρητή Γκάιγκερ – Μίλερ. Ο μετρητής αυτός είναι ένα όργανο ανίχνευσης και μέτρησης της ιονίζουσας ακτινοβολίας. Με τον μετρητή αυτό, αφού ενίσχυε το σήμα του ηλεκτρικού δυναμικού του σώματος, σε διάφορες ερωτογόνες ή μη περιοχές, έπαιρνε τα στοιχεία καταγραφής σε μια χαρτοταινία, όπου παρακολουθούσε τις αντιδράσεις του λεγόμενου, από τον Ράιχ, «ψυχογαλβανικού φαινομένου».

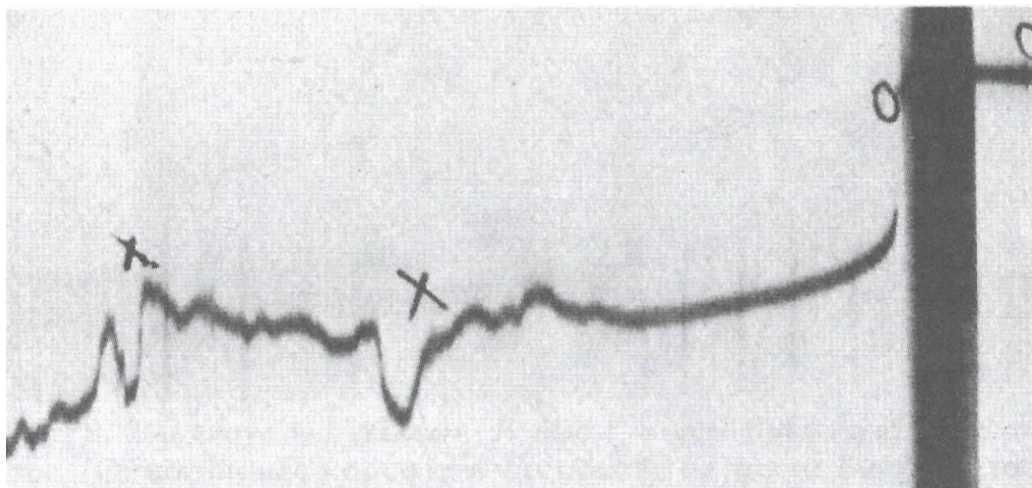

Υπάρχουν καταγραφές ερεθισμάτων και αντιδράσεων των ερωτογόνων περιοχών κατά την διάρκεια της διέγερσης. Παρακάτω υπάρχουν ενδεικτικά μερικές. Οι καταγραφές αυτές έγιναν από τον Βίλχελμ Ράιχ και είναι με τα όργανα που παρατέθηκαν στις προηγούμενες δύο φωτογραφίες. Είναι καταγραφές ενδεικτικές της θετικής φόρτισης που προκαλεί ένα ευχάριστο συναίσθημα και της αρνητικής, που προκαλείται από την επιβολή στις ερωτογόνες περιοχές, ενός ενοχλητικού ερεθίσματος.

Διέγερση με φιλί. Παρατηρούνται αλλαγές στη βιοηλεκτρική διέγερση των χειλιών κατά την διάρκεια ενός φιλιού. Η διέγερση φτάνει μέχρι 40 mV.

Παρακάτω παρατηρείται η αντίδραση του βλεννογόνου του κόλπου σε ενοχλητικό ερέθισμα.

Παρατηρείται το αρνητικό της φόρτισης. Το διάγραμμα είναι κάτω του μηδενός. Έχει αρνητική φόρτιση.

Η αρνητική φόρτιση παρατηρείται και σε κάθε απρόθυμη εκδήλωση που δεν συνοδεύεται με συναίσθημα. Σε κάθε εκδήλωση που λείπει η πρόκληση ηδονής.

Αν ένα από τα υποκείμενα του πειράματος συμμετάσχει στην πράξη του φιλιού απρόθυμα, τότε το ίδιο ερέθισμα (το φιλί) προκαλεί καθοδική αντίδραση δυσαρέσκειας, αντί για ανοδική αντίδραση ηδονής (Ράιχ, 2015: 431).

Η ικανότητα του συγγραφέα να φτάνει τον αναγνώστη σε μια ετοιμότητα βιολογικής εκτόνωσης, με διάχυτα τα στοιχεία της προσμονής και του αναπάντεχου, συνοδευόμενη από το πάθος και την έξαρση της ηδονής, να φτάνει δηλαδή τον αναγνώστη στον λογοτεχνικό οργασμό, μπορούν να χαρακτηρίσουν ένα έργο σαν λογοτεχνικό κόσμημα.

Η ερωτική επιθυμία οφείλεται σε βιολογική φόρτιση (Ράιχ, 2015: 430).

Η ερωτική επιθυμία ταυτιζόμενη με την λογοτεχνική δίψα, έχει πολλά κοινά και πολλά χαρακτηριστικά που είναι εύκολο να τα παρακολουθήσει κάποιος, αν τα παραλληλίσει. Στην περίπτωση της ερωτικής λογοτεχνίας το θέμα γίνεται ευκολότερο μιας που είναι σχεδόν ταυτόσημο. Κάποιος που πρέπει να χαρακτηρίσει και να κρίνει την ερωτική λογοτεχνία, μέχρι τώρα, ψάχνει τυπικά χαρακτηριστικά. Ψάχνει για τη δομή του έργου, για τις επαναλαμβανόμενες και στερεότυπες εκφράσεις, για τους ρηχούς χαρακτήρες των ηρώων. Έχει βάλει το καπιταλιστικό σύστημα και το κέρδος των εκδοτικών οίκων, να καθορίζουν την λογοτεχνικότητα των κειμένων. Έχει διαστρεβλώσει την πορνογραφία και την ταυτίζει με ρηγά κείμενα που δεν παρουσιάζουν καμία λογοτεχνικότητα.

Πάνω στην κρίση της λογοτεχνικότητας του ερωτικού κειμένου, ξεχνάει κάτι το βασικό.

Η διαδικασία της σεξουαλικής ηδονής είναι η ίδια η διαδικασία της ζωής (Ράιχ, 2015: 434).

Και όταν τον οργασμό τον αντιλαμβάνεται κανείς τόσο στην ερωτική πράξη, όσο και στην απόλαυση που προκαλείται από την λογοτεχνία, το εσωτερικό κριτήριο του

ανθρώπου είναι αλάθητο. Η εσωτερική του ηθική δρα ανεμπόδιστα. Η κρίση έχει βάθος και αξιοπιστία. Δεν πέφτει έξω.

Τα απογοητευμένα και εξοικειωμένα στο ερέθισμα όργανα, αντιδρούν νωθρά στα ηδονικά ερεθίσματα (Ράιχ, 2015: 430).

Δεν πρέπει να φοβάται κάποιος αν είναι ικανός να το αντιληφθεί. Αν λειτουργεί η εσωτερική του ηθική στην αξιολόγηση της λογοτεχνικότητας του κειμένου. Ο οργανισμός που συμβαίνει και τραντάζει το κορμί και την ψυχή του είναι η καλύτερη απόδειξη. Και τον οργανισμό και την ηδονή που αφήνει στο πέρασμα του, δεν μπορεί κάποιος να την μπερδέψει. Δεν μπορεί να μην την καταλάβει.

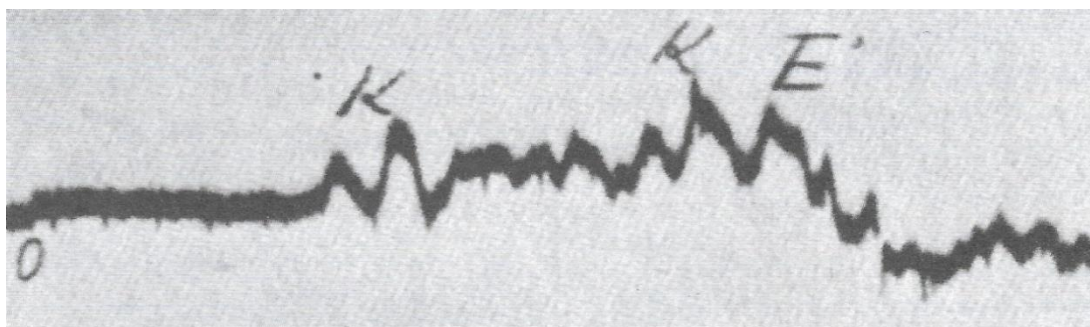
Μόνο η βιολογική ηδονή, συνοδευόμενη από αίσθηση ρεύματος και αισθησιακότητας, προκαλεί αύξηση της βιοηλεκτρικής φόρτισης. Οποιοδήποτε άλλου είδους διέγερση, πόνος, τρόμος, άγχος, πίεση, ενόχληση, κατάθλιψη, συνοδεύονται από μείωση της επιφανειακής φόρτισης του οργανισμού (Ράιχ, 2015: 432).

Η αίσθηση του οργανισμού είναι αρχέγονη. Είναι ταυτισμένη με την έννοια της ζωής. Είναι η ίδια η ζωή. Είναι απόλυτα αναγνωρίσιμη. Δεν υπάρχει μορφή ζωής που να μην την αναγνωρίζει. Ακόμη και οι πρωτόγονοι οργανισμοί.

Μπορούμε να υποθέσουμε ότι ακόμα και οι πιο πρωτόγονοι οργανισμοί διαθέτουν αίσθηση ηδονής και άγχους μέσω των οργάνων τους (Ράιχ, 2015: 436).

Το φαινόμενο του οργανισμού πλέον παίρνει σάρκα και οστά. Δεν είναι μια αφηρημένη έννοια που την επινόησε κάποιος μόνο φιλοσοφικά. Την έχει αποδείξει πειραματικά, την έχει μετρήσει με όργανα. Την έχει περιγράψει και την έχει διαπιστώσει σε χιλιάδες κλινικά πειράματα. Και τα φαινόμενα που ακολουθούν την οργανική ικανοποίηση, είναι πλέον συγκεκριμένα, ορατά και μετρήσιμα. Υπάρχουν βιοηλεκτρικά και μηχανικά φαινόμενα. Η κλινική έρευνα του Ράιχ, κατέληξε στο παρακάτω εύρημα.

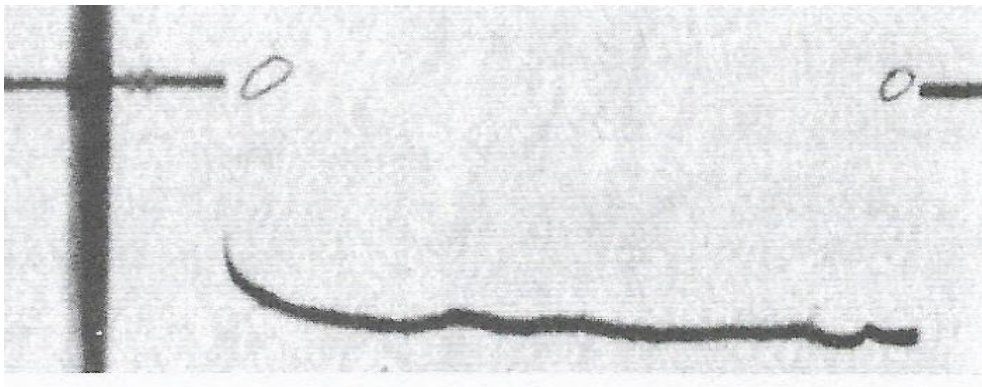
Μόνο βιολογική ηδονή, συνοδευόμενη από αίσθηση ρεύματος και αισθησιακότητας, προκαλεί αύξηση της βιοηλεκτρικής φόρτισης. Οποιοδήποτε άλλου είδους διέγερση, πόνος, τρόμος, άγχος, πίεση, ενόχληση, κατάθλιψη, συνοδεύονται από μείωση της επιφανειακής φόρτισης του οργανισμού (Ράιχ, 2015: 432).

Το παραπάνω διάγραμμα δείχνει την αντίδραση της γλώσσας στο K= γαργάλημα και στο E = τρόμος. Βλέπουμε την θετική φόρτηση σε ένα ερέθισμα ευχάριστο και την αρνητική φόρτηση σε ένα συναίσθημα δυσάρεστο.

Η αντίδραση του βλεννογόνου του πρωκτού μιας γυναίκας σε κατάσταση σεξουαλικής διέγερσης. Θετική φόρτηση.

Ο ίδιος βλεννογόνος σε κατάσταση κατάθλιψης (εμμηνόρροια). Παρατηρείται αρνητική φόρτηση.

Προχωρώντας τα κλινικά του ευρήματα, με όλα αυτά που πειραματικά έδειξε με τις μετρήσεις του, ο Ράιχ καταλήγει.

Η οργασμική ικανοποίηση είναι μια βιοηλεκτρική εκφόρτηση που ακολουθείται από μηχανική αποδιόγκωση (Ράιχ, 2015: 434).

Αναφέρθηκε η ύπαρξη μιας ενέργειας. Ότι το φαινόμενο του οργασμού οφείλεται σε μία ενέργεια, ιδιότυπη, που ο Ράιχ την ονόμασε οργόνη.

Ονόμασα αυτή την ενέργεια, που έχει την ικανότητα να φορτίζει την οργανική ύλη, οργόνη (Ράιχ, 2015: 440).

Συνήθης ηλεκτρομαγνητική ενέργεια καταγράφεται να φορτίζει μεταλλικά αντικείμενα. Έχει παρατηρηθεί σε ένα πλήθος ανάπτυξης καθημερινών εφαρμογών. Εδώ υπάρχει ενέργεια που έχει την ικανότητα να φορτίζει οργανικά υλικά. Ο Ράιχ την παρατήρησε σαν μια ακτινοβολία.

Η ακτινοβολία αυτή επιβεβαίωσε την ύπαρξη μιας ενέργειας που δεν ακολουθούσε κανέναν γνωστό νόμο του ηλεκτρισμού ή του μαγνητισμού. Ο Ράιχ την ονόμασε «οργόνη», αφενός διότι η ανακάλυψη της προέκυψε από την έρευνα της λειτουργίας του οργασμού και αφετέρου διότι μπορούσε να φορτίσει οργανικά υλικά (Ράιχ, 2015: 462).

Για την ακτινοβολία της ενέργειας που ο Ράιχ ονόμασε οργόνη, παρατήρησε συγκεκριμένο χρώμα.

Η οργονική ενέργεια έχει χρώμα γαλάζιο ή γκριζογάλανο (Ράιχ, 2015: 441).

Η ενέργεια αυτή έχει την ικανότητα να φορτίζει τα οργανικά υλικά. Όλη αυτή η αναφορά που έχει γίνει μέχρι στιγμής για την φόρτιση του ανθρώπινου σώματος με ενέργεια, που εκτονώνεται φυσικά μέσω του οργασμού, μιλούσε για την οργόνη. Είναι η ενέργεια που φορτίζει το σώμα και την ψυχή με την δυνατότητα εκφορτισμού των μέσω του οργασμού. Είναι αυτή η ενέργεια που απαλλάσσει τον άνθρωπο από το άγχος της ηδονής και ζητά φυσικά να εκφορτιστεί μέσω της σεξουαλικής πράξης. Αλλά και όχι μόνο μ αυτή. Εδώ έχει αποδειχθεί η εκφόρτιση της ενέργειας και μέσα από την λογοτεχνικότητα των κειμένων.

Αντίθετα με την ηλεκτρομαγνητική ενέργεια, η οργονική ενέργεια μπορεί να φορτίζει μη αγώγιμα οργανικά υλικά (Ράιχ, 2015: 443).

Ο Ράιχ παρατήρησε το χρώμα της ενέργειας όταν εκδηλώνεται. Παρατήρησε την αύξηση της θερμοκρασίας που προκαλεί. Παρατήρησε και κατέγραψε την ηδονή που προκαλεί κατά την φυσική της εκτόνωση. Και κατέληξε στο παρακάτω συμπέρασμα.

Πυρήνας της παραμένει, όπως πάντα, το αίνιγμα της αγάπης στο οποίο οφείλουμε την ύπαρξη μας (Ράιχ, 2015: 444).

Ο Ράιχ παρατήρησε την ύπαρξη αυτής ενέργειας αυτής σε κύστες τις οποίες τις ονόμασε βιόντα.

Τα «βιόντα» είναι μικροσκοπικές κύστες φορτισμένες με οργονική ενέργεια (Ράιχ, 2015: 440).

Παρατήρησε ότι υπήρχε κινητικότητα στο εσωτερικό των κύστεων, αποτέλεσμα της ενέργειας που περιείχαν. Ονόμασε τις κύστες «βιόντα», από την Ελληνική λέξη «βίος» (Ράιχ, 2015: 462).

Ο Ράιχ κατέληξε σε ένα συμπέρασμα που του έδινε την δυνατότητα να ελέγξει τον ενέργεια. Την οργόνη. Και όχι μόνο να ελέγξει, αλλά να βοηθήσει και στην ανάπτυξη της ευεργετικής ποσότητας που μπορεί να συσσωρευτεί στο σώμα και να επιφέρει τα καταλυτικά της αποτελέσματα, μέσω της εκφόρτησής της με τον φυσιολογικό οργανισμό.

Ο περιορισμός της κινητικής ενέργειας της οργόνης εκδηλώνεται ως αύξηση της θερμοκρασίας (Ράιχ, 2015: 441).

Ο Ράιχ κατόρθωσε να κατασκευάσει και να προτείνει την χρησιμοποίησης μιας συσκευής για την ανάπτυξη και συσσώρευσης της οργόνης. Ήταν ένας θάλαμος, στο μέγεθος του τηλεφωνικού θαλάμου, του οποίου τα τοιχώματα αποτελούνταν από εναλλασσόμενα λεπτά στρώματα μαλλιού σε στρώματα πάχους λιγότερου του ενός εκατοστού και γαλβανισμένης λαμαρίνας. Το τοίχωμα μπορούσε να έχει από επτά μέχρι δεκαπέντε στρώματα και το εσωτερικό ήταν επενδεδυμένο με γαλβανιζέ λαμαρίνα, ενώ το εξωτερικό του θαλάμου ήταν από ξύλο. Στο μπροστινό μέρος του θαλάμου, υπήρχε μια πόρτα και ένα παράθυρο στο πάνω μέρος εξαερισμού.

Μη μεταλλικά υλικά – όπως το βαμβάκι, το μαλλί ή το πλαστικό – έλκουν, απορροφούν και συγκρατούν αυτή την ενέργεια. Αντιθέτως, τα μεταλλικά υλικά – όπως οι χάλυβες και ο σίδηρος – έλκουν και αμέσως αποθούν την ενέργεια και προς τις δύο κατευθύνσεις (Ράιχ, 2015: 464).

Ο θάλαμος τοποθετείται μακριά από ηλεκτρομαγνητικά πεδία και δεν έχει καμία άλλη σύνδεση. Ούτε ηλεκτρική, ούτε κάποιας άλλης μορφής. Ο άνθρωπος μπορεί να κάθεται καθημερινά στο εσωτερικό του, για είκοσι με σαράντα λεπτά της ώρας. Η αύξηση της φόρτισής του με την ενέργεια που την ονομάσαμε οργόνη, είναι εμφανής. Το αποτέλεσμα αυτής της φόρτισης κάνει την εμφάνισή του στον άνθρωπο με την αύξηση της θερμοκρασίας και την ευεξία που του δημιουργεί. Έχει θεραπευτικές σωματικές ιδιότητές, καθώς και αύξηση της απόλαυσης κατά την φυσιολογική της εκτόνωση μέσω του οργανισμού του ανθρώπου.

Παρατήρησε αφενός ότι η σεξουαλική ενέργεια είναι κάτι περισσότερο από μια θεωρητική ιδέα και αφετέρου ότι η σεξουαλική ικανοποίηση ανακουφίζει από τα νευρωτικά συμπτώματα. Η λειτουργία του οργασμού είναι να διατηρεί την ενεργειακή ισορροπία του σώματος, εκφορτίζοντας το πλεόνασμα της βιολογικής ενέργειας που συσσωρεύεται φυσιολογικά σ αυτό (Ράιχ, 2015: 459).

Είναι πραγματικά θαυμαστή η απόδειξη όλων αυτών των θεωριών της φόρτισης και της εκφόρτισης. Με συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων. Πάνω σε ένα τεράστιο κλινικό έργο που έρχεται να σφραγίσει την θεωρητική ανάπτυξη.

Με την συμμετοχή ανθρώπων στα πειράματά του, κατάφερε να αποδείξει ότι στην επιφάνεια του δέρματος αναπτύσσεται ηλεκτρική φόρτιση, η οποία συνδέεται άμεσα με τα συναισθήματα ηδονής και άγχους. Η φόρτιση αυξανόταν όταν το άτομο ένιωθε ηδονή και μειωνόταν όταν ένιωθε δυσαρέσκεια (Ράιχ, 2015: 461).

Σχετικά με την οργόνη σε επόμενα πειράματά του καθώς και σε πιο εξειδικευμένες έρευνες κατέληξε σε ένα αποτέλεσμα που έμελε να είναι η αρχή της νέας θεωρίας του.

Μια από τις σημαντικότερες ανακαλύψεις του Ράιχ στο Οργονον ήταν η ανάπτυξη κινητήριας δύναμης από την οργόνη της ατμόσφαιρας, μια επιστημονική καινοτομία με ασύλληπτες συνέπειες (Ράιχ, 2015: 467).

Η θεωρία αυτή της ύπαρξης της οργάνης στην ατμόσφαιρα και η εκμετάλλευση της στην παραγωγή ενέργειας, ξεφεύγει από την μελέτη αυτής της εργασίας. Είναι όμως άξιον απορίας πώς τέτοια φωτεινά μυαλά, με τόσο μεγάλο εύρος γνώσεων, μας άφησαν τέτοια επιστημονική παρακαταθήκη, η οποία δεν αξιοποιήθηκε από τους επιστήμονες των επόμενων γενεών. Η ύπαρξη της κοσμικής ενέργειας διασκορπισμένης στην ατμόσφαιρα, ξεκίνησε από τον Τέσλα, το 1892, με τη λύση του προβλήματος της ασύρματης μεταφοράς ενέργειας και αναφέρεται συνεχώς. Από λαμπρούς επιστήμονες και σε όλη τη διάρκεια του εικοστού αιώνα. Δεν μπόρεσαν ακόμη να προχωρήσουν. Το αίτημα παραμένει πάντα επίκαιρο για φθινή και ατελείωτη ενέργεια που θα καλύψει τις ανάγκες της ανθρωπότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΡΙΤΟ

Κεφάλαιο 3 . «Ο Δρόμος με τις λεύκες» ή το θρίλερ της διάκρισης της λογοτεχνίας, από την ροζ λογοτεχνία

«Η ηθική υπάρχει, λόγω της ύπαρξης της δεύτερης επιλογής»

(Phillips, 2005: 80).

Ζούμε σε ένα κόσμο υπερπαραγωγής και υπερδιάθεσης προϊόντων. Έχουμε περάσει σε ένα είδος βιομηχανικής επανάστασης, της τέταρτης (4^{ης}) έτσι όπως ορίζεται, που χαρακτηρίζεται από την υπερπροσφορά και την μαζικότητα. Δεν έχουμε την λεπτότητα της αξίας. Την ευαισθησία της στιγμής. Την ομορφιά του γίνεσθαι. Κανόνας επιβίωσης το χαμηλό κόστος, ο χρόνος παραγωγής, το άπλωμα στην παγκόσμια αγορά. Η μηχανοποίηση του ανθρώπου, η χειραγώγηση της σκέψης, η κατευθυνόμενη επιθυμία.

Όλα τα προηγούμενα αναφέρονται, γιατί πιστεύουμε στον ανταγωνισμό που παράγει έργο, πιστεύουμε στην φυσική λειτουργία των επιχειρήσεων ώστε να αποφέρουν κέρδη, πιστεύουμε στην εξειδίκευση του εργαζομένου μέσα στο περιβάλλον της δουλειάς του. Η “μηχανοποίηση” του ανθρώπου, σε περιβάλλοντα εργασίας, μάθησης, διασκέδασης, ερωτικής ζωής, δεν είναι αποκλειστική ευθύνη ενός σκοτεινού συστήματος με πολιτικές και οικονομικές προεκτάσεις. Σύμφωνα με την Μαρξιστική θεωρία, που πιο γλαφυρά παρουσιάζει ο σύγχρονος Γάλλος Μαρξιστής Λουί Αλτουσέρ (Louis Althusser, 1918-1990) στο σχέδιο του καπιταλιστικού συστήματος, αποκαλούμενου ως “κόλπο”.

Σύμφωνα με αυτό αισθανόμαστε ότι επιλέγουμε, ενώ στην πραγματικότητα δεν έχουμε καμία επιλογή. Μας κάνει να νιώθουμε ελεύθεροι (“Μπορείς να διαλέξεις όποιο χρώμα σ’ αρέσει.....”), ενώ στην πραγματικότητα σου επιβάλλει διάφορα πράγματα (“.....αρκεί να είναι μαύρο”) (Barry, 2013: 198).

Βολική άποψη, που απαλλάσσει τον άνθρωπο, από την ικανότητα της κριτικής σκέψης, από τον αγώνα για πνευματική και κοινωνική αναβάθμιση, από την πάλη του με τον εαυτό του, κυρίως, για μία αναβαθμισμένη και ποιοτική ζωή. Για όλα φταίει το “κακό” καπιταλιστικό σύστημα και οι σκοτεινές δυνάμεις που κρύβονται πίσω από αυτό και καθορίζουν αποκλειστικά την ποιοτική αναβάθμιση των ανθρώπων.

Στον χώρο της λογοτεχνίας η κατάσταση είναι παρόμοια και θα χαρακτηριζόταν εξόχως οξυμένη. Υπάρχει υπερπαραγωγή έργων, υπάρχει οξύς ανταγωνισμός, υπάρχει πολλές φορές μηδενική ανταμοιβή, και μάλιστα πληρωμή όλης της εκδοτικής δραστηριότητας από τον δημιουργό. Υπάρχει ένα ασαφές πεδίο ποιότητας. Υπάρχει η λογοτεχνία και η παραλογοτεχνία. Υπάρχουν οι δημιουργίες και τα σκουπίδια. Υπάρχουν τα κοσμήματα της δημιουργίας και τα κείμενα που δεν σου προσφέρουν τίποτα το ουσιώδες. Στον χώρο μάλιστα της αποκαλούμενης ροζ λογοτεχνίας, τα όρια είναι πολύ ρευστά.

Στο σημείο αυτό θα ήταν σκόπιμο να γίνει μία απλούστευση των όρων και των αναφορών, που συνήθως χρησιμοποιούνται. Έχει καθιερωθεί στο λογοτεχνικό περιβάλλον μερικά συγγράμματα, να χαρακτηρίζονται ως “ροζ” λογοτεχνία ή στην καλύτερη περίπτωση ως “ερωτική” λογοτεχνία. Γίνεται δηλαδή μια κατηγοριοποίηση των κειμένων που οι ιστορίες τους έχουν κυρίως ερωτικό περιεχόμενο και απομονώνονται, τουλάχιστον νοητικά, από τον κύριο κορμό των λογοτεχνικών κειμένων. Χαρακτηρίζονται σαν παραλογοτεχνία και περιθωριοποιούνται από τους κριτές – λόγιους του χώρου της λογοτεχνίας.

Μέσα στις σημαντικές φράσεις που έχουν ειπωθεί από τον καθηγητή Τριαντάφυλλο Κωτόπουλο, στις εισηγήσεις των πρώτων μαθημάτων του μεταπτυχιακού της Δημιουργικής Γραφής, ήταν και η φράση “Ο Όμηρος πριν από χιλιάδες χρόνια, ήταν αυτός που είπε όλες τις ιστορίες των ανθρώπων στα ποιήματά του”. Ό,τι ιστορία έχει επινοήσει ο άνθρωπος από εκεί και ύστερα, αποτελεί παραλλαγή των Ομηρικών επών, δοσμένων με την ιδιαιτερότητα της γραφής του κάθε συγγραφέα. Δεν υπήρξε πιο ερωτική λογοτεχνία στην ιστορία του ανθρώπου, από αυτή του Ομήρου και από αυτή της Ελληνικής μυθολογίας. Η Ελληνική μυθολογία στο σύνολό της συμπεριλαμβάνει χιλιάδες σελίδες, χωρίς τους έρωτες του Δία όμως, θα ήταν ένα έργο μόλις εκατό σελίδων. Τι είναι λοιπόν το σύνολο της λογοτεχνίας, όταν το κύριο θέμα στα ενενήντα πέντε από τα εκατό έργα, είναι ερωτικό;

Σημαντικό παράδειγμα της σύγχρονης λογοτεχνίας, το οποίο έχει χαρακτηριστεί σαν ένα αριστούργημα, είναι και το *Βαμμένα κόκκινα μαλλιά* του Κώστα Μουρσελά. Απόλυτα ερωτικό μυθιστόρημα, με τον πρωταγωνιστή Λούη να ξεπερνά πολλά ταμπού της εποχής. Οι έρωτες και οι συνευρέσεις του είναι το κυρίαρχο θέμα όλου του βιβλίου. Ξεχειλίζει από ερωτικές σκηνές. Έχει γλαφυρή γλώσσα, δομημένους ήρωες. Συνέπεια σεναρίου και πλοκής. Έχει όλα όσα χαρακτηρίζουν ένα έργο λογοτεχνικό κόσμημα. Δεν έχει ποτέ χαρακτηριστεί σαν “ροζ λογοτεχνία”. Αντίθετα, χαίρει βαθιάς εκτίμησης, αποδοχής και αναγνώρισης.

Τότε, πολύ άτσαλα, πολύ πρωτόγονα, της κατέβασα τη μια τιράντα του νυχτικού, κάτω από τους ώμους. Φάνηκε όλο το στήθος. Σκληρό, άσπρο, με μια ρώγα τεράστια, στρογγυλή και κατάμαυρη. Στο βγάλσιμο της κιλότας, πήγαν να με πιάσουν τα νεύρα μου, γιατί μπερδεύτηκε και δεν έβγαινε.

- *Δεν πειράζει, μου κάνει ψιθυριστά. Αφήστε την...*

Και την άφησα να κρέμεται στο ένα της πόδι.

Ήταν πια εκτός εαυτού. Τόσο εκτός, που μόνη της ξεκούμπωσε το παντελόνι, μόνη της μου το κατέβασε μαζί με την σκελέα, το σάβρακο, μόνη της, με κάτι επιδέξιες κινήσεις, μπρός πίσω, κατάφερε και μπήκα μέσα της.

Ύστερα άρχισε εκείνες τις γνωστές ανάλαφρες κυκλικές κινήσεις.

Το ουρλιαχτό της, όταν τελείωνε, ήταν κάτι το απερίγραπτο. Τρόμαξα.

Την ίδια στιγμή τελείωνα κι εγώ μέσα της ...

Το πέος μου εκεί, όρθιο ν' ακουμπά επάνω της, κι εκείνη να λέει κι εγώ να τη σφίγγω...

Άπλωσε προς τα κάτω το χέρι της, έπιασε το πέος μου και το έφερε μέσα της.

*Το πέος μου ήταν σαν να μην είχε εισχωρήσει στον κόλπο της, αλλά στα μάτια της...
Συνουσιαζόμουν με τα μάτια της.*

Εδώ θα πρέπει να καταρριφτούν μερικά αστεία και αφελή επιχειρήματα, τα οποία χρησιμοποιούνται για τον χαρακτηρισμό ορισμένων έργων σαν “ερωτική παραλογοτεχνία”, ή “ροζ λογοτεχνία”.

1. Από τα βιβλία της ροζ λογοτεχνίας, οι εκδοτικοί οίκοι βγάζουν τεράστια κέρδη.

Η παραλογοτεχνία είναι μια απόλυτα συντηρητική και συμβιβασμένη μορφή τέχνης, με απώτερο στόχο την προώθηση των προϊόντων της σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κοινό (Στάμου, 2014: 37).

Τα ΑΡΛΕΚΙΝ ως εκδόσεις ρομαντικών μυθιστορημάτων φαίνεται ότι ακολουθούν την ίδια εταιρική πολιτική με αυτή των εκδοτικών οίκων, η οποία αποσκοπεί στο κέρδος από τις πωλήσεις, όπως άλλωστε κάθε εταιρία που ενεργοποιείται σε ένα καπιταλιστικό καθεστώς (Jensen, 1980).

Σαν να λέγεται ότι η λογοτεχνία δεν έχει στόχο την προώθηση των προϊόντων της σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κοινό. Η έκδοση λοιπόν λογοτεχνικών ποιοτικών βιβλίων, είναι επιχειρηματικά καταδικασμένη να αποτύχει. Κριτήριο λοιπόν για τον χαρακτηρισμό ενός έργου σαν λογοτεχνικό, είναι η εισπρακτική αποτυχία του εκδοτικού οίκου.

Είναι η γνωστή πρακτική, που ενοχοποιεί το κέρδος μιας επιχείρησης και συνεχώς βρίσκει αφορμές, για να δικαιολογήσει την εισπρακτική αποτυχία μιας έκδοσης, που τη θεωρεί λογοτεχνία. Είναι σίγουρο ότι ένα λογοτεχνικό έργο, υψηλών προδιαγραφών, θα έχει μικρότερη εισπρακτική επιτυχία, από ένα έργο της ροζ λογοτεχνίας που απευθύνεται στη μάζα. Επειδή η κοινωνία μας ακόμη δεν έχει φτάσει σε υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης, ώστε να αποζητά την ποιότητα και την λογοτεχνία στα συγγράμματα.

Εδώ έχουν ευθύνη όλοι όσοι εκπαιδεύουν με κάποιο τρόπο τους ανθρώπους. Αυτοί που έχουν αναλάβει να καλλιεργήσουν τον ψυχικό και νοητικό τους κόσμο. Αυτοί που παράγουν μόρφωση. Και εκεί δεν υπάρχουν σκοτεινά συστήματα, που να αποτρέπουν αυτό το λειτούργημα. Εκεί υπάρχουν μόνο διαστρεβλωμένα μυαλά που δεν μπορούν να προάγουν την μόρφωση της κοινωνίας μας. Αν δεν υπάρχει εκπαιδευμένοι και προβληματισμένοι άνθρωποι, πως γίνεται να υπάρχουν απαιτήσεις από αυτούς; Πως γίνεται να υπάρχουν προσδοκίες αποδοχής

προϊόντων υψηλής ποιότητας, όταν δεν έχει εκπαιδευτεί ο άνθρωπος, να τα αναζητά και να τα αφομοιώνει;

2. Αποτελούν μέρος του καπιταλιστικού συστήματος για τη διατήρηση της πατριαρχικής κοινωνίας και της ανισότητας της γυναίκας.

Τα ροζ βιβλία, σε συνδυασμό με τις αντίστοιχες τηλεοπτικές σειρές και τα γυναικεία περιοδικά, αποτελούν εξαιρετικά επιτυχημένους τρόπους διάδοσης των νεοφιλελευθέρων οικονομικών και κοινωνικών ιδεών, μέρος των οποίων είναι και ο μεταφεμινισμός (Στάμου, 2014: 28).

Παντού εφευρίσκεται ένα κακό κοινωνικό σύστημα, κυρίως καπιταλιστικό, που ευθύνεται για όλα τα κακώς κείμενα. Το ότι υπάρχει το κακό σύστημα και όχι η αμορφωσιά των ανθρώπων και η ευθύνη όλων των εμπλεκομένων στη μόρφωση, είναι ένας πολύ καλός τρόπος αποφυγής ευθυνών. Εκπαιδευτικά συστήματα απλοποιούνται προς το ανούσιο, βασικά μαθήματα υποδομής καταργούνται, σταμάτησε να υπάρχει κριτική μάθηση, έρευνα, ποιότητα, καλλιέργεια ψυχής και νου.

Η ενασχόληση της γυναίκας με την εμφάνιση και την ομορφιά της, είναι δείγμα της πατριαρχικής κοινωνίας; Η εδραίωση της γυναίκας στον χώρο εργασίας και η οικονομική της ανεξαρτησία, είναι δείγμα ανισότητας; Ο γάμος, ως κοινωνικό γεγονός, αναφερόταν στη γυναίκα σαν μέσο αποκατάστασής της, την εποχή που δεν ήταν οικονομικά ανεξάρτητη. Η παραίνεση στις νεαρές κοπέλες, κυρίως από την μάνα τους, ήταν να καλοπαντρευτούν για να ξενοιάσουν και να αποκατασταθούν.

Σήμερα η οικονομικά ανεξάρτητη γυναίκα, μπορεί και δεν αισθάνεται άνηση, όσο κι αν της το τονίζουν, για άλλους λόγους. Μπορεί να φροντίσει τον εαυτό της. Μπορεί να διαθέσει μέρος των χρημάτων της για τον καλλωπισμό της. Μπορεί να αισθάνεται κυρία του εαυτού της και σε καμιά περίπτωση υποχείριο του καπιταλιστικού συστήματος που την καταπιέζει, δήθεν, να είναι άνηση, έναντι του άντρα.

3. Δεν προβάλλουν ομοφυλοφιλικούς έρωτες. Περιορίζονται στην ανάπτυξη κλασικών ειδυλλίων μεταξύ άντρα και γυναίκας.

Η παγκόσμια εξάπλωση της ροζ λογοτεχνίας έχει συμβάλει καθοριστικά στην υιοθέτηση μεταφεμινιστικών ιδεών από εκατομμύρια γυναίκες (Στάμου, 2014: 26).

Στα κείμενα της ροζ λογοτεχνίας, πράγματι, υποτιμάται ο ρόλος του άντρα ως φίλου ή συντρόφου και υπερτονίζεται ο ρόλος του ως εραστή (Στάμου, 2014: 28).

Σήμερα για να μπορέσει να σταθεί και να χαρακτηριστεί ένα έργο “Λογοτεχνικό”, συνήθως πρέπει να ασχολείται με μειονοτικές ιδιαιτερότητες. Πάντα ο αναγνώστης πρέπει να βρίσκεται ανάμεσα σε ένα ταξικό δίπολο, το οποίο καθορίζει και την εκπαίδευση του. Υπάρχει ο κύκλος των “κουλτουριάρηδων” που επιβάλλεται μέσα από ψευδοδιλήματα, τα οποία κατασκευάζονται έτσι, ώστε να είναι ικανά να αποβάλλουν από τους “Λογοτεχνικούς κύκλους”, αυτούς που δεν τους είναι αρεστοί.

“Η λογοτεχνία πρέπει να γίνει όργανο του κόμματος”, είχε πει ο Λένιν το 1905. Με την ίδια πρακτική, η λογοτεχνία, πρέπει να προάγει τις ιδιαιτερότητες αυτών που είναι στον χώρο και μπορούν να ελέγχουν κάποιες καταστάσεις. Πρέπει να τους εδραιώνει. Να μην αφήνει περιθώριο αμφισβήτησης. Να μην αφήνει κενά, όπου μπορεί να εισχωρήσει το διαφορετικό. Τους άλλους πρέπει να τους αποβάλλουν ως “Παραλογοτεχνία”. Η “αλλοτρίωση” πλέον της Μαρξιστικής θεωρίας, δεν γίνεται από μαχόμενες κοινωνικές τάξεις, αλλά από οργανωμένες ομάδες ιδιαιτεροτήτων. Αυτές έχουν την δύναμη να επιβάλλουν. Έχουν κατασκευάσει ιδεολογικά μορφώματα.

Δημιουργούνται πάντα δίπολα, τα οποία χωρίζουν τους ανθρώπους και τους φοράνε αναγκαστικά ετικέτες. Συγγραφικά την δεκαετία του '50 είχε αναπτυχθεί το δίπολο του καλού “αριστερού” και του κακού “δεξιού” και εργοδότη. Δημιουργούνταν μίση και φιλονικίες. Στιγματιζόταν άνθρωποι. Ξοδεύονταν ζωές σε ένα ανούσιο αγώνα. Όχι για την πρόοδο και την ευημερία, αλλά για την επικράτηση τάσεων, που κατοχύρωναν ομάδες. Ομάδες που εφάρμοζαν την γνωστή συνταγή. Όσο πιο πολλοί γράψουν την ίδια άποψη για ένα γεγονός, τόσο αυτή η άποψη θα επικρατήσει σε βάθος χρόνου, άσχετα με την πραγματική της υπόσταση. Ο μελετητής του μέλλοντος, αν βρει για ένα γεγονός, εκατό κείμενα με απόψεις, εκ των οποίων οι ενενήντα εννιά είναι ταυτόσημες και η μία διαφορετική, τότε θα θεωρήσει αληθινή την άποψη των ενενήντα εννιά κειμένων.

Αυτό το δίπολο που αναπτύχθηκε την δεκαετία του '50, στην σύγχρονη και μάλιστα στη γυναικεία λογοτεχνία, εξελίχθηκε στο δίπολο του κακού “άντρα” και του καλού “γκέι”. Εδώ γίνεται μια αντιδιαστολή εννοιών, απλοποιώντας τις πολλαπλές παραλλαγές, όχι για να υποτιμηθεί το γεγονός, αλλά για να τονιστεί το αποτέλεσμα που παράγει. Έρχεται η γυναικεία ονομαζόμενη, ανατρεπτική “ροζ” λογοτεχνία, να καταλήξει και να παρουσιάσει την παρακάτω συνοπτική εικόνα. Ο “άντρας” συνήθως προβάλλεται σαν άχρηστος συναισθηματικά, καταπιεστικός, ακαμάτης, αδιάφορος, ατάλαντος. Από την άλλη μεριά, ο “γκέι” προβάλλεται σαν συναισθηματικός, αυτός που θα τρέξει σε κάθε ανάγκη της γυναίκας φίλης του, ο τακτικός, με εξαίρετα ταλέντα.

Το πρόβλημα στην θεώρηση αυτή, δεν είναι οι άντρες με διαμορφωμένες τάσεις και κατασταλαγμένες απόψεις. Είναι οι νεαροί των δεκαεσσάρων μέχρι είκοσι χρόνων, που προσπαθούν μέσα και από τα αδιάφορα αναγνώσματα να διαμορφώσουν χαρακτήρα, έτσι όπως τον φαντάζονται και όπως θα ήθελαν να είναι αρεστοί στην παρέα τους. Τελικά ποιον τύπο να ακολουθήσουν. Από ποιο πρότυπο να παραδειγματιστούν. Του “καλού” ή του “άχρηστου”;

4. Διατηρούν το πρότυπο της πατριαρχικής κοινωνίας, της εμφάνισης του άντρα ως εραστή και όχι σαν φίλου.

Αποτελεί πρόβλημα το γεγονός ότι τα ροζ κείμενα επιβάλλουν ένα συγκεκριμένο πρότυπο σεξουαλικής συμπεριφοράς, αντιπροσωπευτικό, υποτίθεται, όλων των γυναικών που ζουν σε αστικό περιβάλλον, απ' το κατώφλι της νεότητας ως την έξοδο της μέσης ηλικίας: συλλογή άφθονων ερωτικών εμπειριών πριν από την κατάληξη σε γάμο μ έναν σύντροφο ο οποίος να πληροί όσο γίνεται περισσότερα προσόντα –λαμπρή σταδιοδρομία, προέλευση από καλή κοινωνική τάξη, υψηλές αποδοχές, ωραία εμφάνιση, ευφυΐα, σεξουαλική επιδεξιότητα, καλλιέργεια, χιούμορ, καλοσύνη- από αυτά που θεωρούνται απαραίτητα προκειμένου να γίνει ευτυχισμένη μια μοντέρνα γυναίκα (Στάμου, 2014: 55).

Και τι να τους κάνουμε τους άντρες, αφού μας βγάζουν την ψυχή; Να τους βλέπεις κι εσύ όπως εγώ. Σαν κακή συνήθεια, σαν το τσιγάρο... Δεν είπα ότι τους έκοψα (τους άντρες), απλά διαπιστώνω ότι είναι επιβλαβείς για την υγεία μας (Παπαθανασοπούλου, 2014: 49).

Καθώς όμως παραμένουν τα πατριαρχικά πρότυπα, αφήνουν να εννοηθεί ως ανώφελη η υποστήριξη του γυναικείου φύλου, που αντιμετωπίζεται ως το φερέφωνο του καταπιεστικού οικογενειακού θεσμού (Bagchi, 2000).

Υπάρχει μια πατριαρχική καπιταλιστική συμμορία η οποία απώτερο στόχο έχει να κρατάει τις γυναίκες ευτυχισμένες μέσα στα σπίτια τους, ώστε να μην θελήσουν να ασχοληθούν με τα ζητήματα τα οποία θα αναδιαμορφώσουν το χώρο εργασίας και του σπιτιού τους (Mdoleski, 1982).

Σπάνια εμφανίζονται στα ροζ αναγνώσματα ολοκληρωμένοι και αληθοφανείς ανδρικοί χαρακτήρες (Στάμου, 2014: 65).

Οι χαρακτήρες αυτοί καλούνται να αντιμετωπίσουν τα πιο αφελή διλήμματα και τις πιο τετριμμένες καταστάσεις με τρόπους συνήθως προβλέψιμους, που οδηγούν στις πλέον συντηρητικές επιλογές βίου και πολιτικές θεωρήσεις (Στάμου, 2014: 66).

Τα ροζ αναγνώσματα δεν αναγνωρίζουν την ιδιαιτερότητα της γυναικείας σεξουαλικής εμπειρίας και την πολυπλοκότητα της σεξουαλικότητας, που οδηγεί κάποιες από εμάς να βρισκόμαστε σε παραδοσιακές σχέσεις γάμου, κάποιες άλλες σε σχέσεις ελεύθερης συμβίωσης ποικίλης μορφής και διάρκειας, κάποιες να παραμένουν μόνες και ορισμένες να δημιουργούν σχέσεις με άτομα του ίδιου φύλου (Στάμου, 2014: 68).

Περιρρέουσες σκοτεινές δυνάμεις. Δυνάμεις της “κακιάς” ροζ λογοτεχνίας που επιβάλλουν πρότυπα, ως προς τον χαρακτήρα και τις αρετές, ανδρών και δεν λαμβάνουν υπ’ όψιν όλες τις εκδοχές τις γυναικείας σεξουαλικότητας. Δηλαδή αν ένα κείμενο ασχολείται με την ερωτική ζωή μιας γυναίκας με ένα άντρα που έχει λαμπρή σταδιοδρομία, προέλευση από καλή κοινωνική τάξη, έχει υψηλές αποδοχές, ωραία εμφάνιση, ευφυΐα, σεξουαλική επιδεξιότητα, καλλιέργεια χιούμορ, καλοσύνη, αυτόματα χαρακτηρίζεται ως ροζ λογοτεχνία, γιατί βαδίζει σε στερεότυπα και δεν αναγνωρίζει την ιδιαιτερότητα της γυναίκας να δημιουργεί διάφορες άλλες σχέσεις, ακόμα και με γυναίκες του ίδιου φύλλου.

Εδώ επαναλαμβάνεται σε όλο του το μεγαλείο το άγχος ηδονής που επιβάλλεται από τον περίγυρο και ουσιαστικά καταπιέζει και δεν απελευθερώνει μια γυναίκα. Όταν μια γυναίκα αρέσκεται στο να διαβάσει ένα κείμενο που έχει την κλασική συνέντευξη του άντρα με την γυναίκα και αποζητά από το κείμενο να αναδείξει τον άντρα με όλα τα προσόντα που ονειρεύεται, δεν μπορεί η κουλτούρα της λογοτεχνίας να της επιβάλλει τον προβληματισμό όλων των διαφορετικών σχέσεων και καταστάσεων. Η γυναίκα εκείνη τη στιγμή θέλει να δημιουργήσει φυσική εκτόνωση με το σενάριο του χαρισματικού άντρα, εκείνου που θα ήθελε να την οδηγεί στον λογοτεχνικό οργανισμό. Πάνω στο πάθος αυτό, δεν μπορεί να απορρίψει το κείμενο, επειδή δεν μιλάει για ιδιαιτερότητες στις σχέσεις. Και το γεγονός αυτό δεν αποτελεί στοιχείο που να μπορεί να κατατάξει το κείμενο σε αυτά της ροζ λογοτεχνίας.

Η αντιμετώπιση ορισμένων καταστάσεων στις σχέσεις των γυναικών, γίνεται αποδεκτή, μόνο αν έχει πολιτικές προεκτάσεις. Αλλιώς οι αντρικοί χαρακτήρες δεν είναι αληθοφανείς και δεν είναι ολοκληρωμένοι.

Η σημερινή πραγματικότητα, δεν βρίσκει τις γυναίκες καταπιεσμένες από την πατριαρχική κοινωνία. Δεν βρίσκει τις γυναίκες άνισες έναντι των αντρών. Δεν μπορούν να θεωρήσουν την “ροζ λογοτεχνία” ως εργαλείο του καπιταλιστικού συστήματος για την αλλοτρίωσή των. Μερικές χαρακτηρίζουν την “ροζ λογοτεχνία” ως “ρομαντική”. Θέλουν και λίγο να παίζουν τον ρόλο της πριγκίπισσας στα παραμύθια. Θέλουν τον άντρα εραστή. Τον θέλουν “όργανο ηδονής”. Τον θέλουν βίαιο και τρυφερά εναλλασσόμενο. Τον θέλουν πρόστυχο και ρομαντικό. Έχουν φαντασιώσεις που συγκλίνουν στο ίδιο σενάριο. Φαντασιώσεις που τις κάνουν να κοκκινίζουν και μόνο που τις σκέπτονται.

5. Έχει συνηθισμένη πλοκή, μη δομημένους ήρωες, σαν το παραμύθι της σταχτοπούτας που περιορίζεται στην εμφάνιση και στον καλλωπισμό και δεν τα βάζει με τα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα.

Πίσω από την αδόλευτη και αφρόντιστη χρήση της γλώσσας αλλά και τον πρόχειρο και άτεχνο τρόπο σκιαγράφησης των πρωταγωνιστών, συγκαλύπτεται ο απώτερος σκοπός της παραλογοτεχνίας: η δημιουργία κλίματος τέτοιου ώστε να υπάρξει ταύτιση του αναγνωστικού κοινού με τους πρωταγωνιστικούς χαρακτήρες του βιβλίου (Στάμου, 2014: 89).

Πολύ συχνά η έλλειψη θηλυκότητας εκφράζεται μέσω της επιθυμίας της γυναίκας για ομορφιά, μακιγιάζ και γοητευτικά φορέματα. Όπως π.χ. η Σταχτοπούτα, όπου η ηρωίδα αργότερα πρέπει να περάσει μέσα από τη διαδικασία καλλωπισμού (Bagchi, 2000).

Η συνηθισμένη πρακτική είναι να κοιτά κάποιος συνεχώς πίσω του και να δένεται με το παρελθόν του. Να τον τυραννά και να το κουβαλάει σαν υποζύγιο στους δρόμους της καθημερινότητας. Και εδώ υπάρχει η παρακάτω επισήμανση, μιας που αναφέρθηκε η σταχτοπούτα στις προηγούμενες αναφορές. Αν η σταχτοπούτα είχε κοιτάξει πίσω της και έβλεπε το γοβάκι της και γυρνούσε να το πάρει, δεν θα είχε γίνει πριγκίπισσα. Δεν χρειάζεται κανείς να κοιτάει πίσω και να δένεται με το παρελθόν που τον ενοχλεί. Πρέπει να κοιτάει μόνο μπροστά.

Ο καλλωπισμός από την αρχαιότητα ήταν βασικό στοιχείο θηλυκότητας. Οι αρχαίοι τάφοι των γυναικών ήταν γεμάτοι κοσμήματα και στοιχεία καλλωπισμού. Όταν κάποια γυναίκα αισθάνεται την ανάγκη του καλλωπισμού και της τόνωσης της θηλυκότητάς της, δεν μπορεί να αντιπαρατίθεται το θέμα της ύπαρξης των μεγάλων κοινωνικών προβλημάτων. Εκείνη τη στιγμή η γυναίκα έχει την ανάγκη να ερωτευτεί πρώτα τον εαυτό της. Να βγάλει όλη την φυλακισμένη θηλυκή της υπόσταση. Να την ξεσκίσει στην μανία των συναισθημάτων της. Πόσο άδικο είναι να προκαλείται το άγχος της ηδονής, τη στιγμή που θέλει να την απολαύσει στην ολότητά της. Κάθε πρόβλημα και κάθε θέμα έχει την ώρα του. Και όταν η γυναίκα έχει ανάγκη να βγάλει την έξαρση της θηλυκότητάς της, πρέπει να το κάνει απαλλαγμένη από κάθε τι που μπορεί να την φρενάρει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΟ

Κεφάλαιο 4. Λογοτεχνία και πορνογραφία. Η απενοχοποίηση του άγχους ηδονής. Το μεγαλείο της λογοτεχνίας.

«Στην κοινωνία που η σεξουαλικότητα δεν αποτελεί πρόβλημα, η πορνογραφία δεν θα είχε ενδιαφέρον και θα ήταν περιττή.»

(Γκούα, 1972: 35).

Όταν ασχολείται κάποιος με την λογοτεχνικότητα των ερωτικών κειμένων, έχει συνεχώς να αντιμετωπίσει την πιθανότητα να χαρακτηρίσει τα κείμενα πορνογραφήματα και να τα αποτάξει από τα κείμενα που προάγουν την τέχνη της συγγραφής.

Στο κεφάλαιο αυτό θα αναφερθεί αναλυτικά τι χαρακτηρίζεται σήμερα πορνογραφία και πώς έχει φτάσει η όλη θεώρηση στο σημείο αυτό. Θα φανούν μέσα από το πέρασμα των εποχών, οι πρακτικές αντιμετώπισης της πορνογραφίας από την κοινωνία. Θα αναφερθούν και στοιχεία της θεωρίας του Βίλχελμ Ράιχ που αναφέρονται στην πορνογραφία. Αλλά θα εξεταστεί και η γραφή της Ξαβιέρας Χολάντερ, της ‘ευτυχισμένης πόρνης’, που μέσα από το βιβλίο της «Supersex», με χιούμορ και απλότητα θα απενοχοποιήσει πολλά ταμπού της ερωτικής ζωής. Θα αναγραφεί και ένα μικρό αφιέρωμα στη ζωή της.

Θα παρατεθούν λογοτεχνικά κείμενα μεγάλων συγγραφέων, ερωτικού περιεχομένου, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Δεν γίνεται απλή αόριστη αναφορά στη λογοτεχνικότητα των ερωτικών κειμένων. Δίνονται, μέσα από την ροή της παρουσίασης, όλες οι απόψεις και ο αναγνώστης μπορεί απόλυτα να καταλάβει και να συγκρίνει. Θα πλεχτεί ένα υπέροχο ‘γαϊτανάκι’ μεταξύ των λογοτεχνικών ερωτικών κειμένων, των απόψεων για το τι είναι πορνογραφία και κατά πόσο βλάπτει την ζωή ενός παιδιού – εφήβου αλλά και ενήλικα και των προτάσεων πάνω στην ερωτική ζωή της Ξαβιέρας. Ο τρόπος της Ξαβιέρας όσο πιο πολύ σοκάρει, τόσο πιο πολύ απλοποιεί και απενοχοποιεί σκέψεις και καταστάσεις που μπορεί μέχρι τώρα να βρισκόταν απωθημένες στο υποσυνείδητο και δεν ήθελαν να βγουν στην επιφάνεια. Θα γίνει φανερό πως μπορεί να νιώσει ο άνθρωπος την ηδονή μέσα από την λογοτεχνία. Και επειδή στο σύγγραμμα αυτό έχει πολλές φορές ταυτιστεί, ή προσομοιωθεί, η ηδονή της ερωτικής ζωής του ανθρώπου, με αυτή της ερωτικής

λογοτεχνίας και όχι μόνο, θα αναφερθούν οι απλοποιημένοι και ενοχοποιημένοι τρόποι απόλαυσης και των δύο. Για τους συγγραφείς των οποίων τα κείμενα παραθέτουμε, θα γίνει μια μικρή αναφορά στη ζωή και τη δράση τους στο τέλος του κεφαλαίου.

Το ξεκίνημα γίνεται με την αναφορά στην ηθική των ανθρώπων. Μια ηθική που καθορίζει την μη ελεύθερη θεώρηση βασικών κανόνων της πραγματικής ευχαρίστησης.

Η «ηθική» είναι δικτατορική όταν εξισώνει στο μυαλό των ανθρώπων τα φυσικά συναισθήματα της ζωής με την πορνογραφία. Με αυτό τον τρόπο, διαιωνίζει κάθε τι σεξουαλικά πρόστυχο και πλήττει την φυσική ερωτική ευτυχία (Ράιχ, 2015: 40).

Αυτή την παραποιημένη ηθική, που επιβάλλει την ενοχή της ηδονής, πρέπει να παραμερίσει κάποιος, που θέλει να χαρεί την ομορφιά της ποιοτικής ζωής. Η πορνογραφία στον ορισμό της πέρασε πολλά στάδια, που σήμερα προκαλούν μόνο το γέλιο.

Γύρω στο 1968, ένα εισαγγελέας ισχυρίστηκε στην Κολωνία ορθά – κοφτά: «Πορνογραφία είναι η απεικόνιση των γεννητικών οργάνων» (Γκούα, 1972: 14).

Σήμερα μόνο παρανοϊκοί ηθικολόγοι, θα μπορούσαν να ισχυρισθούν κάτι παρόμοιο. Για να καταλήξουν στο ακόμη πιο ακραίο που αποτυπώνει την ‘ηθική’ του 1884.

Η ηθική του 1884, σύμφωνα με αυτή κάθε άνθρωπος έρχεται καθημερινά σε επαφή με την πορνογραφία, γιατί αναγκαστικά έρχεται σε επαφή με τα γεννητικά του όργανα (Γκούα, 1972: 14).

Χαρακτηριστικό παράδειγμα καταδικαστικής απόφασης δικαστηρίου είναι και αυτή που ονομάστηκε «υπόθεση Άνθη του κακού».

Τα Άνθη του Κακού (πρωτότυπος τίτλος στα γαλλικά Les Fleurs du Mal) είναι συλλογή ποιημάτων του Σαρλ Μπωντλαίρ. Πρωτοκυκλοφόρησε σε τρεις διαφορετικές εκδόσεις μεταξύ 1857 και 1868. Εξαιτίας της πρώτης έκδοσης ο Μπωντλαίρ καταδικάστηκε για προσβολή της δημοσίας αιδούς, και έξι από τα ποιήματα του απαγορεύτηκαν. Το έργο του αυτό, που σήμερα θεωρείται ως το κυριότερο του Μπωντλαίρ, ασχολείται με τους κατοίκους της μεγαλούπολης και την ανία που περιστασιακά αισθάνονται. Επηρέασε το έργο του Ρεμπώ, του Βερλαίν και του Μαλαρμέ και αναγνωρίζεται σήμερα ως η απαρχή της μοντέρνας ευρωπαϊκής ποίησης.

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A4%CE%B1_%CE%86%CE%BD%CE%B8%CE%B7_%CF%84%CE%BF%CF%85_%CE%9A%CE%B1%CE%BA%CE%BF%CF%8D)

Η απόφαση του δικαστηρίου, χαρακτηριστικά καταλήγει.

Διότι το σφάλμα του ποιητή, σύμφωνα με τις επιδιώξεις του και την τακτική του, ανεξαρτήτως του ύφους ή των επικρίσεων που προηγήθηκαν τις ποιητικές εικόνες του, αποκλείεται να ακυρώσει την ολέθρια εντύπωση που προκαλούν στον

αναγνώστη οι περιγραφές του, οι οποίες στα συγκεκριμένα έργα οδηγούν αναπόδραστα σε ερεθισμό των αισθήσεων εξαιτίας ενός ωμού ρεαλισμού, προσβλητικού για τη δημόσια αιδώ...

Το δικαστήριο καταδικάζει...

«υπόθεση Άνθη του Κακού»

Στις 20 Αυγούστου 1857 ο Μπωντλαίρ καταδικάστηκε σε χρηματική ποινή του υπερβολικού ποσού των 300ων Φράγκων. Έξι από τα ποιήματά του, *Lesbos*, *Femmes damnées*, *Le Lèthe*, *À celle qui est trop gaie*, *Les Bijoux*, *Les Métamorphoses du vampire* απαγορεύτηκαν και αφαιρέθηκαν από τις επόμενες εκδόσεις. Ο Μπωντλαίρ αναγκάστηκε να κάνει αίτηση στην βασίλισσα Ευγενία η οποία του μείωσε την ποινή στα 50 Φράγκα. Σχεδόν εκατό χρόνια αργότερα, το 1949, εκδόθηκε από το γαλλικό κράτος επίσημη αναιρετική απόφαση για την καταδίκη και την ποινή σε βάρος του συγγραφέα και έγινε άρση της απαγόρευσης των έξι ποιημάτων.

(https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A4%CE%B1_%CE%86%CE%BD%CE%B8%CE%B7_%CF%84%CE%BF%CF%85_%CE%9A%CE%B1%CE%BA%CE%BF%CF%8D)

Άλλη δικαστική απόφαση εποχής, αθωωτική αυτή την φορά, είναι η υπόθεση που έγινε γνωστή ως «υπόθεση Μαντάμ Μποβαρύ»

Η Μαντάμ Μποβαρύ (πλήρης τίτλος στα γαλλικά: *Madame Bovary. Mœurs de province*) είναι το πρώτο μυθιστόρημα του Γάλλου συγγραφέα Γκυστάβ Φλωμπέρ, το οποίο δημοσιεύθηκε το 1856. Η πρωταγωνίστρια του βιβλίου προσπαθεί με κάθε τρόπο να ξεφύγει από τη βαρετή και άδεια επαρχιακή ζωή.

Όταν το μυθιστόρημα πρωτοδημοσιεύθηκε στη *La Revue de Paris* ανάμεσα στην 1η Οκτωβρίου 1856 και την 15η Δεκεμβρίου 1856, οι δημόσιοι κατήγοροι επιτέθηκαν στο μυθιστόρημα για αισχρότητα. Η επακόλουθη δίκη κατέστησε το μυθιστόρημα διαβόητο. Μετά την αθώωση του Φλωμπέρ, το Μαντάμ Μποβαρύ έγινε ανάρπαστο τον Απρίλιο του 1857, όταν δημοσιεύθηκε σε δύο τόμους. Ένα επιδραστικό έργο στον λογοτεχνικό ρεαλισμό, το μυθιστόρημα θεωρείται το αριστούργημα του Φλωμπέρ και ένα από τα πιο επιδραστικά έργα στην ιστορία της λογοτεχνίας. Ο Βρετανός ιστορικός Τζέιμς Γουντ έγραψε: «ο Φλωμπέρ, για το καλύτερο ή το χειρότερο, καθιέρωσε αυτό που οι περισσότεροι αναγνώστες θεωρούν ως σύγχρονη ρεαλιστική αφήγηση και η επίδρασή του είναι πολύ οικεία για να είναι ορατή».

(https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%AC%CE%BC_%CE%9C%CF%80%CE%BF%CE%B2%CE%B1%CF%81%CF%8D)

Η απόφαση του δικαστηρίου καταλήγει.

Δεν επιτρέπεται να αναπαράγονται οι παρεκτροπές των προσώπων, λεκτικές ή μη, από τον συγγραφέα που αποφάσισε να τις σκιαγραφήσει. Σε επίπεδο πνευματικής παραγωγής, μια παρόμοια τακτική θα οδηγούσε σε έναν ρεαλισμό αντίθετο προς το καλό και το ωραίο και σε έργα υβριστικά προς τις αισθήσεις και το νου... Επειδή δεν φαίνεται πως το βιβλίο του γράφτηκε, όπως ορισμένα άλλα, επιδιώκοντας να ικανοποιήσει τα σαρκικά πάθη, τη λογική της απρέπειας και της ακολασίας ή να γελοιοποιήσει ό,τι θα έπρεπε να περιβάλλεται με σεβασμό...

Το δικαστήριο αθώνει ...

«υπόθεση Μαντάμ Μποβαρύ»

Προσπαθεί κανείς να καταλάβει τους μηχανισμούς του συστήματος. Την λογική μέσα από την οποία κάποια λογοτεχνικά έργα χαρακτηρίζονται αριστουργήματα και κάποια άλλα δέχονται το μένος της καταδίωξης και του εξευτελισμού.

Αποδίδουν τη χαλάρωση του εχθρικού στη σεξουαλικότητα συστήματος κανόνων στις απαιτήσεις ενός καταναλωτικά προσανατολισμένου, όψιμου καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος, που δε χρειάζεται πια τον ασκητικό, εχθρικό προς την ευχαρίστηση και λιτό άνθρωπο που ζει πειθαρχικά και ηθικά ή κάτω από το φόβο του κυρίου του, αλλά τον ευκίνητο, τον αναζητητή της ευχαρίστησης, τουλάχιστον τον ανυπόμονο καταναλωτή. Σε τελευταία ανάλυση αυτό σημαίνει ότι η ηθική εξαρτάται από κοινωνικοοικονομικές συνθήκες και από τα συμφέροντα που τις ορίζουν (Γκούα, 1972: 10).

Στο σημείο αυτό θα γίνει μια αναφορά στη Ξαβιέρα Χολάντερ, της οποίας η γραφή και οι απόψεις, πάνω στα θέματα της σεξουαλικότητας και των σχέσεων, θα χρησιμοποιηθούν πολλές φορές μέσα στο κεφάλαιο αυτό. Έχει καυστική, απλή και χιουμοριστική γραφή. Κατορθώνει με απλό τρόπο να απενοχοποιήσει τα περισσότερα ταμπού της ερωτικής ζωής. Μπορεί μέσα από την εμπειρία της να οδηγήσει τον αναγνώστη στην αποβολή του άγχους της ηδονής.

Η Ξαβιέρα Χολάντερ γεννήθηκε το 1943 στις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες, σημερινή Ινδονησία. Μέχρι δύο χρονών έζησε με τη μητέρα της σε γιαπωνέζικο στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο η οικογένειά της επέστρεψε στην Ολλανδία, όπου η μικρή Ξαβιέρα τελείωσε το σχολείο. Παρακολούθησε μαθήματα γραμματειακής υποστήριξης και ανακηρύχθηκε «Η Καλύτερη Γραμματέας της Ολλανδίας», σε σχετικό διαγωνισμό. Έφυγε για τη Νότια Αφρική όπου εργάστηκε στις πρεσβείες της Ολλανδίας και του Βελγίου. Όταν το 1968, ο αρραβόνας της με έναν αμερικανό οικονομολόγο διαλύθηκε, αποφάσισε να κάνει το μεγάλο βήμα και να ζήσει στην Νέα Υόρκη.

Στις ΗΠΑ συνέχισε να εργάζεται ως γραμματέας της ολλανδικής πρεσβείας, όπου έγινε γνωστή σαν η «Ιπτάμενη Ολλανδέζα» που πετούσε από κρεβάτι σε κρεβάτι. Παράλληλα έψαχνε τρόπους για να ενισχύσει το εισόδημά της. Μια φίλη της πρότεινε να κάνει σεξ έναντι πληρωμής, αφού της άρεσε τόσο, λέγοντάς της: «έχεις πάνω σου

ένα χρυσωρυχείο και το αφήνεις να χαραμίζεται». Η ιδέα της άρεσε και για να χαρίσει απολαυστικές νύχτες στους άνδρες, χρέωνε πλέον με χίλια δολάρια. Η πανέμορφη Ξαβιέρα παραιτήθηκε από την πρεσβεία και επένδυσε ό,τι χρήματα είχε για να ανοίξει τον οίκο ανοχής Vertical Whorehouse στην 73η οδό, πληρώνοντας 10 χιλιάδες δολάρια σε μια παλιά μαντάμ για να αγοράσει την τηλεφωνική ατζέντα με τους πελάτες της. «Την περίοδο που δούλεψα ως μαντάμ γνώρισα πολλούς και γοητευτικούς άνδρες, όπως ο Φρανκ Σινάτρα και ο Χένρι Φόντα. Εκεί συνειδητοποιείς ότι ένας άνδρας γυμνός, όποιος και να είναι, είναι ένας άνδρας γυμνός. Και τότε καταλαβαίνεις πόσο ευάλωτος είναι. Είχα πελάτες την κρεμ ντε λα κρεμ», έλεγε σε συνέντευξή της, χωρίς να αποκαλύπτει άλλα ονόματα διασήμων που είχαν περάσει από το κρεβάτι της. Το 1970 ήταν πασίγνωστη στην υψηλή κοινωνία της Νέας Υόρκης και το όνειρο πολλών ανδρών ήταν να ζήσουν μια νύχτα μαζί της. Είχε καταφέρει να λειτουργεί τον οίκο, χωρίς να πληρώνει προστασία σε παράνομα κυκλώματα και προστάτες. Την επόμενη χρονιά όμως συνελήφθη για πορνεία, μετά από σκάνδαλο που ξέσπασε και οι αρχές την απέλασαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Η Ξαβιέρα όμως δεν πτοήθηκε.

Το 1971 έγραψε τα απομνημονεύματά της υπό τον τίτλο «Η χαρούμενη Πόρνη, η ιστορία μου». Το βιβλίο έγινε αμέσως best seller, καθώς πούλησε 16 εκατομμύρια αντίτυπα και έγινε ταινία με πρωταγωνίστρια την Λιν Ρεντγκρέιβ. Στις σελίδες του βιβλίου της για πρώτη φορά οι αναγνώστες διάβαζαν με γλαφυρό τρόπο και λεπτομέρειες για ένα θέμα ταμπού όπως οι σεξουαλικές σχέσεις. «Όσοι δεν άντεχαν τα σεξουαλικά ή σεξιστικά στεγανά βρήκαν στο βιβλίο μου σημεία με οποία συμφώνησαν ή ταυτίστηκαν. Έτσι δεν είχαμε μόνο την ευτυχισμένη πόρνη αλλά εμφανίστηκε ο χαρούμενος ομοφυλόφιλος, ο ευτυχισμένος κομμωτής, η χαρούμενη νοικοκυρά και άλλοι. Κατά κάποιον τρόπο αναθεωρήθηκαν οι απόψεις περί συζυγικού σεξ και βοήθησαν στην απελευθέρωση των γυναικών», θυμόταν η Χολάντερ. Από τότε έγραψε άλλα 17 βιβλία σχετικά με το σεξ, πραγματοποιώντας την παιδική της επιθυμία να γίνει συγγραφέας. «Διέκοψα τη συγγραφή για 7 χρόνια όταν γνώρισα την αγάπη της ζωής μου, ο οποίος με έπεισε ότι μια πουτάνα δεν μπορεί να γράφει βιβλία. Τελικά όμως συνέχισα να γράφω», έλεγε χαρακτηριστικά. Το 1972 συμφώνησε με το περιοδικό Penthouse να γράφει μια μηνιαία στήλη με την ονομασία «Call me Madam», η οποία έκανε θραύση με τις σεξουαλικές συμβουλές που έδινε σε άνδρες και γυναίκες. Από τότε η επικοινωνία της με τον κόσμο δεν σταμάτησε ποτέ.

Μιλά έξι γλώσσες και έκανε αμέτρητες τηλεοπτικές εμφανίσεις σε μεγάλα κανάλια στο Λονδίνο, το Παρίσι, το Βέλγιο και την Ολλανδία, έδινε διαλέξεις σχετικά με το σεξ σε πανεπιστήμια και συνέδρια. Μεταξύ των θεμάτων που ανέπτυξε στο ακροατήριο ήταν: «Η κατανόηση των ανθρώπινων σεξουαλικών σχέσεων», «Οι γυναίκες στην εξουσία», «Ο ερωτισμός και ο σαδομαζοχισμός», και άλλα θέματα σχετικά με το σεξ και τις παραμέτρους του. Πάντα άρχιζε τις ομιλίες της με τη φράση: «Η απόλαυσή μου είναι η δουλειά μου».

Έχει αναφερθεί πως έβλεπαν την πορνογραφία τον δέκατο ένατο αιώνα και πως λογόκριναν σπουδαία λογοτεχνικά έργα, καταδικάζοντάς τα τις περισσότερες φορές

στις αίθουσες των δικαστηρίων. Η ηθική ήταν ένα πρόσχημα και ένα εργαλείο στα χέρια καταπιεσμένων σεξουαλικά και διατροφικών ανθρώπων, που την σεξουαλική πράξη και όλες τις προεκτάσεις της και τις εξομοιώσεις της, όπως με την λογοτεχνία, την έβλεπαν κάτω από ένα πρίσμα παραμόρφωσης. Η καταναγκαστική ηθική είναι ο πιο εύκολος δρόμος στην παραποίηση της φυσιολογικής ζωής του ανθρώπου. Φτάνει στο σημείο να γεμίζει ασφυχτικά κάθε εκδήλωση του ανθρώπου με το άγχος ηδονής. Το σοκ χρειάζεται να είναι δυνατό και να μπορεί να ταρακουνήσει.

Εδώ έρχεται η Ξαβιέρα με την καυστική και απολαυστική γραφή της, να θυμίσει αυτό που είχε γράψει η φεμινίστρια συγγραφέας Ζερμέν Γκρίρ, μόλις το 1970, όταν

αναφερόταν στην σπουδαιότητα των προκαταρκτικών παιχνιδιών, στην ερωτική συνεύρεση του ζευγαριού.

Η Ζερμέν Γκρίρ είχε πει: Κάθε άντρας πρέπει να γαμηθεί από τον κόλλο, ώστε να μάθει πως νιώθεις όταν σου τον χώνουν (Χολάντερ, 1980: 11).

Η αναφορά στο παιχνίδι, σαν την κύρια δύναμη που κάνει τον άνθρωπο να αναπτύσσεται και να συμπεριφέρεται φυσιολογικά, έχει γίνει σε προηγούμενο κεφάλαιο. Αλλά εδώ πλέον, στο κεφάλαιο αυτό, θα υπάρξουν τεχνικές και παραδείγματα.

Παντού αναδεικνύεται η μεγάλη σπουδαιότητα του παιχνιδιού. Παντού ο καθοριστικός παράγοντας που κάνει τον άνθρωπο να αισθάνεται ελεύθερος. Που τον κάνει να γίνεται ποιοτικός άνθρωπος.

Από κοινωνική άποψη, η ανακάλυψη της παιδικής σεξουαλικότητας και της σεξουαλικής καταπίεσης από τον Φρόιντ ήταν η πρώτη αμυδρή επίγνωση της αποκήρυξης της σεξουαλικότητας, που συνέβαινε επί χιλιάδες χρόνια. Η συνειδησιακή αυτή αφύπνιση συνέχιζε να παρουσιάζεται με επίσημη ακαδημαϊκή τήβεννο, έχοντας ελάχιστη εμπιστοσύνη στο ίδιο της το κίνημα. Το ζήτημα της ανθρώπινης σεξουαλικότητας έπρεπε να βγει από τις σκοτεινές γωνιές του κοινωνικού πλαισίου, όπου επί χιλιάδες χρόνια παρέμενε βρόμικο, μολυσμένο και διαστρεβλωμένο και να μεταφερθεί στο προσκήνιο του λαμπρού οικοδομήματος που μεγαλόσχημα ονομάζεται «κουλτούρα» και «πολιτισμός». Τα σεξουαλικά

εγκλήματα, οι παράνομες εκτρώσεις, η σεξουαλική αγωνία των εφήβων, η θανάτωση των ζωτικών ενορμήσεων των παιδιών, οι μαζικές διαστροφές, η πορνογραφία και το τμήμα ηθών που τη συνοδεύει, η εκμετάλλευση της ανθρωπίνης λαχτάρα για αγάπη από τη φτηνή και λάγνα καταναλωτική βιομηχανία και τη διαφήμιση, οι εκατομμύρια ασθένειες ψυχικής και σωματικής φύσης, η μοναξιά και η ψυχική παραμόρφωση που επικρατεί παντού και -πάνω απ' όλα - ο νευρωτικός πολιτικαντισμός από τους επίδοξους σωτήρες της ανθρωπότητας, δύσκολα θα μπορούσαν να θεωρηθούν δείγματα πολιτισμού. Η ηθική και κοινωνική αποτίμηση των πιο σημαντικών βιολογικών λειτουργιών του ανθρώπου βρισκόταν στα χέρια σεξουαλικά ματαιωμένων κυριών και αξιοπρεπών, νευροφυτικά αδρανών μυστικοσυμβούλων. Δεν είχαμε κανένα πρόβλημα με την ύπαρξη συλλόγων σεξουαλικά ματαιωμένων γηραιών κυριών και άλλων μουμισοποιημένων πλασμάτων. Η ένσταση ήταν ότι ακριβώς αυτά τα ατροφικά είδη ζωής όχι μόνο ήθελαν αλλά ήταν και σε θέση να υπαγορεύσουν τη συμπεριφορά των υγιών και γεμάτα ζωντάνια ανθρώπων. Ετοιμοθάνατοι και ματαιωμένοι άνδρες και γυναίκες επικαλούμενοι το γενικό αίσθημα σεξουαλικής ενοχής επεσήμαιναν το σεξουαλικό χάος και την «κατάπτωση του πολιτισμού και της κουλτούρας». Είναι αληθές ότι οι λαϊκές μάζες δεν εξαπατήθηκαν από αυτές τις κενολογίες, σιωπούσαν όμως καθώς είχαν αμφιβολίες μήπως και τα δικά τους φυσικά αισθήματα ζωής ήταν τελικά εγκληματικά. Αυτό τους έλεγαν πάντα. Γι' αυτό και οι έρευνες του Μαλινόφσκι στα νησιά των νοτίων θαλασσών είχαν ιδιαίτερα θετική επίδραση. Ο αντίκτυπός τους ήταν πολύ σοβαρός. Δεν υπήρχε τίποτα από την αισθησιακή λαγνεία την οποία οι σεξουαλικά χρεοκοπημένοι έμποροι απέδιδαν στις κοπέλες των νοτίων θαλασσών ή για την οποία εκθείαζαν τις Χαβανέζες χορεύτριες της κοιλιάς (Ράιχ, 2015: 274).

Γράφτηκαν από τον Ράιχ, λίγα χρόνια μετά από την αναφερόμενη ηθική του 1884, σχετικά με τον ορισμό της πορνογραφίας.

Η πορνογραφία προσφέρει ένα παραμυθένιο σεξουαλικό κόσμο. Μπορεί να γίνει επικίνδυνη για τις σχέσεις ανάμεσα στα ζευγάρια, αν ληφθεί ασυνείδητα σαν μέτρο με το οποίο ο ένας σύντροφος μετράει τον άλλο και κρίνει από αυτό την σεξουαλική του ικανότητα (Γκούα, 1972: 174).

Αυτό στην πραγματικότητα είναι ένα από τα πιο σοβαρά προβλήματα της πορνογραφίας. Προσφέρει έναν άκρατο παραμυθένιο υπερσεξουαλισμό, τον οποίο είναι λάθος να τον παίρνουν σαν μέτρο τα ζευγάρια στις σεξουαλικές τους συνενυρέσεις. Η μυθική διάσταση όλων αυτών, κάνει τα άτομα να μην μπορούν να χαρούν την ηδονή του οργασμού, αλλά την επίδοση σε ορισμένα σημεία, τα οποία αποτελούν ρεκόρ μόνο σε ολυμπιακά αθλήματα. Η Ξαβιέρα ομαλοποιεί την κατάσταση.

Ποιητικά, λογοτεχνικά λόγια αγάπης από τον Julio Cortazar. Είναι ένα δείγμα της γραφής με το ταπεραμέντο του Λατίνου εραστή.

Με κοιτάς, με κοιτάς από κοντά, κάθε φορά κι από πιο κοντά και τότε παίζουμε τον κύκλωπα, κοιταζόμαστε όλο και από πιο κοντά και τα μάτια μεγαλώνουν, πλησιάζουν το ένα το άλλο, κολλάνε το ένα στο άλλο και οι κύκλωπες κοιτιούνται, οι ανάσες τους μπλέκουν, τα στόματα συναντιούνται και παλεύουν ανόρεχτα, δαγκώνονται με τα χείλια, ακουμπώντας μόλις τη γλώσσα πάνω στα δόντια, παίζουν μέσα στον περίβολό τους όπου πηγαινοέρχεται ένας βαρύς αέρας με ένα παλιό άρωμα και μια σιωπή. Τότε τα χέρια μου θέλουν να βυθιστούν στα μαλλιά σου, να χαϊδέψουν αργά τα βάθη των μαλλιών σου ενώ φιλιόμαστε σαν το στόμα μας να είναι γεμάτο λουλούδια ή ψάρια, ζωνηρές κινήσεις, σκοτεινή ευωδιά. Κι όταν δαγκωνόμαστε ο πόνος είναι γλυκός κι όταν πιγιόμαστε μ' ένα σύντομο και τρομερό ταυτόχρονα ρούφηγμα της αναπνοής, αυτός ο στιγμιαίος θάνατος είναι όμορφος. Και υπάρχει ένα και μόνο σάλιο, μια και μόνη γεύση από ώριμο φρούτο κι εγώ σε νιώθω ν' ανατριχιάζεις απάνω μου όπως η σελήνη στο νερό.

Julio Cortazar, «Το Κουτσό», (μετάφραση Κώστας Κουντούρης)

Η Ξαβιέρα δίνει την δική της πινελιά στον ορισμό του έρωτα. Η αντιδιαστολή των κειμένων γίνεται για να αποδειχθεί πόσο εύκολα μπορεί ο άνθρωπος να αποβάλλει το άγχος ηδονής. Αυτό όταν δημιουργείται μέσα από την φαντασίωση ενός λογοτεχνικού κειμένου και πρέπει να ενεργοποιηθεί ο μηχανισμός της εσωτερικής ηθικής, που θα κρίνει και θα αξιολογεί. Μπορεί η Ξαβιέρα να μιλά για έρωτα, αλλά η λογοτεχνία είναι ταυτόσημη με τον έρωτα. Και θέλει τις τεχνικές αποτίμησής της.

Ο καλός έρωτας είναι σαν τον καλό χορό. Δεν είναι δύσκολος, αρκεί να αρχίσεις με τα βασικά βήματα και να μην προσπαθήσεις να μιμηθείς τον Φρέντ Άστερ με την πρώτη, κάνοντας κομψά πηδήματα από καρέκλα σε καρέκλα και καταλήξεις στον τοίχο (Χολάντερ, 1980: 44).

Στην ανάπτυξη της θεωρίας της ηθικής που δεσπόζει στο ασυνείδητο του ανθρώπου, βασικός κανόνας είναι ότι πάντα αυτό που θέλει κάποιος από τους άλλους, πρέπει να είναι σε θέση να το δίνει κι αυτός. Να το κοιτάει και με τα μάτια του άλλου. Να μπαίνει στην θέση του και να διεκδικεί, αλλά και να προσφέρει.

Στο σεξ, όπως και σε κάθε άλλη σχέση στη ζωή μας, η επιτυχία εξαρτάται από το να μπορείς να δεις τα πράγματα κι από την άποψη του άλλου (Χολάντερ, 1980: 11).

Υπάρχει πραγματικά το μεγάλο κλειδί της επιτυχίας, που ονομάζεται ‘δες το με τα μάτια του άλλου’. Αυτό σημαίνει ότι συνεχώς πρέπει κάποιος να στροβιλίζεται στο μυαλό του άλλου και να μπορεί να ξεσηκώνει πρώτα το μυαλό και μετά να βλέπει το κορμί. Γιατί το κορμί πάντα ακολουθεί το μυαλό. Και εδώ έχουμε την απόλυτη ταύτιση της λογοτεχνίας με την ερωτική πράξη. Και οι δύο ξεκινούν από το μυαλό για να μπορούν να φτάσουν στο αποτέλεσμα που γίνεται εμφανές στο κορμί. Εδώ γεννιέται το ερώτημα που μπορεί να διακρίνει την ερωτική λογοτεχνία, από την πορνογραφία. Τι γλώσσα χρησιμοποιεί το κάθε είδος και είναι αυτή καθοριστική για τον χαρακτηρισμό του;

το πιπέρι

το γουόρντ μου δεν θέλει να μιλάω άσχημα και όλες μου τις λέξεις τις κακές πάντα τις λογοκρίνει. γράφω μαλάκας, πούστης, γαμήσι και ξεκόλιασμα κι αυτό αμέσως όλα τα κοκκινίζει. Και την πουτάνα ακόμα, που είναι υποτίθεται και το αρχαιότερο επάγγελμα, κι αυτήν μου την υποδεικνύει λάθος. Το γουόρντ μου θέλει να γράφω ευγενικά και όμορφα. Μόνο πιπέρι δεν μου έχει ακόμα πάνω στη γλώσσα βάλει.

αναφορά

Όλα για την γλώσσα που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας για να πει αυτό που θέλει. Για τον τρόπο που εξωτερικεύεται η σκέψη. Για την γραφή που κρίνεται ο κάθε συγγραφέας.

Τον παλιό καλό καιρό με την αυστηρή λογοκρισία, ένας εκδότης συμβούλεψε κάποτε το συγγραφέα ενός τολμηρού μυθιστορήματος : «Υπάρχουν δυο πράγματα που δεν είναι δυνατόν να περιγραφούν. Το ένα είναι η δύση του ηλίου» (Χολάντερ, 1980: 55).

Βέβαια η ρηχή αποτύπωση των συναισθημάτων καθώς και του πάθους της ηδονής, έχει και τον αντίκτυπο στη φρασεολογία μέσα στα συγγράμματα.

Αφού τους εμπόδιζαν να πουν τα σύκα σύκα και τη σκάφη σκάφη, οι συγγραφείς προσπαθούσαν να περιγράψουν το γυναικείο οργανισμό με ρομαντικούς ευφημισμούς όπως : «Υψώθηκε μέσα στο άπειρο της απόλαυσης...» «ταξίδευε πάνω σ ένα χρυσό σύννεφο ...» «οι μηροί της έκλαψαν» (Χολάντερ, 1980: 55).

Εδώ η χρησιμοποίηση της συγκεκριμένης φρασεολογίας, προκαλεί πραγματικά το γέλιο. Και αυτό ο αναγνώστης το καταλαβαίνει και το απορρίπτει. Δεν είναι λογοτεχνική αποτύπωση του ερωτισμού, αυτές οι φράσεις που δεν μιλούν ξεκάθαρα στην ψυχή του αναγνώστη.

Από το 1857, μια σειρά νόμων ασεβείας που είναι γνωστοί ως «οι Πράσινοι Νόμοι», διέπουν τι μπορεί να δημοσιευτεί στην Αγγλία και την Ουαλία. Είναι οι νομικές αναφορές για την χρήση των άσεμων λέξεων σε ένα λογοτεχνικό κείμενο.

Obscenity Publications Act, UK, 1959

Ένα λογοτεχνικό έργο που κατηγορείτο ως «αισχρό», μπορούσε να «αθωωθεί» αν διαπιστωνόταν η λογοτεχνική αξία του και δικαιολογείτο η αναγκαιότητα της χρήσης των «κακών» λέξεων

Ο Αρχίλοχος περίπου δυο χιλιάδες οχτακόσια χρόνια πριν, γράφει. Και δεν σταματάει σε τίποτα όταν θέλει να εκφράσει αυτό που συμβαίνει. Τόσα χρόνια προόδου του ανθρώπινου πνεύματος δεν μπόρεσαν να δώσουν την ελευθερία στην έκφραση. Την απλότητα στο συναίσθημα, το επίπεδο στη φαντασία.

*τοσ]αῦτ' ἐφώνεον· παρθένον δ' ἐν ἄνθε[σιν
τηλ]εθάεσσι λαβὼν ἔκλινα· μαλθακῆι δ[έ] μιν
χλαί]νῃ καλύψας, αὐχέν' ἀγκάλῃσ' ἔχω[ν,
δεί]ματι παλ[λο]μέγῃν τὼς ὥστε νέβρ[ον ἐκ φυγῆς,
μαζ]ῶν τε χερσὶν ἠπίως ἐφηψάμην,
ἦ]ισ' ἀ]νέφηγε νέον ἤβης ἐπήλυσις χροά,
ἄ]παν τ]ε σῶμα καλὸν ἀμφαφώμενος
λευκ]ὸν ἀφήκα μένος ζανθῆς ἐπιψαύ[ων τριχός*

Αρχίλοχος (π. 680 π.Χ. - 630 π.Χ.)

*Τόσα της έλεγα και την παρθένα επήρα
 και μέσα στ' ανθισμένα λούλουδα την πλάγιασα.
 Με χλαίνη μαλακή την τύλιξα,
 βαθιά στην αγκαλιά μου ο λαιμός της,
 τι απ' το φόβο έτρεμε ωσάν κυνηγημένο ελαφάκι.
 Στα χέρια μου τα στήθη της εκράτησα απαλά
 κι η νέα σάρκα ανέλαμψε, η προβολή της ήβης
 κι ολόκληρο το ωραίο κορμί πολύ σφιχτά κρατώντας
 έχυσα το λευκό μου μένος,
 πάνω στο χάδι του ζανθού τριχώματος.*

(μετάφραση: Γ. Γιατρομανωλάκης)

Η Ξαβιέρα ξαναγυρνά το θέμα της αποτύπωσης της σκέψης στο παιχνίδι. Βάζει πλέον ενεργά το παιχνίδι στην ολοκληρωμένη αποτύπωση των εικόνων και των συναισθημάτων.

Μία από τις πιο μορφωμένες αλληλογράφους μου, μου υπέδειξε ένα ωραιότατο τρόπο έκφρασης του οργανισμού, που τον βρήκε στη γαλλική μετάφραση του βιβλίου της Μαίρης Μακάρθι «Η ομάδα». Στην αγγλική έκδοση ο άντρας λέει στην κοπέλα «Έφτασες», αλλά στα Γαλλικά της λέει (και πρόσεξε ότι δεν χρησιμοποιεί ενικό) «Vous avez joué», το οποίο κατά λέξη μεταφράζεται, «Παίξατε». Ένας από τους λόγους που οι άνθρωποι δυσκολεύονται να παίζουν το παιχνίδι του οργανισμού, είναι ότι προσπαθούν να το παίζουν με λάθος κανόνες. Δεν είναι περίεργο λοιπόν που μερικές φορές μοιάζει περισσότερο με δουλειά παρά με παιχνίδι (Χολάντερ, 1980: 55).

Έρχεται λοιπόν το παιχνίδι του οργανισμού, του έρωτα ή της λογοτεχνίας, να καθορίσει τους κανόνες. Να βάλει το πλαίσιο. Να ξεκαθαρίσει τα πράγματα. Γιατί τελικά επισημαίνει

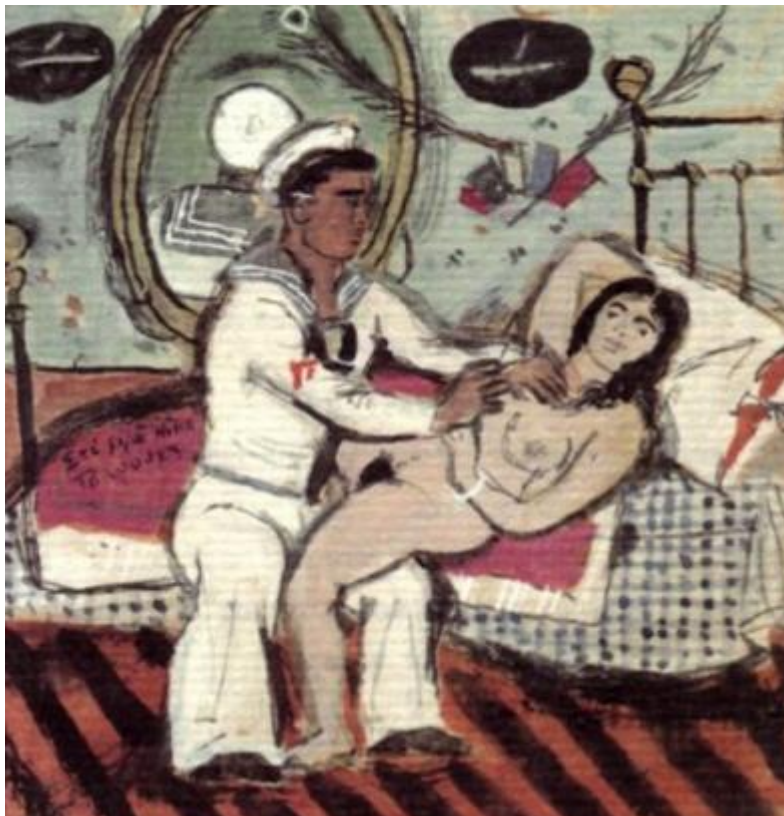
Να ξέρεις ότι το σεξ είναι πολύ σημαντικό πράγμα για να το πάρεις στα σοβαρά (Χολάντερ, 1980: 83).

Και εδώ πρέπει να προστεθεί, όπως ακριβώς και η λογοτεχνία. Είναι πραγματικά πολύ σημαντικό πράγμα στη ζωή των ανθρώπων η λογοτεχνία, για να την πάρεις στα σοβαρά. Όπως ακριβώς και τη ζωή τελικά. Και αυτό είναι το δυστύχημα. Οι νέοι, δεν μπορούν να αντιληφθούν την σπουδαιότητα του θέματος. Γιατί συμβαίνει να αποκτούν την ωριμότητα αργότερα. Μαζί με την εμπειρία. Και όταν μπερδευτούν τα όρια και όταν μπου οι όροι και οι κανόνες, δεν μπορούν να καταλάβουν ότι η σωστή κρίση και η σημαντικότητα της υπόθεσης του έρωτα και της λογοτεχνίας κρύβονται μέσα τους.

Τα βέλη

Ένα κορίτσι σ' ένα κήπο
 Δύο γυναίκες σε μια γλάστρα
 Τρία κορίτσια στην καρδιά μου
 Άνευ ορίων άνευ όρων.
 Μία παλάμη σ' ένα τζάμι
 Μία παλάμη σ' ένα στήθος
 Ένα κουμπί που ξεκουμπώνεται
 Ένα βυζί που αποκαλύπτεται
 Ενώ ο Τοζότης με τα βέλη
 Λάμπει ψηλά στον ουρανό
 Άνευ ορίων άνευ όρων.

Ανδρέας Εμπειρικός, «Ενδοχώρα» (1945)

Ο ρόλος της νεολαίας κάθε γενιάς είναι να αντιπροσωπεύει το επόμενο στάδιο του πολιτισμού (Ράιχ, 2015: 244).

Μόνο που αυτό το επόμενο στάδιο του πολιτισμού, τις περισσότερες φορές το αντιλαμβάνονται, όταν έχει ήδη φτάσει. Γιατί δεν μπορούν εύκολα να συνειδητοποιήσουν, ότι η ζωή είναι παιχνίδι, που πρέπει να το απολαμβάνεις και να το παίζεις με όλες σου τις δυνάμεις. Και ότι πρέπει τελικά να αφήσουν την φύση τους να ενεργεί έτσι όπως ηθικά και καλλιεργημένα την έχουν μέσα τους. Γιατί ακόμη η φύση στους νέους μιλά καθαρά. Χωρίς προσχήματα και κοινωνικούς συμβιβασμούς. Χωρίς ιδιαίτερες σκοπιμότητες που αργότερα στη ζωή τους απορρέουν από την θέληση για κοινωνική καταξίωση και απολαβή πλούτου.

Στις υπεραναπτυγμένες βιομηχανικές κοινωνίες έχει δημιουργηθεί ο συμβιβασμός να πουλιέται η σεξουαλικότητα σαν εμπόρευμα ή να συμπεριλαμβάνεται σαν κίνητρο στη διαφήμιση για τα καταναλωτικά αγαθά (Γκούα, 1972: 170).

Η ταύτιση της πορνογραφίας στο χώρο της λογοτεχνίας, με τον πληρωμένο έρωτα στη σεξουαλική ζωή του ανθρώπου, μπορεί εύκολα να εξηγήσει όλο αυτό το φάσμα, που πολλές φορές δημιουργεί σύγχυση κρίσης και αξιολόγησης. Όπως ο πληρωμένος έρωτας, αποτελεί εμπόρευμα, που είναι απαλλαγμένο από συναισθήματα και καλλιέργεια σχέσης, έτσι και η πορνογραφία είναι εμπόρευμα που συνήθως προωθεί και συγκεκριμένα καταναλωτικά αγαθά.

Γιατί ο έρωτας είναι το καλύτερο πλαίσιο για τη διαφήμιση (Γκούα, 1972: 170).

MAY 2017

SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Play it by Year™
ValueCalendars.com

**Free Ground
Shipping**

Υπάρχει η προηγούμενη θεώρηση που παρομοιάζει την πορνογραφία με τον πληρωμένο έρωτα. Και έτσι εύκολα μπορεί να εξηγηθεί ο παρακάτω ισχυρισμός που απευθύνεται στους νέους.

Οι νέοι δεν αγοράζουν πορνογραφία, γιατί δεν τους ενδιαφέρει, και από ένα πράγμα, για το οποίο δεν ενδιαφέρεται κανείς, δεν μπορεί να διαφθαρεί (Γκούα, 1972: 163).

Το να μην ενδιαφέρει τόσο έντονα τους νέους η πορνογραφία, πιστοποίησε ο καθηγητής με την παρακάτω εισήγησή του.

Το γεγονός αυτό το πιστοποίησε και ο καθηγητής Αλεξάντερ Μίτσερλιχ μπρός στην επιτροπή ποινικού δικαίου της Γερμανικής Βουλής: «Η πορνογραφία είναι κάτι για μας τους ηλικιωμένους» είπε σαρκαστικά, ξεφεύγοντας από τι κείμενο της ομιλίας του (Γκούα, 1972: 163).

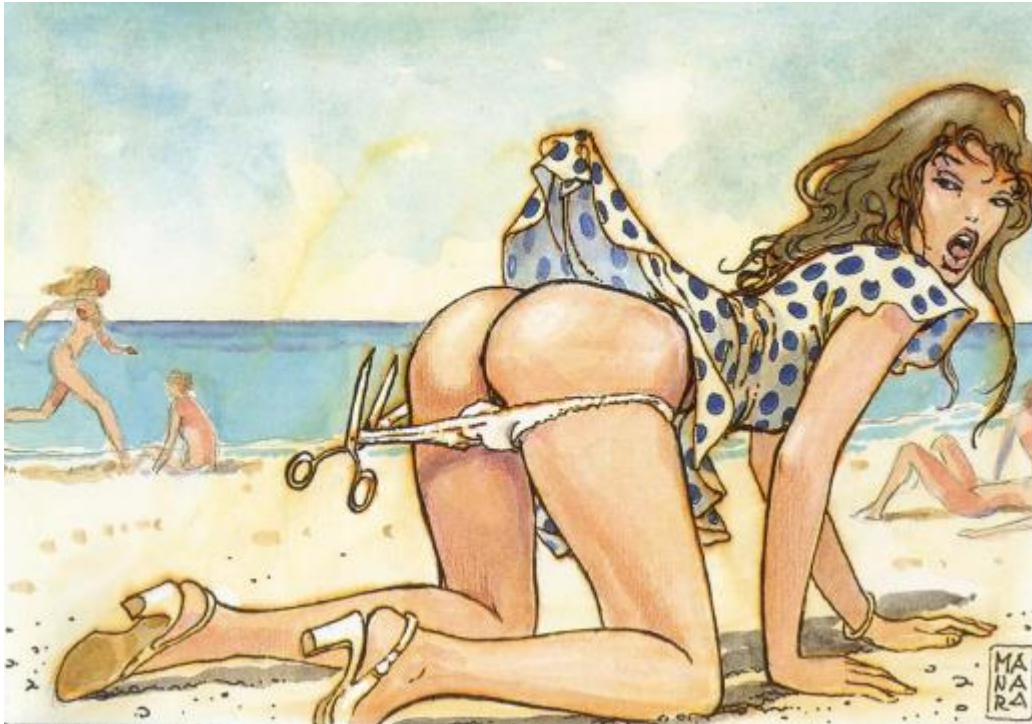
Το γεγονός αυτό βεβαιώνεται ακόμη και με δείγματα πωλήσεων από τα κέντρα διανομής της. Τα κλασικά περίπτερα.

Η εφημερίδα «Frankfurter Allege-meine» διαπίστωσε σε συζητήσεις με ιδιοκτήτες περιπτέρων και πωλητές ότι «την πελατεία για πορνογραφικό υλικό δεν αποτελούν οι νέοι, αλλά κυρίως άτομα άνω των 40 ετών» (Γκούα, 1972: 163).

Η πορνογραφία, όπως και ο πληρωμένος έρωτας, όταν δεν αναφέρεται σε διαστροφές (όπως παιδική πορνογραφία), εξυπηρετεί στην εκτόνωση της ασφυκτικής ενέργειας, που η σεξουαλικότητα συσσωρεύει πάνω στο μυαλό και στο κορμί ορισμένων ανθρώπων. Όταν δεν υπάρχει δυνατότητα φυσικής και ανεμπόδιστης εκφόρτισης, δεν μπορούμε να περιμένουμε την ποιοτική ύπαρξη τόσο της ερωτικής πράξης, όσο και της λογοτεχνίας. Εκείνη την στιγμή ο άνθρωπος λειτουργεί κάτω από το καθεστώς της ανυπόφορης φόρτισης, που του δημιουργεί το πρόβλημα της ανεξέλεγκτης εκτόνωσης. Κάτω από τέτοιες καταστάσεις ο άνθρωπος δεν μπορεί να λειτουργήσει φυσιολογικά, πόσο μάλλον να αναζητήσει την ποιότητα στις πράξεις του.

Ο πυρήνας κάθε ψυχικής ασθένειας είναι η ανίκανη να εκφορτιστεί σεξουαλική διέγερση. Η ενέργεια που τροφοδοτεί την νεύρωση προέρχεται από τη διαφορά μεταξύ της συσσωρευμένης ενέργειας και της ενέργειας που εκφορτίζεται κατά τη σεξουαλική διαδικασία (Ράιχ, 2015: 147).

Αν ο δρόμος προς την αντίληψη και την εκφόρτιση της σωματικής σεξουαλικής διέγερσης εμποδίζεται, τότε η διέγερση μετατρέπεται σε άγχος (Ράιχ, 2015: 170).

Υπάρχει μια φυσιολογική σειρά που ακολουθείται και η οποία εισάγει το παιχνίδι τόσο στην ερωτική ζωή, όσο και στη λογοτεχνία. Το παιχνίδι εισάγεται για να αυξήσει την διάρκεια, να βάλει τον παράγοντα της προσμονής, της σταδιακής αύξησης της έντασης, της ανυπόφορης ηδονής που φτάνει τον άνθρωπο στα ανώτερα επίπεδα απόλαυσης. Στη λογοτεχνία υπάρχει το παιχνίδι των λέξεων, των εκφράσεων, της δημιουργίας εικόνων και συναισθημάτων. Φαντασιώσεις δημιουργούνται. Παίζει το μυαλό με το σώμα. Αντιλαμβάνεται κάποιος τα συμπτώματα. Αποβάλλει το άγχος ηδονής.

Οι άντρες που όταν ήταν παιδιά νικούσαν στο παιχνίδι «ποιος θα πετύχει τον στόχο», πρέπει να δοκιμάσουν αυτή την τεχνική. Μπορεί να είναι τόσο δυνατός ο πίδακάς τους, ώστε να χαρίσουν στην κοπέλα τον ερεθισμό που χρειάζεται για να φτάσει σε οργασμό (Χολάντερ, 1980: 43).

Στο παιχνίδι της λογοτεχνίας, μπορεί εύκολα να είναι κανείς με τον εαυτό του. Να τον ορίζει. Να του επιτρέπει πολύ πιο απλά να βρίσκεται σε καταστάσεις που δεν θα μπορούσε να φανταστεί στην πραγματικότητα. Η κατάληξη είναι φυσική. Και η απόλαυση μεγάλη. Όταν η λογοτεχνία μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στην πληρότητα αυτών των καταστάσεων, τότε δεν μπορεί κανείς να αμφιβάλει για την αξία της και την πληρότητά της.

Η Ξαβιέρα έρχεται να πει με φυσικό τρόπο και να περιγράψει απλά τι ακολουθεί των προκαταρκτικών παιχνιδιών. Και να δώσει την φυσική κατάληξη του παιχνιδιού.

Μία γυναίκα που την έχουν φιλήσει και την έχουν χαϊδέψει σχεδόν μέχρι τρέλας, είναι αναγκασμένη να ανοίξει τα πόδια της, γιατί ο κόλπος της είναι τόσο

πρησμένος, που δεν αντέχει να κρατάει τα πόδια της κλειστά. Η φυσιολογική κίνηση είναι να σηκώσει το πόδι της και να το ακουμπήσει στον γοφό του άντρα. Τότε εκείνος, το ίδιο φυσιολογικά, πέφτει ανάμεσα στα μπούτια της (Χολάντερ, 1980: 45).

Είναι αυτό το μαρτύριο που θέλει τον εξαγνισμό του και που με την λογοτεχνική του πέννα περιγράφει ο Αργύρης Χιόνης

Το χειρότερο, όμως, μαρτύριο στο οποίο με υπέβαλλε ήταν το μαρτύριο των εσωρούχων. Παρά το γεγονός ότι στο μπάνιο, πλάι στο πλυντήριο, υπήρχε ένα τεράστιο καλάθι απλότων, ποτέ δεν μάζεψε τα εσώρουχα της να τα ρίξει εκεί μέσα. Τα άφηγε να σέρνονται, εδώ κι εκεί, μες στο δωμάτιο της, σίγουρη ούσα, αφού με διάβαζε ανοικτό βιβλίο, ότι θα τα μάζευα ευλαβικά και θα τα προσκονούσα, ρουφώντας, ως τα μύχια της ψυχής μου, το άρωμα που είχε αφήσει πάνω τους το κορμί της, κορμί που δεν επρόκειτο ποτέ να αποκτήσω.

«Το παιχνίδι της Κλαρίτας», Αργύρης Χιόνης

Η εικονοποιητική περιγραφή της Ξαβιέρας και το αποτέλεσμα της περιγραφής βγάζουν την απομυθοποίηση της ρεαλιστικής έκφρασης.

Αν κάνει αυτή την κίνηση ζωνηρά, το άλλο πρωί ορισμένοι μυς θα είναι πιασμένοι – το ίδιο ακριβώς πιάσιμο που παθαίνει κανείς μετά από πολλές ώρες ιππασίας, κι αν η γυναίκα κάνει ιππασία, τότε θα είναι τέλεια εξοπλισμένη για να πετύχει ένα ωραίο γαμήσι στα κωλομέρια (Χολάντερ, 1980: 39).

Βέβαια επισημαίνει και την τεχνική του εντυπωσιασμού. Είναι ανάλογος ο εντυπωσιασμός τόσο στο θέατρο, όσο και στην ερωτική ζωή αλλά και στη λογοτεχνία. Ποτέ δεν παρουσιάζεται η πρόστυχη άποψη των πραγμάτων με χυδαίο τρόπο. Υπάρχει ο τρόπος του εντυπωσιασμού ακόμη και στα πιο πρόστυχα λόγια των ηρώων, που βγάζουν την λογοτεχνικότητα των κειμένων.

Το να βάλεις ένα πέος σε στύση μέσα σ ένα υγρό και έτοιμο κόλπο, είναι τόσο εύκολο που μερικές φορές παραείναι εύκολο. Στους άντρες αρέσει να κάνουν αυτό που το λένε «τον χώνω μέσα» κι όταν ο δρόμος είναι καλά βρεμένος και μαλακός, όπως πρέπει να είναι, αυτό ακριβώς συμβαίνει. Οποιοσδήποτε όμως ηθοποιός θα σου πει ότι η πιο εντυπωσιακή είσοδος στη σκηνή είναι εκείνη που σταματάς στο κατώφλι, περιμένεις ένα δευτερόλεπτο και μετά προχωρείς. Αυτή η σύντομη παύση είναι που τους κάνει να σε προσέξουν, να σε χειροκροτήσουν αν είσαι σταρ και να σε καλωσορίσουν θερμά. Το να μπεις μέσα γλιστρώντας πάνω σε μια μπανανόφλουδα, είναι αποκλειστικά και μόνο για κωμωδίες (Χολάντερ, 1980: 45).

Εδώ καταλαβαίνει κάποιος απόλυτα πώς ο οργανισμός στην πλήρη του μορφή, δεν είναι απλά και μόνο η ύπαρξη σωματικών συμπτωμάτων. Δεν υπάρχει οργανισμός μόνο με την στύση και την εκσπερμάτωση. Δεν υπάρχει ικανοποίηση μόνο με αυτό το

φυσικό φαινόμενο. Μπορεί μάλιστα να υπάρχει και δυσάρεστη εκτροπή. Το ίδιο ισχύει και στη λογοτεχνία. Και μάλιστα στην ερωτική λογοτεχνία ακόμη πιο έντονα. Όταν η λογοτεχνία δεν μπορεί να προκαλέσει τον πλήρη λογοτεχνικό οργανισμό, τότε αφήνει τον ποιοτικό αναγνώστη με πολλά δυσάρεστα αισθήματα. Και κυρίως αυτού του είδους η γραφή, τελικά δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως λογοτεχνία.

Ο Κωστής Παλαμάς παίζει με τις λέξεις, δημιουργεί εντυπώσεις ήχων. Ομορφαίνει με κάθε του λέξη το συναίσθημα που δημιουργείται.

*Όπου στέκομαι όπου πάω
- θα στο πω!
Με το νου μου λέω:- δε σ' αγαπώ
Σ' αγαπάω!
Μέσα στο -άω, μέσα στο -άω
Πότε πως ουρλιάζει ένα σκυλί,
Πότε να στενάζει ένα φιλί
Γρικάω
Και όπου στέκομαι, όπου πάω,
Τραγουδάω τον ίδιο τον σκοπό.
Και ρωτιέμαι: - σ' αγαπώ;
Κι αποκρίνομαι: - όχι. σ' αγαπάω.*

«Ραχήλ», Κωστής Παλαμάς

Η Ξαβιέρα έχει να κάνει την παρέμβαση της. Βάζει την προσομοίωση της προσωπικότητας, διπλό πρόσωπο στην ανάπτυξη του παιχιδιού. Παίζει τόσο με τις λέξεις, όσο και με τις πρακτικές φαντασιώσεις.

Οι περισσότεροι άντρες σκέφτονται μόνο πώς να κάνουν την γυναίκα να καυλώσει με εκείνους. Αλλά είναι πολύ μεγαλύτερο επίτευγμα και πολύ εξεζητημένος και λεπτός τρόπος έρωτα, να κάνεις μια γυναίκα να καυλώσει με τον εαυτό της. Έτσι έχετε κάτι πολύ περισσότερο κοινό μεταξύ σας – είσαστε και οι δύο τρελοί για κείνη (Χολάντερ, 1980: 37).

Τις περισσότερες φορές, αυτό που έχει κάποιος να κάνει, όταν θέλει να οδηγήσει την λογοτεχνική έξαρση σε δυσθεώρητα ύψη, δεν είναι το προφανές.

Η αισθησιακή γυναίκα θέλει πάνω από όλα να αγαπήσει και να αγαπηθεί από όλο τον κόσμο (Χολάντερ, 1980: 119).

Η λογοτεχνία, ως αισθησιακή γυναίκα θέλει να αγαπηθεί από όλο τον κόσμο και να του μεταδώσει την δυνατότητα της ποιοτικής θεώρησης των πραγμάτων. Εδώ η σύγκρισή της με την πορνογραφία είναι προφανής. Και βέβαια η υποβάθμισή της, την κάνει ανίσχυρη να επηρεάσει την ποιοτική αναβάθμιση του ανθρώπου. Την κάνει μόνο ικανή να αποτρέψει περιστασιακά και να εκφορτίσει, έστω και βεβιασμένα τη συσσωρευμένη σεξουαλική φόρτιση.

Ο Αμερικανός καθηγητής της ψυχολογίας Σολ Γκόρντον συνοψίζει την άποψη του για την πορνογραφία με τα παρακάτω λόγια: «Αν ήταν δυνατό να καεί ολόκληρη η πορνογραφική λογοτεχνία, ώστε να μην έμενε τίποτε πια απ' αυτή, το αποτέλεσμα θα ήταν τεράστια αύξηση των σεξουαλικών εγκλημάτων» (Γκούα, 1972: 164).

Υπάρχει η λογοτεχνική γραφή που εκφορτίζει φυσικά και οδηγεί στην απόλαυση. Στο λογοτεχνικό οργασμό.

Σαν πάτησε χάμω δεν την άφησε. Ξαμόλησε μόνο το μαστούνι να κρέμεται στην αγριόριζα κ' έσφιξε γύρω στο κορμί της και τ' άλλο του το μπράτσο. Τήνε κράτησε έτσι σαν ένα παιδί, σαν ένα θησαυρό. Την έσφιξε στην αγκαλιά σαν ένα λάφυρο. Έσκυψε στο πρόσωπό της έξαλλος, έσκυψε πολύ κοντά, πάνω από τα χρυσά μάτια της. Και τα βρήκε να τον κοιτάνε από κάτω, όπως κοιτάνε τα μάτια των αρρώστων μες από το βύθος της θέρμης. Η ματιά του μπήκε μέσα της αρσενική και βάρβαρη. Είταν η αστραυιά της τρέλας του, κυκλοφόρεσε μονομιάς μέσα της. Πήγε κι ήρθε ο σπασμός ως τα ακρότατα των νεύρων της. Ένα γλυκό ρίγος την συντάραξε σύγκορμη, και σφίχτηκε σπασμωδικά πάνω του με όλη της την ύπαρξη. Τότες αυτός

γύρισε τα μάτια του ένα γύρω, σαν ένα αγρίμι που γυρεύει καταφύγι για να σπαράξει το θήραμά του. Είδε τις πυκνές τούφες της φτέρης, την πήγε βιαστικά εκεί, την απόθεσε προσεχτικά πάνω στο παχύ στρώμα της πρασινάδας, που τσακίστηκε και μύρισε βαριά κάτ' από τα γόνατά του, και την έκαμε δική του μ' έναν τρόπο βίαιο, σχεδόν εχτρικό.

αναφορά

Κάθε είδος γραφής εκπληρώνει κάποιο σκοπό. Όπως όλα τα πράγματα στη ζωή. Αλλά είναι βασικό να μπορέσει κάποιος να καταλάβει, ότι η ποιότητα και η τέχνη απολαμβάνονται πλήρως, όταν ο δέκτης δεν έχει βασικές ανάγκες που τον ταλανίζουν. Εδώ δεν γίνεται μνεία για τον δημιουργό. Γιατί εκεί τα πράγματα είναι διαφορετικά. Στη δημιουργία της τέχνης, πολλές φορές η ανέχεια και η στέρηση, είναι καθοριστικοί παράγοντες δημιουργίας. Στην απολαβή της τέχνης τα πράγματα είναι αντίθετα. Οι βασικές ανάγκες επιβίωσης, δεν αφήνουν τον άνθρωπο να δει την ποιότητα και την τέχνη.

Η ψυχική υγιεινή προϋποθέτει ζωή τακτική, πλήρως ασφαλή ως προς τις υλικές ανάγκες. Ο άνθρωπος που ταλαιπωρείται εξαιτίας της έλλειψης βασικών υλικών αγαθών, δεν μπορεί να απολαύσει οποιαδήποτε ηδονή και εύκολα γίνεται σεξουαλικά ψυχοπαθής (Ράιχ, 2015: 249).

Ο Φερνάντο Πεσσόα κάνει έντονη την γραφή του πάνω στην ωμή αρσενική θέληση. Έχει περιγραφική γραφή, με ωμές εκφράσεις, αλλά ηδονικές προεκτάσεις.

Μου λες πως όταν επιστρέψω θα με ρουφήξεις ολόκληρο. Μου λες πως θέλεις να σου γλείψω το μουνί μικρή μου, ζετσίπωτη κατεργάρα. Ελπίζω πως θα με ξαφνιάσεις καμιά φορά όταν θα κοιμάμαι ντυμένος, πως θα γλιστρώσεις πλάι μου με μια πουτανίστικη λάμψη στα νυσταγμένα σου μάτια, πως θ' ανοίξεις κουμπί κουμπί το παντελόνι μου και θα βγάλεις έξω απαλά το χοντρό καυλί του εραστή σου, πως θα το καταπιείς και με το υγρό σου στόμα θα το ρουφήξεις ώσπου να γίνει ακόμα πιο σκληρό και πιο χοντρό, ώσπου να χύσει στο στόμα σου. Μια νύχτα θα σε ξαφνιάσω κι εγώ όταν κοιμάσαι, θα σηκώσω τις φούστες σου και θα ανοίξω απαλά τα βρακιά σου, κι ύστερα θα ξαπλώσω αθόρυβα δίπλα σου και θα αρχίσω να γλείφω νοχελικά τον θάμνο σου. Θ' αρχίσεις να αναδεύεσαι ανήσυχα όσο θα γλείφω τα χείλη του μουνιού της αγάπης μου. Θα αρχίσεις να βογκάς και να μουνγκρίζεις και να αναστενάζεις και να κλάνεις γεμάτη λαγνεία μέσα στον ύπνο σου. Και τότε θα αρχίσω να σε γλείφω ολοένα και πιο γρήγορα σαν πεινασμένος σκύλος ώσπου το μουνί σου να γίνει μια γλιστερή μάζα και το κορμί σου να σφαδάζει φρενιασμένα. Καληνύχτα μικρή μου κλανιάρα Νόρα, βρωμερό γαμιόλικο πουλάκι μου! Υπάρχει μια υπέροχη λέξη ,αγάπη μου, που την έχεις υπογραμμίσει για να με κάνεις να μαλακιστώ καλύτερα. Γράψε μου περισσότερα γι αυτήν την λέξη και για σένα, γλυκά, και πιο βρόμικα, πιο βρόμικα.

αναφορά

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την πορνογραφία δημιουργείται κατά την εφηβική ηλικία. Αλλά ο άνθρωπος είναι σεξουαλικό ων από την πρώτη μέρα της ύπαρξης του.

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την πορνογραφία δημιουργείται γενικά κατά την εφηβική ηλικία όταν ο νεαρός ή η κοπέλα αποκτούν συνείδηση της γεννητικής τους σεξουαλικότητας (Γκούα, 1972: 165).

Βέβαια η ουσία παραμένει πάντα η ίδια. Και η απλότητα της σκέψης μας δείχνει το γιατί. Μέσα από την γραφή της Ξαβιέρας.

Δεν υπάρχει τίποτα άσχημο στα σεξουαλικά όργανα. Απλούστατα αιώνες καταπίεσης και πουριτανικής ανοησίας μας έχουν γεμίσει άσχημες σκέψεις γύρω από αυτά. Ξεφορτωθείτε όλες αυτές τις λαθεμένες αντιλήψεις και γρήγορα θα αρχίσετε να απολαμβάνετε την ομορφιά όλων των μερών του ανθρωπίνου σώματος και του δικού σας και της φίλης ή του φίλου σας (Χολάντερ, 1980: 153).

Η ουσία επεκτείνεται και σε όλα τα ταμπού που βασανίζουν σήμερα τους ανθρώπους όταν συνευρίσκονται σεξουαλικά. Αλλά και όταν η λογοτεχνία παίζει τον ρόλο της αποποίησης όλων των ενοχών, για το ποια κείμενα αξίζει κάποιος να χαρακτηρίσει ως λογοτεχνικά. Η Ξαβιέρα απομυθοποιεί ένα μεγάλο ταμπού στην ερωτική ζωή και το γεγονός που το κάνει ανυπόφορο, όταν δεν υπάρχει η κατάλληλη προετοιμασία. Στη λογοτεχνία δεν μπορούν όλα να έρθουν χωρίς προεργασία και εκπαίδευση. Θέλει χρόνο και δουλειά η ποιότητα που είναι να βάλει κάποιος στη ζωή του.

Η πορνογραφία και οι αυστηρώς ακατάλληλες ταινίες είναι σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνες για μία από τις κυριότερες αναστολές στο θέμα της συνουσίας από τον πρωκτό. Και τα βιβλία και τα φιλμ δίνουν τη λαθεμένη εντύπωση ότι πρόκειται για ένα είδος σεξ τόσο εύκολου, όσο και η συνηθισμένη επαφή. Η ηρωίδα πάντοτε «τον παίρνει» σα να μην τρέχει τίποτα. Ο εραστής της χάνεται μέσα στον ανασηκωμένο πισινό της το ίδιο άκοπα, όσο και στο μουνί της και μετά από μερικά μπες βγες έχει ένα συγκλονιστικό οργασμό. Οι θεατές ή οι αναγνώστες που παίρνουν αυτό το παραμύθι κατά γράμμα, πάνε ανέμελοι να το εφαρμόσουν και συχνά παθαίνουν τέτοιο σοκ, που τους κόβεται η όρεξη μία για πάντα (Χολάντερ, 1980: 86).

Σε αντιδιαστολή με την ρομαντική έκφραση της λογοτεχνίας, αρχές του δεκάτου ενάτου αιώνα, από την πένα του Παναγιώτη Σούτσου.

(Ο Λεάνδρος πρὸς τὴν Κοραλίαν)

Ἐκ Προνοίας, 17 Ἰαννουαρίου.

Φεύγουν αἱ ἡμέραι, φεύγουν αἱ νύκτες, καὶ δὲν ἀφίνουν κἀνὲν ἴχνος εἰς τὴν μνήμην μου· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μνήμην μου δὲν ἐξαλείφεται τὸ μαγευτικὸν ὄνειρον τοῦ ἔρωτός μου.

Ἡ γλυκεῖά σου εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπουσία ἔτι καθωραΐζει, ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου δὲν θέλει φύγει ποτὲ, ποτὲ, καὶ ἀθάνατος εἶναι ὡς ἡ ψυχὴ μου.

Σὲ βλέπω καὶ ὅταν ἡ αὐγὴ φέρῃ τὸ φῶς· σὲ βλέπω καὶ ὅταν ἡ νύξ ἐπανέρχεται μαγευτικὴ καὶ γλυκεῖα, ὃ γλυκὸ ἄστρον τῶν οὐρανῶν μου!

Ὁ αἴθριος οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος μ' ἀντανακλᾷ τὰ ὄμματά σου, καὶ εἰς τοῦ ζεφύρου τὴν μοσχοβόλον αὐρανὴν τὴν ἀναπνοὴν σου ἀναπνέω.

Ὅταν ὁ ὕπνος κλείσῃ τὰ βλέφαρά μου, λευκοφορεμένη καὶ ὡς ῥόδον αὐγῆς δροσερὰ εἰς τὸ προσκέφαλόν μου ἔρχεσαι καὶ μειδιᾷς· καὶ μειδιῶσα, μέλι γλυκὸ διαχύνεις ἡδονῆς εἰς τὰς φλέβας μου.

Ὡ φίλη τῆς ψυχῆς μου! αἰσθάνεσαι εἰς τὰ σπλάγχνα σου τὴν τρυφερὰν αὐτὴν φωνὴν, ἣτις μὲ ἀποσπᾷ τὰ δάκρυα; Ὡ φίλη τῆς ψυχῆς μου! διατί προφέροντα τὸ ὄνομά σου τὰ χεῖλή μου τρέμουν! κατάπαυσε τὸν θόρυβον τῆς παλλούσης καρδίας μου...

Εἶναι στιγμαὶ, καθ' ἃς ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον· πλὴν ν' ἀποθάνω μακρὰν σου; ... Ὡ φίλη τῆς ψυχῆς μου! θέλησε κἄν νὰ κλείσης τὰ βλέφαρά μου.

Ὡ διατί, ἀγαπητή! οἱ λόγοι δὲν δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας; Εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι τι τρυφερὸν, γλυκὸν, λυπηρὸν... Αἱ χεῖρές μου τρέμουν γράφουσαι, καὶ ὁ νοῦς μου τρέμει καὶ αὐτός... καὶ οἱ λόγοι μου φεύγουν ἀσύρραπτοι.

Παναγιώτης Σούτσος, «Ο Λέανδρος», 1834

Ο ορισμός του παιχνιδιού μπορεί να γίνει με τρόπο απλό ή με τρόπο που σοκάρει. Μετά καταλαβαίνει κάποιος, ότι η ουσία βρίσκεται στην ανάπτυξη του παιχνιδιού και όχι στον χαρακτηρισμό του. Έτσι γίνεται και στη λογοτεχνία. Δεν χρειάζονται βαρύγδουπες εκφράσεις, φινιρισμένα λόγια, χαρακτηρισμοί, ήρωες γυαλισμένοι στη νότα της απρόσμενης προσδοκίας. Το παιχνίδι της φαντασίας και η ανάπτυξη των φαντασιώσεων μέχρι του σημείου του ολοκληρωτικού λογοτεχνικού οργανισμού, δίνει στο κείμενο την λογοτεχνικότητα που του αξίζει. Τα παιχνίδια των λέξεων στο μυαλό, η ανάδειξη του ασυνείδητου, μέσα από εμφανείς συνειδητές αντιδράσεις του σώματος, δίνουν την έναρξη του κύματος που θα ακολουθήσει. Η Ξαβιέρα μας αναφέρει την ορολογία των παιχνιδιών, όταν αυτά ήταν τα μόνα που επιτρέπονταν, χωρίς να φτάνει το ζευγάρι στην ολοκλήρωση. Αλλά ήταν και τα μόνα που έφταναν το ζευγάρι σε κατάσταση ηδονικού παροξυσμού.

Και τώρα φτάνουμε στο ύστατο καβλοπαίχνιδο, εκείνο που τα κορίτσια κάποτε το έλεγαν «όλα εκτός από ...», ενώ τα αγόρια το έλεγαν «πουτσοχαβαλέ» (Χολάντερ, 1980: 36).

Γιατί το παιχνίδι, όπως και να το ονομάσει κάποιος, ποτέ δεν ξεκινά μόνιμα από σταθερές καταστάσεις. Δεν μπορεί να είναι προκαθορισμένο. Χάνει την μαγεία του. Τόσο στον έρωτα, όσο και στη λογοτεχνία. Πρέπει σοκαρίστηκε να βάζει τους συμμετέχοντες, πάνω στο κύμα του οργανισμού και να τους πάει στην κορύφωση.

Η αδερφή του Ζουβ ήταν υπερβολικά όμορφη. Μας ήταν αδύνατον να το ανεχτούμε. Όταν πήγαινε για μπάνιο στο ποτάμι, άφηνε το ποδηλάτό της κλειδωμένο με το λουκέτο του μπροστά στην είσοδο των λουτρών. Καθώς κυκλοφορούσε πάντα με τη φούστα της να ανεμίζει, και βεβαίως χωρίς μεσοφόρι, καμιά φορά τις ζεστές μέρες η σέλα του ποδηλάτου της ήταν κάθυγρη. Όσο περνούσαν οι βδομάδες, όλο και πιο εμφανείς ασπριδεροί κυκλικοί λεκέδες σχηματίζονταν πάνω στη σέλα. Στριφογυρίζαμε μαγεμένοι γύρω από κείνο το καυτό δερμάτινο λουλούδι - ένας άσος κούπα αποτυπωμένος εκεί ψηλά και που ζηλεύαμε τα ταξίδια του. Συχνά κάποιος από μας, φτάνοντας στα όριά του, απομακρυνόταν από την παρέα και χωρίς καυχησιολογίες και ψευδοντροπές, πήγαινε κι ακουμπούσε φευγαλέα το πρόσωπό του πάνω σ' εκείνη τη σέλα, θεματοφύλακα ενός άγνωστου μυστηρίου.

«Παρθενικές», Maurice Pons

Ξεπερνά κανείς κάθε προσχεδιασμένο στερεότυπο σενάριο. Δεν κινείται σε προκαθορισμένα στερεότυπα μονοπάτια. Δεν χρησιμοποιεί δεδομένες καταστάσεις.

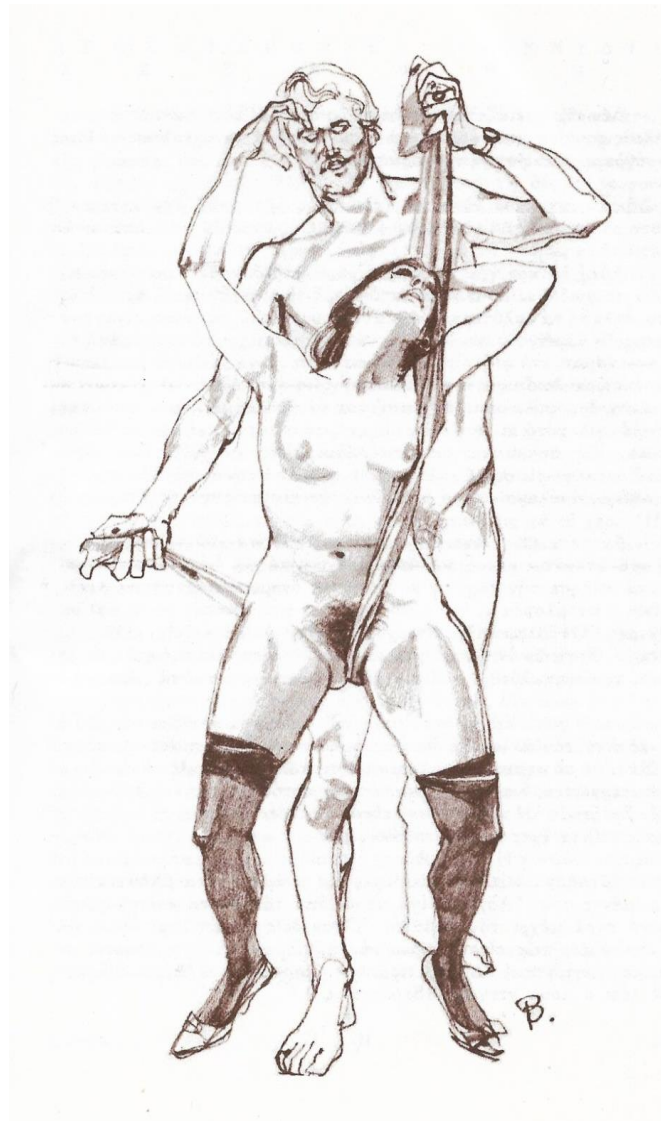
Το προκαταρτικό παιχνίδι δεν αρχίζει ποτέ στο κρεβάτι (Χολάντερ, 1980: 13).

Όπως στον έρωτα έτσι και στην λογοτεχνία. Εδώ δεν είναι ανάγκη να γίνουν εκτενείς αναφορές για τυποποιημένα σενάρια, για ρηχούς ήρωες, για κοινότυπη γλώσσα. Όλα όσα αναφέρθηκαν αναλυτικά ως στοιχεία της παραλογοτεχνίας και της πορνογραφίας. Εδώ πλέον ό καθένας είναι εκπαιδευμένος και έχει το στοιχείο της εσωτερικής του ηθικής για να είναι ικανός να κρίνει.

Έχει καταλάβει την έννοια και την χρησιμότητα του παιχνιδιού. Την έχει βάλει καλά μέσα στη ζωή του και τη χρησιμοποιεί σε όλες τις καταστάσεις. Έχει σύμβουλο την εσωτερική του ηθική. Αρκετά αναπτυγμένη. Εκπαιδευμένη να κρίνει και να αποφασίζει. Έχει αποβάλει το άγχος της ηδονής και εντελώς φυσικά εκτονώνει την φόρτισή του, απολαμβάνοντας σε κάθε κατάσταση τον οργασμό του.

Όλα αυτά βάζουν ποιότητα στη ζωή του. Σε κάθε κατάσταση. Τον αναβαθμίζουν. Μερικοί θεωρούν ότι έχουν φτάσει σε μια κατάσταση που δεν αλλάζουν πλέον. Που έχουν κατασταλάξει σε ορισμένα όρια και θεωρούν βολικό να κινούνται μέσα σ αυτά και να θεωρούν ότι δεν τους περιμένει τίποτα καινούριο.

Η αλλαγή στον άνθρωπο είναι καθημερινή. Και μάλιστα είναι στοιχείο της προόδου του. Στην ερώτηση, ποια στοιχεία θα άλλαζε κάποιος πάνω του, έτσι όπως έχει φτάσει ως το σημείο αυτό της ζωής του και έτσι όπως θεωρεί ότι δεν αλλάζει τίποτα σ εκείνον πια, η απάντηση είναι μία. Θα άλλαζε κανείς την γνώμη του, ότι δεν μπορεί πλέον να αλλάξει. Αυτή είναι η βασική αρχή από την οποία ξεκινά κάθε παραδοχή της αλλαγής.

Και θα πρέπει να σημειωθεί ότι το μυστικό του παιχνιδιού είναι να κρατάει τους παίζοντες σε μια διαρκή, μουσκεμένη, ηδονική ετοιμότητα.

Πολυαγαπημένη, Θεέ μου, πόσο σ' αγαπώ! Είναι πού αργά τη νύχτα, έχω αφήσει στην άκρη τη μικρή μου βδελυρή ιστορία, για να αναπαυτώ στις σκέψεις μου για σένα. Να σου τη δώσω να τη διαβάσεις, πώς να το κάμω αυτό; Ακόμη κι αν ήταν έτοιμη; Έτσι όπως είναι γραμμένη δεν διαβάζεται κι ακόμη κι αν αυτό δεν ήταν εμπόδιο, διότι σίγουρα μέχρι τώρα δεν σε έχω κατομάθει με ωραίο γραφικό χαρακτήρα, κι έτσι δεν θέλω να σου στείλω να διαβάσεις τίποτε. Να σου διαβάζω θέλω. Ναι, αυτό θα ήτανε ωραίο, να σου διαβάζω αυτή την ιστορία και συγχρόνως να είμ' αναγκασμένος να σου κρατώ το χέρι, διότι η ιστορία είναι λίγο τρομαχτική. Θα σου προκαλούσε φόβο πού κι ίσως να ευχαριστούσες για ολόκληρη την ιστορία, διότι φόβος είναι βέβαια αυτό που με τα γράμματά μου είμ' αναγκασμένος δυστυχώς καθημερινά να σου προκαλώ. Βλέπεις, βγαίνουνε απ' την ίδια καρδιά που κατοικείς εσύ και που εσύ ανέχεσαι ως κατοικία. Μη θλίβεσαι γι' αυτό, διότι, ποιος

ξέρει, όσο πιο πολύ γράφω κι όσο πιο πολύ απελευθερώνομαι, τόσο πιο καθарός και πιο άξιος ίσως γίνομαι για σένα, αλλά σίγουρα υπάρχουνε πολλά ακόμη να πετάξω από μέσα μου κι οι νύχτες δεν μπορούν να είν' αρκετά μεγάλες γι' αυτή την κατά τα άλλα άκρως ηδονική εργασία.

αναφορά

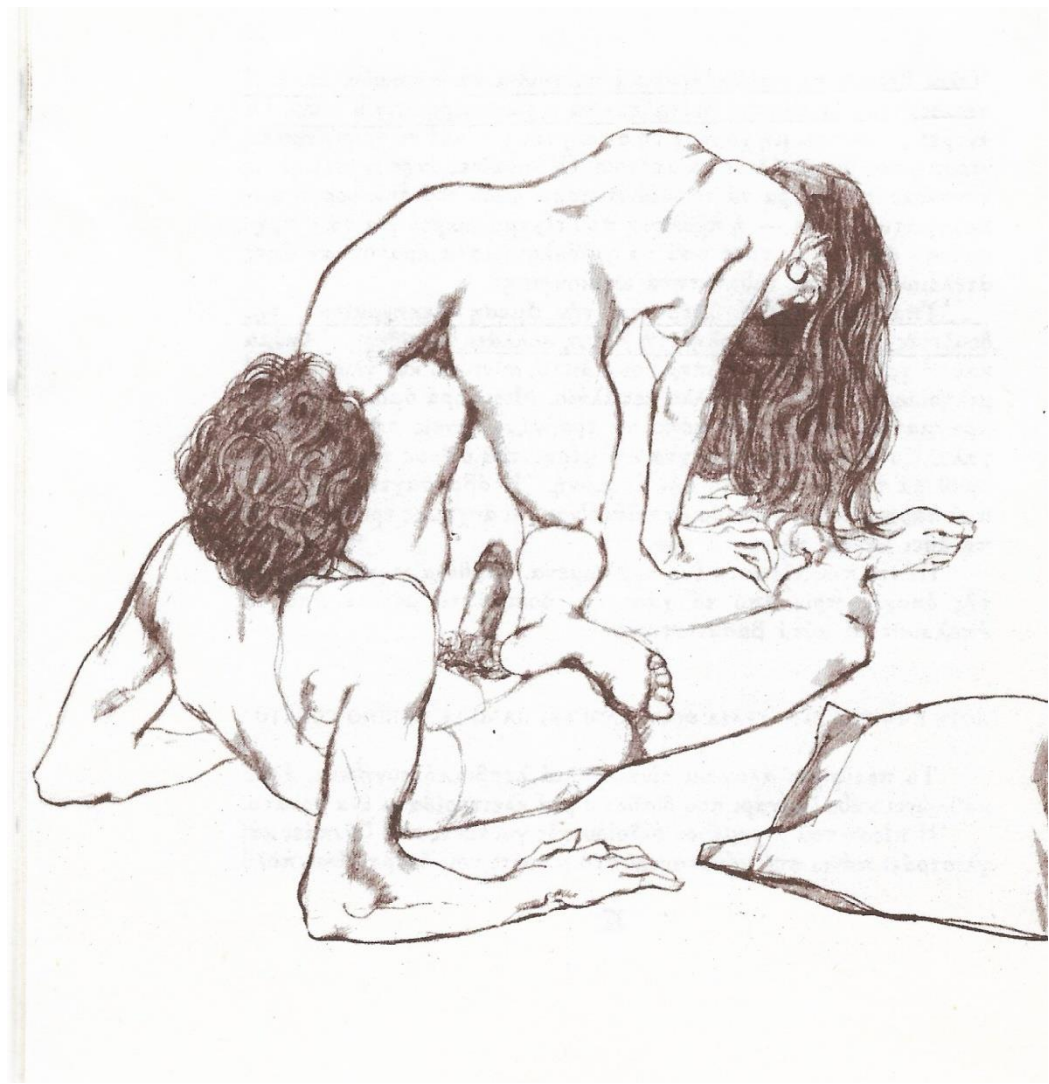
Υπέροχη λογοτεχνική έξαρση. Απλοποιημένη έκφραση μέσα από την ομορφιά της απέραντης έκδοσης του 'εγώ' σε σχέση με το 'εσύ'. Ψυχισμός λυτρωτικός. Ξαλάφρωμα ψυχής.

Για να μπορέσει στο σημείο αυτό η Ξαβιέρα να ταυτίσει το εγώ με το εσύ. Αλλά και η εκπαίδευση στη λογοτεχνική αφομοίωση, κρατά τον άνθρωπο σε διαρκεί ετοιμότητα να δεχτεί την τέχνη. Το παιχνίδι που ανάγεται σε τέχνη διαρκούς ετοιμότητας.

Το προκαταρκτικό παιχνίδι είναι η τέχνη να κρατάς το αγαπημένο σου πρόσωπο σε μια κατάσταση ερωτικής ετοιμότητας (Χολάντερ, 1980: 11).

Μερικά πράγματα είναι θέματα οπτικής γωνίας. Άλλα είναι θέματα πρακτικής εφαρμογής. Η χρησιμότητά τους προκύπτει από το αποτέλεσμα που επιφέρουν. Εδώ η Ξαβιέρα ξαφνιάζει με την πρόταση για χρήση διαφορετικών μερών του σώματος, μέσα στη δύνη του παιχνιδιού. Η πρωτοτυπία και η έκπληξη, συνδυαζόμενη με την ικανότητα να λέει κάποιος κοινότυπα θέματα, με τον πιο ανάρμοστο τρόπο, είναι βασικά στοιχεία ποιότητας του παιχνιδιού. Η λογοτεχνία είναι η τέχνη του εντυπωσιασμού.

Λέω ότι το μπούτι είναι ο μεγαλύτερος πούτσος του κόσμου και το γόνατο το μεγαλύτερο κεφάλι (Χολάντερ, 1980: 29).

Μέσα από το παιχνίδι του έρωτα και της λογοτεχνίας συγκεντρώνονται εμπειρίες ζωής. Αυτές δομούν τον ποιοτικό χαρακτήρα του ανθρώπου και βγάζουν στην επιφάνεια, όλες τις θετικές παρορμήσεις της ασυνείδητης ηθικής που κρύβονται μέσα του .

Το σύνολο των εμπειριών του παρελθόντος είναι ενσωματωμένο στο παρόν με την μορφή στάσεων του χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας κάθε ανθρώπου είναι το λειτουργικό άθροισμα όλων των προηγούμενων εμπειριών του (Γκούα, 1972: 10).

Μην περιπλανιέται κάποιος στις δαιδαλώδεις αναζητήσεις ηθικών κανόνων μέσω της ισχύουσας νομοθεσίας. Η εσωτερική ηθική και η πρακτική ανάδειξής της σαν πρωταρχικό εργαλείο κρίσης, κάνει τον άνθρωπο ικανό να διαχειριστεί τα σταυροδρόμια που βρίσκονται μπροστά του.

Το πιο σίγουρο δείγμα για την απαρχαίωση ενός νόμου ή ενός ηθικού κανόνα, δεν είναι τόσο το γεγονός ότι τον παραβαίνουν όλο και περισσότεροι άνθρωποι, αλλά το

ότι δεν ανταποκρίνεται πια σε οικονομικά συμφέροντα. Αυτό μπορεί να ισχύσει σχεδόν σαν ιστορικός νόμος (Γκούα, 1972: 13).

Η Ξαβιέρα χρησιμοποιεί μια πολύ χαρακτηριστική φράση του μεγάλου συγγραφέα Έρνεστ Χέμινγουεϊ, για να αποτυπώσει το παραπάνω αξίωμα της εσωτερικής ηθικής.

Έρνεστ Χέμινγουεϊ: Το σωστό είναι κάτι που με κάνει να νιώθω καλά μετά. Το λάθος είναι κάτι που μου αφήνει ένα άσχημο συναίσθημα μετά (Χολάντερ, 1980: 153).

Γίνεται φανερή η μεγάλη σημασία που έχει ο άνθρωπος για τον εαυτό του. Όλα εκπορεύονται από τον άνθρωπο και όλα ξαναγυρνούν σ αυτόν. Η πραγματική πάλη του ανθρώπου, είναι εκείνη με τον ίδιο του τον εαυτό. Όταν ο άνθρωπος νιώθει δυνατός και σίγουρος για την ποιότητα του κόσμου του και την ανωτερότητα της εσωτερικής ηθικής του, δεν μπορεί να ταρακουνηθεί και να επηρεαστεί από κανένα σύστημα. Προχώρησε τόσο πολύ η ανάλυση όλων των στοιχείων που αναπτύχθηκαν στην εργασία αυτή, που θεωρείται πλέον φυσική σκέψη και άποψη, το ότι ο άνθρωπος είναι προσωπικά υπεύθυνος για την θέση στην οποία βρίσκεται. Στα προηγούμενα κεφάλαια η εκτενής αναφορά στη θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ, έδωσε το θεωρητικό υπόβαθρο. Σπουδαία θεωρία με χιλιάδες πειραματικές αποδείξεις και συγκεκριμένες παρουσιάσεις αποτελεσμάτων. Όταν ανατρέχει κανείς σε πρόχειρες και απλοϊκές αναλύσεις των θεμάτων της ερωτικής λογοτεχνίας, της παραλογοτεχνίας, της πορνογραφίας, βλέπει από την άλλη πλευρά τον όγκο της επιστημονικής ανάλυσης και απόδειξης. Αλλά κυρίως αποκτά ένα εργαλείο που μπορεί να αναβαθμίσει την ζωή του και να τον οδηγήσει σε ποιοτικά επίπεδα αξιολογής σκέψης και κρίσης.

Η ηδονή και η χαρά της ζωής είναι αδιανόητες χωρίς αγώνα, οδυνηρές εμπειρίες και δυσάρεστες αντιπαραθέσεις με τον ίδιο μας τον εαυτό (Ράιχ, 2015: 245).

Στο σημείο αυτό η σύγκλιση των απόψεων για τους σεξουαλικά καταπιεσμένους ανθρώπους είναι καθολική. Η επίδρασή τους στη δημιουργία της δομής και των κανόνων της κοινωνίας αποδεικνύεται καταστροφική. Έχει πληρώσει η ανθρωπότητα μεγάλο τίμημα. Από απώλειες ζώων, μέχρι αναστολές ανακαλύψεων και ερευνών. Η καταστροφή του αρχαίου πολιτισμού και των θαυμαστών του έργων, είναι πράξεις ανθρώπων πωρωμένων.

road movie

*τα πόδια σου γυμνά
πάνω στο σκονισμένο μου παρμπρίζ,
το κάθισμα που έχει πάρει πια
του κόλλου σου το σχήμα,
τα τραγούδια σου να ανεβοκατεβάζουν τις ταχύτητες,
αδιαφορώντας για του ταξιδιού τις ιδιαίτερες συνθήκες,
το χέρι σου να μου χαϊδεύει το λαιμό,*

*να λέει ταυτόχρονα «σταμάτα κάπου, να σου πω»
και «τρέξε να δούμε τι υπάρχει παρακάτω».
τα αιώνια τοπία σε όλο το μήκος αυτής της διαδρομής,
το αιφνίδιο τοπίο το δικό σου.*

Αναφορά

Αυτή η ηθική του διαστρεβλωμένου μυαλού καταπιεσμένων ανθρώπων, πρέπει να αντικατασταθεί από την εσωτερική ηθική του καλλιεργημένου ποιοτικού ανθρώπου, που μπορεί να χαίρεται την ζωή του με τον φυσικό ανεμπόδιστο τρόπο.

Το ότι οι ηθικοί κανόνες του δυτικού πολιτισμού καθορίστηκαν και καθορίζονται ακόμη σε μεγάλο βαθμό από την καθολική εκκλησία και αυτό σημαίνει συγκεκριμένα: από σχετικά λίγους άντρες που έχουν υποβληθεί σε πλήρη σεξουαλική αποχή, πρέπει να χαρακτηριστεί αντικειμενικά σαν το παράλογο της πολιτιστικής και ιστορικής εξέλιξης της Ευρώπης (Γκούα, 1972: 170).

Το ενδιαφέρον των νέων, όποιας έκτασης κι αν είναι, για την πορνογραφία ξεκινάει από το γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι σεξουαλικός ων από την πρώτη μέρα της ζωής του. Οπότε όταν σε κάποια στιγμή της εφηβείας του αρχίζει να θέλει την εξερεύνηση και την ανακάλυψη του σεξουαλικού του κόσμου, έρχεται και η πορνογραφία, κατά ένα μέρος, να συμβάλει σ' αυτό. Όχι με τον ποιοτικό τρόπο, αλλά και όχι με τρόπο που να προκαλεί πανικό και καταστροφικό μένος.

Η αγανάκτηση των ενηλίκων για το ενδιαφέρον των νεαρών για την πορνογραφία, προέρχεται τελικά και από την αζεπέραστη προκατάληψη ότι το παιδί είναι ένα ασεξουαλικό, αθώο πλάσμα, ενώ αντίθετα διεφθαρμένο στο χαρακτήρα όταν δείχνει σεξουαλική περιέργεια ή τάση (Γκούα, 1972: 166).

Στην πραγματικότητα το παιδί είναι από την πρώτη μέρα της ζωής του σεξουαλικό όν (Ράιχ, 2015: 249).

Με την πορνογραφία, στα όρια του επιτρεπτού και όχι της ανώμαλης παρεκτροπής, τα πράγματα δεν είναι και τόσο ανησυχητικά. Δεν απειλείται κανένας κοινωνικός ιστός, ούτε καταρρέει η ηθική υπόσταση της κοινωνίας. Είναι τελικά υπερτιμημένη η επίδραση της πορνογραφίας και αυτό όχι εξ αιτίας των αποτελεσμάτων που διαπιστώνονται, όσο για την δημιουργία εντυπώσεων από στρεβλούς ηθικολόγους που μεγαλοποιούν ορισμένα θέματα για να μπορούν εύκολα να επιβάλουν την καταναγκαστική πρακτική τους.

Όλες οι έρευνες για την επίδραση της πορνογραφίας πιστοποιούν πως είναι ακίνδυνο αν πορνογραφικές εικόνες ή κείμενα πέσουν τυχαία στα χέρια παιδιών. Αυτό που βλέπουν ή διαβάζουν τα παιδιά ξεπερνάει απλώς τον ορίζοντα της σκέψης και των βιωμάτων τους, τους μένει ξένο, δεν το καταλαβαίνουν και γι αυτό δεν έχει επίδραση (Γκούα, 1972: 165).

Αυτή η καταπιεστική ηθική των διαστρεβλωμένων ηθικολόγων αποτυπώνεται στα συναισθήματα που περιγράφει ο μεγάλος Γιώργος Σεφέρης

Σα βγήκε ο χρόνος είδα ένα πρωί μιναρέδες. Ο ναύκληρος μου είπε: «Είναι η Αγια-Σοφιά, θα σε πάω το βράδυ στις γυναίκες». Έτσι γνώρισα τις γυναίκες που φορούν μονάχα κάλτσες εκείνες που διαλέγουμε, μάλιστα. Ήταν ένας περίεργος τόπος ένα περιβόλι με δυο καρυδιές μια δράνα ένα πηγάδι. Τριγύρω ο τοίχος με σπασμένα γυαλιά. Στην άκρη ένα αυλάκι τραγουδούσε «Εις το ρεύμα της ζωής μου». Τότες είδα για πρώτη μου φορά μια καρδιά τρυπημένη με την γνωστή σαΐτα ζωγραφισμένη στον τοίχο με κάρβουνο. Είδα τα φύλλα της κληματαριάς κίτρινα πεσμένα χάμω κολλημένα στις πλάκες στη φτωχή λάσπη κι έκανα ένα βήμα να πάω πίσω στο καράβι. Τότες ο ναύκληρος μ' άρπαξε από το γιακά και με πέταξε μέσα στο πηγάδι-το ζεστό νερό και τόση ζωή τριγύρω στο δέρμα... Έπειτα το κορίτσι μου είπε παίζοντας απρόσεχτα με το δεξί του στήθος: «Είμαι από τη Ρόδο, με αρρεβόνιασαν 13 χρονώ για 100 παράδες». Και τ' αυλάκι τραγουδούσε «Εις το ρεύμα της ζωής

μου». Θυμήθηκα τη σπασμένη στάμνα μέσα στο δροσερό απομεσήμερο και συλλογίστηκα: «Θα πεθάνει κι αυτή, πως θα πεθάνει;» Της είπα μονάχα «Πρόσεξε θα το χαλάσεις είναι η ζωή σου». Το βράδυ στο καράβι δε βάσταζα να σιμώσω τη γοργόνα, τη ντρεπόμουνα.

Γιώργος Σεφέρης, «Ο κ. Στρατής Θαλασσιός περιγράφει έναν άνθρωπο»

Όταν ένα θέμα θέλει η εξουσία να το υποτιμήσει, οργανώνει μια επιτροπή που το ερευνά. Βέβαια η έρευνα δεν πάει χαμένη, μιας που βγάζει κάποια συμπεράσματα. Κλείνει όμως τα στόματα των ενοχλητικών ηθικολόγων, που ανάγουν το θέμα της πορνογραφίας, ως ‘Αρμαγεδδών’, που θα καταστρέψει τον κόσμο μας.

Στις ΗΠΑ μια επιτροπή ειδικών, διορισμένη από την κυβέρνηση Νίξον, κατέληξε μετά από εκτεταμένες έρευνες στο συμπέρασμα, ότι η πορνογραφία δεν είναι ούτε κοινωνικά επιζήμια, ούτε απειλεί τον γάμο και την οικογένεια ή την νεολαία (Γκούα, 1972: 14).

Το ότι η πορνογραφία δεν βλάπτει τον άνθρωπο ηθικά, δεν σημαίνει ότι τον προάγει ποιοτικά. Δεν περιμένει κάποιος από την πορνογραφία να δομήσει την ποιοτική του ζωή, όπως δεν περιμένει από τον πληρωμένο έρωτα, να απολαύσει τα συναισθήματα του έρωτα. Εδώ είναι πλέον η άποψη των ποιοτικών ανθρώπων, που μπορούν να αντιμετωπίζουν απλά τις απειλές και να είναι σίγουροι για τον εαυτό τους. Και έχουν πολλά παραδείγματα από την φύση και από την καθημερινότητα, να αντιπαραθέσουν.

Όπως όλα τα έμβια όντα, ο άνθρωπος, έχει πρώτα απ’ όλα ανάγκη να χορτάσει την πείνα του και να ικανοποιήσει τις σεξουαλικές του ανάγκες. Όμως η σημερινή κοινωνία δυσκολεύει το πρώτο και ματαιώνει το δεύτερο (Ράιχ, 2015: 298).

Μέσα σε οποιοσδήποτε συνθήκες ο άνθρωπος βρίσκει την ικανότητα να ακολουθεί το μονοπάτι του νου και της ψυχής του. Η γυναίκα μέσα στη φύση μοιάζει να είναι το τέλειο πλάσμα. Μπορεί η δοξασία να λέει, ότι πλάστηκε από το πλευρό του ανδρός, αλλά φαίνεται ότι στον άνδρα μέχρι εκείνη την στιγμή, το πλευρό του ήταν το πιο τέλειο πράγμα πάνω του. Τελικά έμεινε ο άντρας πολύ υποδεέστερος της γυναίκας. Η γυναίκα είναι πλάσμα αυτάρκες. Μπορεί να ζήσει μόνη της, να αντέξει τον πόνο και την χαρά μόνη της, να αγαπηθεί μόνη της. Η Ξαβιέρα περιγράφει αυτά που δεν μπορεί να βάλει ο νους του κάθε άντρα. Ξεπερνά κάθε φαντασία.

Οι γυναίκες συνεχώς καυλώνουν η μία την άλλη με «λεκτικά προκαταρκτικά», ό,τι λέγαμε «γυναικοκουβέντες» την εποχή που τα πράγματα ήταν πιο συγκρατημένα. Σήμερα, έτσι και κρυφάκουγε κανένας άντρας αυτές τις γυναικοκουβέντες, θα σηκωνόταν η τρίχα του (Χολάντερ, 1980: 234).

Δεν μπορεί η πορνογραφία να προσφέρει στον άνθρωπο την ποιοτική αίσθηση που νιώθει μέσα στη χαρά της ζωής και των συναισθημάτων.

Η πορνογραφία δεν είναι σήμερα κατά κανένα τρόπο πια η έκφραση της χαράς της ζωής (Γκούα, 1972: 172).

Υπάρχει η λεπτή γραμμή που ξεχωρίζει την πορνογραφία από την τέχνη. Την τέχνη που αναφέρεται στον έρωτα. Από την αρχαιότητα έχει καταγραφεί και έχει αναπαρασταθεί ο έρωτας σε κάθε μορφή τέχνης. Η διάκριση είναι θέμα ποιότητας και ισορροπημένου εσωτερικού κόσμου. Στη λογοτεχνία έχουμε πραγματικούς ύμνους που έμειναν ονομαστοί στους αιώνες, ως κοσμήματα.

Δεν υπάρχει ίσως καμία σεξουαλική στάση ή καμία δυνατότητα σεξουαλικής ηδονής που να μην παραστάθηκε στην τέχνη ή να μην υμνήθηκε σε τέλεια ποιήματα όπως από τους Έλληνες Λουκιανό, Αριστοφάνη, Πλάτωνα, Ασκληπιάδη και τον Όμηρο. Από τους Ρωμαίους Οβίδιο, Απουλήιο, Οράτιο, Μαρτιάλη, Πετρώνιο (Γκούα, 1972: 48).

Ο Περουβιανός συγγραφέας Χόρχε Μάριο Πέδρο Βάργκας Λιόσα, ο άνθρωπος που το 2010 βραβεύτηκε με το νόμπελ λογοτεχνίας, κάνει μια πολύ λογοτεχνική τοποθέτηση και οριοθέτηση της λογοτεχνίας από την πορνογραφία. Βάζει πολύ αισθησιακά την ποιοτική διάσταση και το κριτήριο του έρωτα μπλεγμένο με αυτό της λογοτεχνίας. Στοιχεία και έννοιες που επιδρούν μεταξύ τους. Έχουν το χαρακτηριστικό της συντονισμένης αίσθησης.

Το όριο ανάμεσα στον ερωτισμό και την πορνογραφία μπορεί να προσδιοριστεί μόνο με όρους αισθητικής. Κάθε λογοτεχνικό έργο, που αναφέρεται στη σεξουαλική απόλαυση και το οποίο προσεγγίζει έναν προκαθορισμένο βαθμό αισθητικής, μπορεί να χαρακτηριστεί ερωτική λογοτεχνία. Αν δεν καταφέρνει να ξεπεράσει το όριο αυτό, τότε πρόκειται για πορνογράφημα. Αν το υλικό είναι σημαντικότερο από την έκφραση, τότε το κείμενο μπορεί να είναι κάποιο πόνημα ιατρικό ή κοινωνιολογικό, αλλά δεν θα έχει λογοτεχνική αξία. Ο ερωτισμός είναι ο εμπλουτισμός της ερωτικής πράξης και όσων τον περιβάλλουν μέσα από την κουλτούρα και την αισθητική μορφή. Το ερωτικό προικίζει τη σεξουαλική πράξη με στολίδια, με μια θεατρικότητα, τα οποία χωρίς να διαλύουν την απόλαυση- του δίνουν μια αισθητική διάσταση.

Mario Vargas Llosa

Την ψεύτικη θεατρικότητα καυτηριάζει τόσο έξυπνα και με χιούμορ η Ξαβιέρα.

«Η ανάσα της έβγαине κοφτή». Αυτή είναι η αγαπημένη μου φράση από ένα πορνογραφικό μυθιστόρημα που διάβασα κάποτε. Εξηγεί γιατί τόσες πολλές γυναίκες δυσκολεύονται να χύσουν. Κρατάνε την αναπνοή τους όταν νιώθουν να πλησιάζει ο οργασμός.

Ανάπνεε όσο πιο βαθιά μπορείς και άσε την ανάσα σου να βγει με ένα λαχανιασμένο ήχο γεμάτο εγκατάλειψη. Αν μοιάζει σαν οργασμός, αν τον νιώθεις σαν οργασμό κι ακούγεται σαν οργασμός, έχεις τις περισσότερες πιθανότητες πως είναι οργασμός (Χολάντερ, 1980: 59).

Αυτό που πρέπει να καταλάβουν πολύ καλά οι γυναίκες, είναι η διαφορά του να γίνεσαι πουτάνα στον έρωτα, από το να είσαι πουτάνα στην ψυχή. Και βέβαια στα πλαίσια της λογοτεχνίας, η πουτανιά της γυναίκας που δίνει το σασπένς στα κείμενα και στην πλοκή των χαρακτήρων, αναφέρεται στην ιδιαιτερότητα της γυναίκας να είναι τόσο αγνή αλλά και τόσο πρόστυχη, όταν ξέρει να δίνεται στον έρωτα.

Αν η γυναίκα δεν έχει κάποια δόση πόρνης μέσα της, είναι συνήθως ένας ανιαρός άνθρωπος. Και, πιθανότατα, οι περισσότερες πόρνες είχαν κάπου μέσα τους το στοιχείο της γυναικείας γενναιοδωρίας.

D. H. Lawrence, "Πορνογραφία και Αισχύροτητα"

Η άλλη ιδιότητα της γυναίκας, όπως και της λογοτεχνίας, είναι να μπορεί να προκαλεί. Να προκαλεί αισθήματα που φέρνουν εξάρσεις. Που μπορούν να οδηγήσουν στην απόλαυση. Η γυναίκα απολαμβάνοντας την χαρά να βλέπει τον άντρα να καίγεται για κείνη και η λογοτεχνία να βλέπει τους αναγνώστες να μην μπορούν να ξεκολλήσουν από τα γραφόμενα.

Η γυναίκα προσφέρεται, σα χειραφετημένη εξαπατώντας τον εαυτό της, στην ηδονοβλεπτική ανάγκη του άντρα, απολαμβάνοντας τη λίγη εκδικητική χαρά που αισθάνεται βλέποντας τον ερεθισμένο να σπαρταράει (Γκούα, 1972: 173).

Η Ξαβιέρα βάζει και το στοιχείο της ανταγωνιστικότητας των γυναικών στον έρωτα. Η ίδια ανταγωνιστικότητα υπάρχει και στη λογοτεχνία. Είναι ο τρόπος και η τεχνική να πεις χιλιογραμμένες ιστορίες με τον ιδιαίτερο τρόπο του κάθε συγγραφέα. Είναι αυτή η ανταγωνιστικότητα που παράγει αυτό που δεν μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου. Αυτή που βγαίνει έξω από τα όρια του συμβατικού και παράγει τέχνη.

Οι περισσότερες γυναίκες πεθαίνουν από ανυπομονησία να κάνουν έρωτα με ένα άλλο ζευγάρι στο ίδιο δωμάτιο. Όχι μόνο αποτελεί πρόκληση στο γυναικείο εγώ, είναι και μια ευκαιρία για δύο γυναίκες να απελευθερώσουν ή μια την άλλη με μια εντελώς αχαλίνωτη σεξουαλική συμπεριφορά. Αν μία γυναίκα βογγάει με πάθος να είσαι βέβαιος ότι η άλλη θα βογγάει ακόμα πιο παθιασμένα (Χολάντερ, 1980: 133).

Ο «μεγάλος» Μάνος Χατζιδάκις δίνει πραγματικά μια πολύ προχωρημένη αλλά σωστή από κάθε πλευρά άποψη. Και εδώ η επιστήμη και οι φοβερές ανακαλύψεις από λαμπρά μυαλά του περασμένου αιώνα, μπορούν να δώσουν την επιστημονική εξήγηση. Ο Tesla, ο εφευρέτης του εικοστού αιώνα, από το 1898 είχε λύσει το πρόβλημα της ασύρματης μεταφοράς της ενέργειας. Και χρησιμοποιώντας την ιδιοσυχνότητα των σωμάτων, μπορούσε να επιτύχει σημαντικά αποτελέσματα, με μικρή ποσότητα ενέργειας.

Αυτό ακριβώς επιτυγχάνεται και με την επικοινωνία των ανθρώπων. Στην ουσία η επικοινωνία είναι η αλληλεπίδραση των ενεργειών που εκπέμπει κάθε άνθρωπος. Αν υπάρχει συντονισμός της σκέψης, των ψυχών τότε αναπτύσσεται η σωστή επικοινωνία των ανθρώπων. Και μεταφέρονται μεταξύ των ανθρώπων τα περισσότερα των συναισθημάτων. Αυτό ακριβώς αναλύθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο και εκεί επικεντρώθηκε όλη η θεωρία του Ράιχ για την ενέργεια που την ονόμασε οργόνη. Και τελικά κατέληξε ότι η ενέργεια αυτή είναι κοσμική ενέργεια διασκορπισμένη στο σύμπαν. Αυτή η ενέργεια, αν μπορέσει ο άνθρωπος να την

διαχειριστεί σωστά, θα του χαρίζει την ευεξία στη ζωή του και τον οργασμό της απενοχοποιημένης ηδονής του.

Η έννοια της πορνογραφίας είναι η έλλειψη επικοινωνίας. Το υποκατάστατο της επικοινωνίας. Πορνογραφία για μας δεν είναι μια πορνεία σωμάτων, αλλά αυτό το υποκατάστατο της επικοινωνίας. Όπως στον έρωτα η πορνογραφία είναι το υποκατάστατο της ερωτικής επαφής, έτσι γενικότερα η πορνογραφία είναι ένα υποκατάστατο που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη ζωή.

Μάνος Χατζιδάκις

Η Ξαβιέρα αναλύει με πολύ χαρακτηριστικό και κωμικό τρόπο την απόδοση της υποκρισίας στον οργασμό. Στη λογοτεχνία τα πράγματα είναι ταυτόσημα. Καταντά τόσο εξευτελιστικά προφανής η έξαρση και ο ψευτο-οργασμός από δήθεν λογοτεχνικά κείμενα, που γίνεται αμέσως αντιληπτός. Ακόμα και από όχι τόσο καλά εκπαιδευμένους αναγνώστες. Η κρίση πάνω στη λογοτεχνικότητα των κειμένων, όταν βασίζεται στην κρίση ανοργασμικών ανθρώπων, είναι τόσο γελοία, που αποβάλλεται σαν κακό απόστημα από την σκέψη φυσιολογικών ανθρώπων.

Αν πρόκειται να υποκριθείτε κυρίες μου, βεβαιωθείτε ότι υποκρίνεστε σωστά. Μη χαμογελάτε. Να θυμόσαστε, ο οργασμός μοιάζει περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο με σπασμό και κανείς δεν χαμογελάει όταν τον πιάνει κρίση. Σφιχτείτε, σφίξτε τους μηρούς και τους γλουτού σας, ανασηκώστε την πλάτη σας, τρίζτε τα δόντια σας, σαν να κόβετε εκείνη τη στιγμή το νήμα στο δρόμο εκατό μέτρων στους Ολυμπιακούς αγώνες...

Μην επαναλαμβάνετε τις ίδιες λέξεις μέχρι εξάντλησης. Ο λόγος που το κάνουν αυτό οι ηρωίδες των πορνό, είναι γιατί ο συγγραφέας θέλει απελπισμένα να τελειώσει το βιβλίο όσο πιο γρήγορα μπορεί για να πάρει τα λεφτά του. Έξι ναι πίνουν μια ολόκληρη αράδα και τον βοηθάνε να φτάσει στο τέλος της σελίδας, ώσπου να πεις κρεμμύδι (Χολάντερ, 1980: 61).

Επαναλήψεις, συνηθισμένες τυπικότητες, κοινές εκφράσεις. Και το μυαλό λιγωμένο δεν μπορεί να αντιδράσει φυσιολογικά. Είναι όπως δεν μπορείς να μιλήσεις, όταν παίζεις ένα μουσικό όργανο. Μπορεί το στόμα να μην χρησιμοποιείται, αλλά δεν μπορεί και να μιλήσει. Γιατί το στόμα κατευθύνεται από το μυαλό, που εκείνη τη στιγμή είναι απασχολημένο στο παίξιμο του οργάνου.

Η επιτομή της λογοτεχνικής μεγαλουργίας από την γραφή της Ξαβιέρας. Αν πρέπει να το απομνημονεύσεις, ξέχασέ το. Γιατί το πάθος μόνο δημιουργεί. Δεν χρειάζεται να θυμάσαι τίποτα. Τόσο στον έρωτα, όσο και στη λογοτεχνία.

Αλλά και οι πιο περίπλοκοι πορνό μονόλογοι απαγορεύονται. Όποιος πραγματικά χύνει δεν μπορεί να τους απαγγείλει σωστά. Ο κανόνας είναι : αν πρέπει να το απομνημονεύσεις, ξέχασέ το (Χολάντερ, 1980: 61).

Πρέπει βέβαια να βουτήξει κάποιος σε όλες τις ‘κακοτοπιές’ για να μπορεί να έχει ασφαλή κρίση. Δεν μπορεί κάποιος να λέει ότι ζει και να είναι καθισμένος ασφαλώς στον καναπέ και να βλέπει την ζωή να περνά από μπροστά του παρακολουθώντας τηλεόραση. Ζωή εκ του ασφαλούς δεν υπάρχει. Και αυτός που την επιδιώκει, στο τέλος δεν ζει. Και δεν του αξίζουν οι χαρές της ζωής. Και βλέπει κανείς τον κόσμο με τα μάτια του κορμιού του, αλλά και τα μάτια της ψυχής του. Και αυτή είναι η ολοκληρωμένη έννοια της ύπαρξης του ανθρώπου.

υπάρχω σημαίνει λερώνω

τα χέρια μάτια μου

αναφορά

Ακόμη και για τα απαγορευμένα ταμπού της σεξουαλικής πράξης, που έχει κάποιος στο μυαλό του, η Ξαβιέρα μπορεί να προτείνει λύσεις απενοχοποίησης. Οι λύσεις αυτές προκύπτουν κατά την φάση της διερεύνησης της αποδοχής των. Γιατί όπως στον έρωτα, έτσι και στη λογοτεχνία, ούτε η ηθικολογική απόρριψη, ούτε ο βίαιος εξαναγκασμός, ούτε η απροετοίμαστη εφαρμογή, είναι η λύση της αποδοχής του συνειδησιακά απωθημένου. Πάντα υπάρχει ο τρόπος και η αντίληψη για το τι αρέσει τελικά. Απλή πρόταση κάνει η Ξαβιέρα στον έρωτα. Απλή εφαρμογή μπορεί κάποιος να υιοθετήσει στη λογοτεχνία.

Χάιδεψε την αρκετή ώρα στα πισινά της και δεξ πως αντιδρά. Μήπως σφίγγει τα κωλομέρια της; Αυτό σημαίνει ότι η υπερένταση δεν την αφήνει να χαλαρώσει. Η μήπως τα κωλομέρια της τρεμουλιάζουν και χαλαρώνουν στο άγγιγμά σου; Αυτό είναι καλό σημάδι (Χολάντερ, 1980: 89).

Η περιοχή εξακολουθεί να είναι απαγορευμένη, σύμφωνα με τα συμβατικά δεδομένα και η ανθρώπινη φύση ευχαριστιέται πάντα να έρχεται σε αντίθεση μαζί τους (Χολάντερ, 1980: 234).

Το παιχνίδι της πρόκλησης είναι αυτό που φτάνει τον άνθρωπο στα φυσικά του όρια. Και το παιχνίδι αυτό πρέπει να απολαμβάνεται σε μικρές και μεγάλες στιγμές. Η αναμονή του μεγάλου και του τέλειου, αφαιρεί την δυνατότητα της ολοκληρωμένης απόλαυσης των μικρών καθημερινών στιγμών, που συσσωρευτικά μπορούν να έχουν μεγαλύτερη επίδραση στον άνθρωπο. Συνήθως σε μικρή ηλικία ο άνθρωπος, έτσι όπως είναι πιο απόλυτος, αναζητά το μεγάλο και το συγκλονιστικό. Συνηθίζει να λέει ότι δεν συμβιβάζεται με τίποτα λιγότερο, με κανένα μικρότερο συμβάν. Δεν σκέπτεται όμως το πιο απλό. Το ότι αν κάποια στιγμή αγγίξει, όπως λέει την τελειότητα, τότε ταυτόχρονα έχει αγγίξει και το τέλος. Τι θα μπορούσε μετά να περιμένει από την τελειότητα στην οποία νομίζει πως έφτασε; Ποια ελπίδα και ποια προσμονή θα ήταν η κινησιουργός του δύναμη; Και βέβαια αν αυτή η τελειότητα αργήσει να έρθει, ή δεν έρθει ποτέ, θα έχει χάσει όλες τις μικροχαρές και μικρο-εξάρσεις της καθημερινής ζωής. Θα έχει χάσει δηλαδή την ζωή του.

Το λέει σαν επιστέγασμα στο παρακάτω κείμενο ο Μίμης Σουλιώτης. Σε ένα ερεθιστικό κείμενο, γεμάτο ερωτισμό.

Κουβεντιάσαμε διάφορα και είχες σκαλώσει τα πόδια σου στην τρίτη καρέκλα, τα γόνατα και η ανεβασιά τους είχαν πάρει την κλίση προς την θηλυκιά λεκάνη σου και τους μηρούς και οι καμπύλες του μπλουτζίν μου φέρναν έξαψη.

Αποήπιαμε, γύρισα στον ξενώνα και μπήκα στο μπάνιο γιατί είχα μουσκευτεί καθισμένος αντίκρυ σου.

Τι είν' η ζωή, παρά μερικά ευτυχημένα περιστατικά αυτού του τύπου σε ποικίλες εκδοχές.

Μίμης Σουλιώτης, Υγρασίες

Όταν η εμπειρία βγαίνει από την βαθιά γνώση, ο άνθρωπος δεν είναι δυνατόν να εξαπατηθεί εύκολα. Τόσο ο εραστής όσο και ο αναγνώστης. Γιατί ο εραστής ξέρει τι σημαίνει για την γυναίκα να διογκούται η μήτρα της και να στάζουν καύλα τα εσωτερικά της τοιχώματα, όπως ξέρει και ο συγγραφέας για τον αναγνώστη τι

σημαίνει να μπορεί να του διευρύνει το πνεύμα, στο επίπεδο του λογοτεχνικού οργασμού. Και οι δυο οι οργασμοί είναι η φυσική κατάληξη της ποιοτικής διαχείρισης τόσο του σώματος, όσο και του πνεύματος.

Το ίδιο συναρπαστικό όμως για μένα ήταν όταν ένιωσα τη μήτρα να απλώνεται εσωτερικά, να διαστέλλεται. Οι άντρες δεν γνωρίζουν αυτή τη διαστολή, γιατί λίγα πένη μπορούν να κρατήσουν όσο ένα δάχτυλο – στην περίπτωσή μας ήταν μια ώρα. Δοκιμάστε λοιπόν και με το δάχτυλο σου μερικές φορές (Χολάντερ, 1980: 118).

Ακολουθεί η παράθεση ίσως του αρχαιότερου ερωτικού ποιήματος. Βρέθηκε γραμμένο σε πλίνθους στην περιοχή της Νιπούρ. Χρονολογείται από το 2037 π.Χ. Εδώ ανακαλύπτουμε πόσο αβίαστα βγαίνει η φυσική σεξουαλικότητα της γυναίκας προς τον άντρα. Τον προσκαλεί. Του τάζει χάδια και λιχουδιές. Του τάζει το κορμί της. Θέλει να ζωντανέψει την ψυχή της.

*Γαμπρέ, αγαπημένε της καρδιάς μου,
σαν το μέλι γλυκιά είναι η ομορφιά σου.
Λιοντάρι, αγαπημένο της καρδιάς μου με μάγεψες.
Άσε με να σταθώ τρέμοντας, μπροστά σου,
να σε αγγίζω με το χάδι μου.
Το χάδι μου είναι ακριβό,
πιο απολαυστικό είναι από την ομορφιά.
Σαν το μέλι με το γάλα.
Γαμπρέ, πες στη μητέρα μου,
θα σου δώσει λιχουδιές.
Στον πατέρα μου, θα σου δώσει δώρα.
Τη ψυχή σου να ζωντανέψω, ξέρω.
Γαμπρέ κοιμήσου στο σπίτι μας ως την αυγή,
τη καρδιά σου ξέρω πως να ευχαριστήσω.
Λιοντάρι κοιμήσου στο σπίτι μας ως την αυγή.
Εσύ, επειδή μ' αγαπάς, κύριέ μου,
κύριε προστάτη μου, Σουσίν μου,
εσύ που ευφραίνεις τη καρδιά της Ενλίλ,
άγγιξέ με, με το χάδι σου.*

Νιπούρ, 2037 π.Χ.

Ο μύθος της ταυτόχρονης ολοκλήρωσης, ως απόλυτο φαινόμενο συγκλονιστικού οργασμού καταρρίπτεται από την Ξαβιέρα. Στον έρωτα, όπως και στη λογοτεχνία, ο χρόνος αντίδρασης και ολοκλήρωσης του οργασμού, διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Απόλαυση δεν είναι θέμα μόνο ταυτοχρονισμού. Στον οργασμό το άγχος αποβάλλεται. Η απόλαυση της ηδονής είναι το ζητούμενο. Και το μέτρημα του χρόνου δεν είναι το στοιχείο που συμβάλλει στην ηδονή.

Το να χύσουν μαζί δύο εραστές, είναι κάτι που όλοι πρέπει κάποτε να νιώσουν, για χάρη της εμπειρίας. Συμβαίνει τότε - τότε σε εραστές που γνωρίζονται πολύ καλά και έχουν κοιμηθεί μαζί πολλές φορές. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση είναι καλύτερο να φτάσει η γυναίκα πρώτα σε οργασμό (Χολάντερ, 1980: 57).

Στην αρχαία Αίγυπτο ανακαλύφθηκε ένα άλλο υπέροχο ερωτικό ποίημα. Σε κάθε περιοχή συναντιόνται και τα στοιχεία της φύσης. Παίζουν και αυτά το ρόλο τους. Αλλά όσο κι αν βλέπουμε στοιχεία του κόσμου να επιδρούν πάνω στο σώμα, σε όλα διαπιστώνεται η επίδραση του μυαλού και της ψυχής στα ανώτερα συναισθήματα, που δίνουν την τελική απόλαυση.

*Ο έρωτας μου τρέχει στην όχθη του ποταμού.
Ένας κροκόδειλος είναι κρυμμένος στη σκιά του,
Και όμως μπαίνω στο νερό και δε φοβάμαι το κύμα.
Νιώθω μέσα σ' αυτό ένα θάρρος αδίσταχτο,
Και το νερό είναι στερεό κάτω απ' τα πόδια μου, σαν χώμα.
Είναι ο έρωτάς της, που με κάνει δυνατό.
Αυτή είναι για μένα ένα βιβλίο μαγεμένο.*

Αίγυπτος, 1350 π.Χ.

Εδώ έρχεται η Ξαβιέρα να δώσει τον ορισμό, του τι δεν φέρνει μια γυναίκα στον οργασμό. Είναι συνηθισμένο, στις μεγαλύτερες κυρίως ηλικίες, να πιστεύει η γυναίκα ότι αν βρει ένα νεότερο συνήθως άντρα, που να μπαينوβγαίνει μέσα της για ώρες, θα έρθει οπωσδήποτε στον οργασμό. Αυτό τον οργασμό, που εξ αιτίας διαφόρων συνθηκών της ζωής της, τον έχει ξεχασμένο για χρόνια. Παραβλέπει τον ρόλο του μυαλού και της ψυχής στην καθοδήγηση του σώματος. Οι δύο αυτοί παράγοντες, κατάλληλα ενεργοποιημένοι, θα την οδηγήσουν στον οργασμό.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στη λογοτεχνία. Η δημιουργία μέσω των αναγνωσμάτων, μόνο σωματικών αποτελεσμάτων, δεν θα οδηγήσουν τον αναγνώστη στον λογοτεχνικό οργασμό. Το κείμενο, για να είναι λογοτεχνικό, πρέπει να διεγείρει το μυαλό και την ψυχή του αναγνώστη. Τότε το σώμα από μόνο του θα φτάσει εκεί που το μυαλό και η ψυχή το οδηγούν. Στον λογοτεχνικό οργασμό.

Το να δέχεται απλώς τις ωθήσεις του άντρα, δεν φέρνει μια γυναίκα σε οργασμό (Χολάντερ, 1980: 47).

Παρόμοιο ποίημα με αυτό του Νιπούρ, συναντά κανείς στη Μεσοποταμία. Το 2000 π.Χ. Το μέλι είναι το κύριο χαρακτηριστικό της γλύκας των συναισθημάτων και το lionτάρι είναι η απεικόνιση της δύναμης στο αρσενικό. Το θηλυκό φαίνεται υποταγμένο, αλλά είναι αυτό που οδηγεί την κατάσταση, που δημιουργεί τις συνθήκες, που κάνει τις προτάσεις.

*Σύζυγε, αγαπημένε της καρδιάς μου,
μεγάλη είναι η ομορφιά σου και γλυκιά σα μέλι.*

*Λιοντάρι, αγαπημένο της καρδιάς μου,
 μεγάλη είναι η ομορφιά σου και γλυκιά σα μέλι.
 Με σκλάβωσες· ας μείνω τρέμουσα μπροστά σου.
 Σύζυγε, θα θελα εσύ στην κάμαρα να μ' οδηγήσεις.
 Με σκλάβωσες· ας μείνω τρέμουσα μπροστά σου.
 Λιοντάρι, θα θελα εσύ στην κάμαρα να μ' οδηγήσεις.
 Άφησέ με να σε χαϊδέψω, σύζυγέ μου·
 το χάδι μου το ερωτικό γλυκύτερο ναι κι απ' το μέλι.
 Μέσα στην κάμαρα, που 'χει γιομίσει μέλι,
 ας χαρούμε την απαστράπτουσα ομορφιά σου.*

Μεσοποταμία, 2.000 π.Χ

Υπάρχει το ρητό στον έρωτα, ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο και τίποτα δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο. Η τεχνική όμως να περιγράφει κάποιος τι κάνει, τι αισθάνεται, τι θέλει να κάνει, δεν είναι αυτή που αφήνει το μυαλό ελεύθερο να απολαύσει αυτό που συμβαίνει. Αυτά μπορεί να τα αναλύει πριν ή μετά την ερωτική πράξη. Είναι η τεχνική, η αφήγηση αυτή, να αποτελεί μέρος του προκαταρτικού παιχνιδιού, ή μέρος του καταλαγιάσματος της έξαρσης του οργανισμού, που μπορεί όμως να οδηγήσει και σε ένα δεύτερο ή τρίτο.

Στη λογοτεχνία η κατάσταση είναι παρόμοια, μιας που στην ουσία δεν αναλύει κάποιος το «τι θέλει με τα γραφόμενα να πει ο ποιητής», αλλά περιγράφει αυτά που αισθάνεται σε διάφορα σημεία έξαρσης του συγγραμματος. Αυτή είναι η τεχνική εξαγωγής της λογοτεχνικής ηδονής. Είναι η τεχνική του να φέρει πολλές φορές τον λογοτεχνικό οργανισμό. Η ιστορία ξαναειπωμένη μέσα από τα μάτια του αναγνώστη. Η ιστορία διανθισμένη μέσα από τα συναισθήματα που προκαλεί.

Το κάτω μέρος του πέους περιλαμβάνει μια μεγάλη αρτηρία κι όταν ο πούτσος πιέζεται σταθερά πάνω στο κορμί της γυναίκας, εκείνη νιώθει τον σφυγμό του, όπως τους παλμούς της καρδιάς του. Τότε αρχίζουν να χτυπάν τα τύμπανα στη ζούγκλα (Χολάντερ, 1980: 32).

Οι Ινδιάνοι στη βόρεια περιοχή του Καναδά δίνουν ένα θαυμάσιο δείγμα λογοτεχνικής αποτύπωσης του πόνου που προκαλεί ή αγάπη μέσα από την έξαψη και η αγάπη μέσα από την εγκατάλειψη. Εναλλασσόμενα στοιχεία χαράς και λύπης. Φυσική εκδήλωση. Αποδοχή. Μεγαλείο φυσικής εκδήλωσης. Χωρίς την πίεση του ασυνείδητου.

*Φωτιά διαπερνά το κορμί μου,
 με τον πόνο της αγάπης μου για σένα,
 πόνος διαπερνά το κορμί μου,
 με τη φωτιά της αγάπης μου για σένα.
 Πόνος σαν από έξαψη,*

έτοιμη να εκραγεί με την αγάπη μου για σένα,
 αναλόνομαι από τη φωτιά, με την αγάπη μου για σένα.
 Θυμάμαι αυτά που μου είπες.
 Σκέφτομαι την αγάπη σου για μένα.
 Σπαράσσομαι απ' την αγάπη σου για μένα.
 Πόνος και περισσότερος πόνος, που πηγαίνεις με την αγάπη μου;
 Μου είπαν πως θα φύγεις από εδώ.
 Μου είπαν πως θα με αφήσεις εδώ.
 Το κορμί μου μουδιάζει από θλίψη.
 Θυμήσου όσα σου είπα, αγάπη μου.
 Αντίο αγάπη μου, αντίο

Κουακιούτλ

Είναι το μεγάλο μυστικό που λέει η Ξαβιέρα για τον έρωτα, αλλά είναι ταυτόσημο και στη λογοτεχνία. Η προπαρασκευή, η προετοιμασία, η εκπαίδευση κάνουν τον άνθρωπο να θέλει να ασχοληθεί. Να βουτήξει στα βαθιά. Να απολαύσει. Να μην σταματά. Να θέλει κι άλλο.

Οι άντρες πρέπει να μάθουν ότι η διείσδυση χωρίς προπαρασκευή δεν είναι ο τρόπος που κάνει τις γυναίκες να θέλουν κι άλλο (Χολάντερ, 1980: 234).

Όλοι θέλουν τα προκαταρκτικά παιχνίδια να διαρκούν, αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι διστάζουν να «χασομερήσουν» πολύ (Χολάντερ, 1980: 27).

Η παράθεση κειμένων που έχουν γραφεί από λαούς που στο διάβα της ιστορίας, ανέπτυξαν περίφημους πολιτισμούς, δείχνει την άσβεστη ύπαρξη του ενστίκτου του ανθρώπου σε όλες τις εποχές. Δείχνει την ομορφιά του έρωτα που βάζει στη ζωή του και την εκφράζει με μια άλλη ομορφιά, αυτή της λογοτεχνίας, που βγαίνει από την ψυχή του.

Τι θα κάνω; Ο άντρας μου με συγκρίνει

με κόκκινο αγριολούλουδο.

Όταν θα έχω μαραθεί στα χέρια του

θα μ' αφήσει.

Αζτέκοι

Μετά τον οργασμό έρχεται το σταδιακό σβήσιμο της διέγερσης, ως που να φτάσουμε στο ουδέτερο σημείο. Αυτά συμβαίνουν στην ερωτική ζωή. Στη λογοτεχνία το σβήσιμο διαρκεί πολύ περισσότερο. Ακόμη και μέρες και μήνες. Το μυαλό κρατά ζωντανή τη μνήμη της έξαρσης. Των συναισθημάτων που γεννήθηκαν. Του

παιχνιδιού που παίχτηκε. Του οργανισμού που επισφράγισε την ηδονή. Και πραγματικά νιώθει κανείς ευγνωμοσύνη για το κείμενο που τα προκάλεσε όλα αυτά και για τον συγγραφέα που έχει την τέχνη και την τεχνική να οδηγεί τους αναγνώστες του στα μονοπάτια αυτά.

Πριν φτάσουμε στο ουδέτερο σημείο, η διέγερση σβήνει σταδιακά ακολουθώντας μια ομαλή καμπύλη και αντικαθίσταται άμεσα από μια ευχάριστη σωματική και ψυχική χαλάρωση, η οποία συνήθως συνοδεύεται από έντονη επιθυμία για ύπνο. Κάθε μορφή αισθησιασμού εξαφανίζεται, αλλά η «κορεσμένη» πλέον και τρυφερή διάθεση προς τον σύντροφο διατηρείται και συμπληρώνεται από ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης. Ο οργανικά ανίκανος άνθρωπος νιώθει μεγάλη εξάντληση, απέχθεια, αποστροφή, κόπωση ή αδιαφορία και καμιά φορά μίσος προς τον σύντροφο (Γκούα, 1972: 143).

Ο έρωτας, όπως και η λογοτεχνία είναι τέχνη. Από την αρχαιότητα ισχύουν και τα δυο. Και μάλιστα επώνυμες γυναίκες της αρχαιότητας και ανώνυμοι συγγραφείς έδωσαν με τον καλύτερο τρόπο αυτή την αίσθηση της τέχνης.

Οι αρχαίες εταίρες όπως η Λυσιστράτη, η Ελεφαντίς, ή Ασπασία, αξιοσέβαστε γυναίκες και διασημότητες της εποχής τους, ανήγαγαν τον έρωτα σε τέχνη, όπως περιγράφει στο έργο του «Εταιρικοί διάλογοι» ο Λουκιανός (Γκούα, 197: 47).

Και στην Παλαιά Διαθήκη, έργο του Μωυσή, έχουμε την ποιητική έκφραση, για τον Ποιητή των πάντων. Και για την γένεση του ανθρώπου.

*οστούν εκ των οστέων μου
και σάρξ εκ της σαρκός μου
αυτή θέλει ονομασθή ανδρίς
ότι εκ του ανδρός ελήφθη*

Γένεσις

Μπορεί η γυναίκα να είναι το δεύτερο πλάσμα της δημιουργίας, στον έρωτα όμως είναι ο πρωταγωνιστής. Και η πρωτοβουλία της στον έρωτα, αναδεικνύει το πάθος της. Και η λογοτεχνία είναι αυτή που αναδεικνύει τη γυναίκα.

Πολλοί άντρες παίρνουν όλη την δουλειά πάνω τους, χωρίς να καταλαβαίνουν πως η γυναίκα, αν την αφήσουν, θα σκαρφαλώσει στο κοντάρι σαν σημαία (Χολάντερ, 1980: 46).

Και οι περισσότερες συμβουλές της Ξαβιέρας αναφέρονται στον άντρα, για το πώς μπορεί να χειριστεί καλύτερα το ανώτερό του ων. Την γυναίκα.

Η γυναίκα πρέπει να θυμάται ότι ο άντρας χαίρεται ιδιαίτερα να τη «γεμίζει». Μη βιάζεσαι να πηδήξεις από το κρεβάτι και να τρέξεις στο μπάνιο, έστω κι αν νιώθεις να κολλάς ολόκληρη και φοβάσαι μην λερώσεις τα σεντόνια. Και ποτέ να μην

χρησιμοποιήσεις την λέξη «καθαρισμό» μπροστά σε έναν άντρα, γιατί υπαινίσσεσαι ότι αυτό που έχυσε μέσα σου είναι βρώμικο (Χολάντερ, 1980: 63).

Πάντα όμως η γυναίκα θέλει τον άντρα κυνηγό και κατακτητή. Στη λογοτεχνία αυτό αποτυπώνεται. Αλλά υπάρχουν και οι μικρές εξαιρέσεις. Συνήθως από γυναίκες που απλά δεν θέλουν τον άντρα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι αμαυρώνει η γυναίκα την εικόνα του. Ότι τον βγάζει χειρότερο από έναν άντρα με ιδιαιτερότητες. Απλά και μόνο για να τον εκδικηθεί.

Στην αρχή η Ζιζί δεν ήθελε να ενδώσει και αναγκάστηκα να της μιλήσω για τη μονομαχία. Έκοψα μερικές τρίχες από το αιδοίο της. Θα τις πάρω μαζί μου, θα τις μυρίζω στο δρόμο και θα αναπολώ το Τριγκόρσκογιε...

αναφορά

Η γυναίκα, όπως και η λογοτεχνία χρειάζονται ενασχόληση. Και η περιποίησή τους να φτάνει σε στιγμές σύνθεσης σκέψης και αυθορμητισμού πράξης, με φυσική απόληξη της σεξουαλικότητας, τον οργασμό.

Αν τα μαλλιά της είναι ακόμα χλιαρά από το σεσουάρ, μπορεί να νιώσεις τόσο όμορφα ώστε να χύσεις – στην περίπτωση αυτή θα της χαρίσεις ένα πλήρες πρωτεϊνούχο γαλάκτωμα (Χολάντερ, 1980: 32).

Η γυναίκα είναι πλάσμα ερωτεύσιμο, τόσο από άντρες, όσο και από γυναίκες. Όπως και η λογοτεχνία. Θηλυκά πλάσματα, ανώτερης ικανότητας, απεριόριστης απόλαυσης, εναλλασσόμενου δυναμικού, ηθικής χωρίς όρια. Δεν θα μπορούσε να απαιτήσει κανείς τίποτε άλλο, μέσα στον παράδεισο της απόλαυσης. Και αυτή δίνεται με τρόπο μαγικό. Όταν η φυσική ελευθερία κυριαρχεί στο μυαλό και στην ψυχή.

Η Λίζα απλώνει τα γυμνά φιδωτά χέρια της γύρω στο λαιμό μου... Ύστερα, ορμητικά με τραβά πάνω σ' ένα άδειο θεωρείο... Τα μάτια της είναι τρομερά, τα χείλη της καυτά. Ποτέ δεν ήταν ωραιότερη! Δε θα ξεχάσω αυτή τη μορφή της ποτέ στη ζωή μου. Είναι η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου, λέω μέσα μου... Πιάνει τα χέρια μου και τ' ακουμπά πάνω της... αφήνει τα δάχτυλά μου να διατρέχουν το σώμα της...

Ντόρα Ρωζέττη, «Η Ερωμένη της», 1929

Η Ξαβιέρα στο σημείο αυτό απενοχοποιεί τον γυναικείο αμφισεξουαλισμό, προσφέροντας λύση στην παρουσία του ανδρός. Εδώ παρουσιάζεται το πρόβλημα για το τι χαρακτηρίζεται ως «φυσιολογικό». Η απάντηση είναι απλή. Δεν υπάρχει στη φύση τίποτα αφύσικο. Και έτσι πρέπει να δεχτεί κάποιος τις ιδιαιτερότητες του κάθε ανθρώπου. Το δύσκολο είναι να ξεπεραστεί ο μόνιμος παροξυσμός, τόσο στην ερωτική ζωή, όσο και στη λογοτεχνία, η ιδιαιτερότητα να επιβάλλεται καθολικά και να εξοστρακίζει όλες τις άλλες. Κανένας δεν μπορεί να κρίνει κάποιον ως μη λογοτεχνικό, λόγω της ιδιαιτερότητας που πρεσβεύει. Αρκεί αυτό να μην γίνεται εργαλείο αποκλεισμού όλων των διαφορετικών και εξαναγκασμένης επιβολής της θεώρησης αυτής.

Στο γυναικείο αμφισεξουαλισμό, ο άντρας που είναι διατεθειμένος να χρησιμοποιηθεί ως σεξουαλικό αντικείμενο, μπορεί να παίζει ζωτικό ρόλο για δύο μη λεσβίες που θέλουν να την βρουν μαζί. Το ψυχολογικό βάρος της πράξης τους ελαφρώνει αν έχουν έναν άντρα διαθέσιμο και για τις δύο, όταν θα έχουν ικανοποιήσει η μία την άλλη. Οι αληθινές λεσβίες ούτε το θέλουν, ούτε το χρειάζονται αυτό, αλλά οι ετεροφυλόφιλες γυναίκες που προσωρινά τη βρίσκουν

μεταξύ τους, το χρειάζονται οπωσδήποτε. Τελειώνοντας με ένα ανθρώπινο «αρσενικό εργαλείο», τονίζεται η βασική τους ετεροφυλοφιλία και έτσι νιώθουν «φυσιολογικές» (Χολάντερ, 1980: 122).

Είναι τραγικό να φτάνει κανείς στο σημείο να παραδεχτεί αυτό που αισθάνεται, γιατί φοβάται την κατακραυγή, όλων των αντιφρονούντων. Το κύριο χαρακτηριστικό του έρωτα και της λογοτεχνίας, είναι η ελευθερία και η φυσικότητα.

...είμαι ερωτευμένος. Δεν πίστευα ότι ήταν δυνατόν να ερωτευτώ. Είμαι τρελός! Θα με πυροβολήσω αν συνεχίσω έτσι....

...είμαι μικρός και ασήμαντος. Και το χειρότερο: αυτό συνέβη από τότε που παντρεύτηκα τη γυναίκα που αγαπώ...

Λέων Τολστόι, 1963

Αυτό που υποστηρίζει ο Ράιχ, σχετικά με την ομιλία και το γέλιο πάνω στην διάρκεια της σεξουαλικής πράξης, μοιάζει με αυτό που έχει υποστηριχθεί με κάθε τρόπο, σε όλη την έκταση της εργασίας. Το γεγονός δηλαδή, ότι στη λογοτεχνία ο συγγραφέας δεν αναπτύσσει αυτό που θα ήθελε να καταλάβει ο αναγνώστης. Η ερώτηση «τι θέλετε μ' αυτό να πείτε» προς τον συγγραφέα, αποτελεί ύψιστη προσβολή. Ο αναγνώστης πρέπει να αφήσει ελεύθερο τον εαυτό του να νιώσει και να οδηγηθεί εκεί που ο συγγραφέας του δίνει την ελευθερία να πάει. Και αυτό είναι το μεγαλείο της ελευθερίας στη λογοτεχνία.

Οι οργανικά ικανοί άντρες και γυναίκες δεν γελούν, ούτε μιλούν ποτέ κατά την διάρκεια της σεξουαλικής πράξης, εκτός ίσως για να ανταλλάξουν τρυφερά λόγια . Τόσο η ομιλία, όσο και το γέλιο είναι ενδείξεις σοβαρής διαταραχής της ικανότητας παράδοσης. Η παράδοση προϋποθέτει πλήρη εγκατάλειψη στην αίσθηση της ηδονής που διαρρέει το σώμα. Οι άντρες που αντιλαμβάνονται αυτή την παράδοση ως «θηλυπρεπή» είναι πάντα οργανικά διαταραγμένοι (Ράιχ, 2015: 140).

Στον έρωτα το να το βουλώνει κάποιος, είναι πρακτική, λέει η Ξαβιέρα. Είναι εύκολο να ανακαλύψει συναισθήματα, χωρίς να πει ούτε μια λέξη. Στη λογοτεχνία είναι αναγκαιότητα. Να μπορεί να υπάρχει εκπαίδευση, πάνω στο να μην έχει κάποιος αμφιβολίες για το πού πάει και να μπορεί να καταλαβαίνει που θέλει να οδηγήσει τον αναγνώστη, ο συγγραφέας.

Όταν έχεις αμφιβολίες, βούλωσέ το. Είναι αρκετά εύκολο να ανακαλύψεις αν η γυναίκα ενδιαφέρεται, χωρίς να πεις λέξη (Χολάντερ, 1980: 89).

Πλούσιο σε λέξεις με ιδιαίτερο νόημα το λογοτεχνικό κείμενο του Γιώργου Ιωάννου. Είναι η προσεγμένη καταγραφή του σώματος. Όταν δεν κάνει κάποιος απογραφή αλλά συναγωγή με άλλες πλούσιες ανθρώπινες αποθήκες.

Μια απέραντη αποθήκη εικόνων, φωνών, κραυγών, επαφών, πόνων, βασάνων, στερήσεων, ερωτικών παροξυσμών, το σώμα μας. Όσο πιο παιδεμένο το σώμα μας, τόσο πιο μεγάλη η αποθήκη που διαθέτει. Όταν καμιά φορά συνάγονται επί τω αυτό

πλούσιες ανθρώπινες αποθήκες και δοθεί η κατάλληλη ώρα βγάζουν και βγάζουνε και τελειωμό δεν έχουν.

Γιώργος Ιωάννου, 1982

Η συναγωγή πλουσιών ανθρωπίνων αποθηκών, τις περισσότερες φορές δείχνει ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να διαχειριστεί το πλεόνασμα της σεξουαλικότητάς του. Ούτε και την ακόρεστη δίψα του για ποιοτική αναβάθμιση μέσα από την λογοτεχνία.

Δείχνει ότι οι άνθρωποι στις καταναλωτικές κοινωνίες δεν ικανοποιούνται σεξουαλικά αρκετά, ότι κατά βάση δεν ξέρουν τι να κάνουν με τη σεξουαλικότητά τους (Γκούα, 1972: 172).

Η λογοτεχνία δείχνει τον δρόμο του σεναρίου στη παραγωγή και την απόλαυση των φαντασιώσεων που δημιουργεί. Αρκούν μικρά αντικείμενα, ίσως ασήμαντα στην καθημερινότητα, αλλά συμβολικά, με τα οποία κάνει κάποιος σενάρια και φτάνει στην έξαρση.

Ξέχασες κι ένα στηθόδεσμο μαζί με τρία κυλοτάκια, να μουλιάζουν στον μπιντέ. Πάντα σου έλεγα να πάρεις βρακιὰ που να φτάνουν ως τη μέση σου, όχι αυτά, τέσσερα δάχτυλα ύψος. Θα μοῦ κρῶσεις καὶ θα τρέχεις στους γιατρούς. Αλλά τί μὲ νοιάζει τώρα;

Τώρα γιὰ μένα μιὰ κουκκίδα, στην απόσταση εἶναι ἕνας ἄνθρωπος που φεύγει, ὁ πανσὲς πανσὲς, κι ἡ πεταλούδα πεταλούδα.

αναφορά

Φτάνει κάποιος στην διαχείριση των φαντασιώσεων του. Και τίθεται το ερώτημα. Πρέπει ο άνθρωπος να πραγματοποιεί τις φαντασιώσεις του; Και έρχεται η μίζερη τοποθέτηση. Εξαρτάται σε ποιες αναφερόμαστε. Η μίζερια του ανθρώπου και η καταπίεση του, δεν τον αφήνουν ακόμα και να φανταστεί να πραγματοποιούνται αυτά που ένοχα έχει μέσα στο μυαλό του. Και η ενοχή δεν ξεκινά από την φύση των φαντασιώσεών του. Γιατί αυτές τις αποδέχεται στο μυαλό του. Ξεκινά από το άγχος ηδονής που θα τον κατακτήσει κατά την εκπλήρωσή τους. Αυτό φοβάται και εκεί λείπει το «εξαρτάται». Δεν έχει την δύναμη να ζήσει τις φαντασιώσεις του. Αυτές που τον εξάπτουν και τον οδηγούν στον οργασμό.

Πιστεύω ότι πρέπει κανείς σεξουαλικά να είναι πάντα ελεύθερος και αυθόρμητος. Να χρησιμοποιείς τη φαντασία σου και να πραγματοποιείς τις φαντασιώσεις σου (Χολάντερ, 1980: 234).

Πόσους επικριτές και αρνητές μπορεί να έχει αυτή η πρόταση της Ξαβιέρας. Και όμως είναι εντελώς φυσική. Και με το πέρασμα του χρόνου αποκτά την έννοια της αναγκαιότητας. Γιατί έρχεται ο χρόνος να βάλει το πιο αδυσώπητο ερώτημα στη ζωή του ενεργούς ανθρώπου. «Τελικά στη ζωή γεύτηκες όσα μπορούσε να βάλει ο νους

σου»; Εδώ δεν μπορεί να δώσει κάποιος μισή απάντηση. Δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το «εξαρτάται». Γιατί ο καθρέπτης είναι απέναντι και μπορεί κανείς πολύ εύκολα να φτύσει τον εαυτό του για ατολμία. Και να καταριέται μια ζωή την έλλειψη θάρρους που είχε σε πολλές φάσεις της ζωής του.

Η λογοτεχνία εδώ μπορεί να λειτουργήσει λυτρωτικά. Μπορεί κάποιος να γυρίσει λίγο πίσω και να το δει με διαφορετική ματιά. Να το δει έτσι όπως θα ένιωθε περήφανος για τον εαυτό του. Αυτό μπορεί να συμβεί και στη συγγραφή και στην ανάγνωση της λογοτεχνίας. Μπορεί αυτό να λειτουργήσει σαν καταλύτης κατά την όσμωση της φανταστικής προς την πραγματικής του ζωή. Να εξισορροπήσει αυτά που δεν είχε το θάρρος να πράξει. Να του δώσει διέξοδο στο να μην μισήσει τον εαυτό του. Αν ένα κείμενο μπορεί να επιτελέσει το έργο αυτό, τότε μπορεί να σιγουριά να καταταχθεί στα λογοτεχνικά κείμενα.

Ο συναγωνισμός και ανταγωνισμός των γυναικών οδηγούν πολλές καταστάσεις είτε στην εκπλήρωση της συνεύρεσης, είτε στην αποτροπή εξ αιτίας της ανασφάλειας που

νώθουν. Και η ανασφάλεια δεν προέρχεται από την αντίληψη που θα έχει ο ερωτικός της σύντροφος, όσο από την επίκριση που θα υποστεί από την άλλη γυναίκα.

Το ατού σου είναι το συναγωνιστικό πνεύμα που υπάρχει ανάμεσα στις γυναίκες. Πολλές γυναίκες ευχαριστούνται να κάνουν επίδειξη του υπερσεξουαλισμού τους σε άλλες γυναίκες (Χολάντερ, 1980: 132).

Η γυναίκα θέλει στα σημεία που περιγράφει παρακάτω η Ξαβιέρα, να είναι αξεπέραστη. Όχι στον σύντρόφό της. Αλλά στην άλλη γυναίκα που παραβρίσκεται. Και εκεί χαλάει όλο το σενάριο. Αυτή η αντιπαλότητα με τις άλλες γυναίκες της στερεί την χαρά της συνεύρεσης και της απόλαυσης. Φοβάται μήπως χάσει τον σύντρόφό της, αν η άλλη παρευρισκόμενη γυναίκα φανεί καλύτερη από εκείνη.

Στη λογοτεχνία παρουσιάζεται πολύ συχνά το φαινόμενο αυτό. Δεν ενδιαφέρει αυτή καθαυτή η αξία του έργου, αλλά η συγκριτική του ανωτερότητα από άλλα που τα θεωρεί ανταγωνιστικά.

Ακούγοντας το λαχάνιασμα και τους αναστεναγμούς της φίλης της ερεθίζεται και αυτό σίγουρα θα προκαλέσει μερικούς ήχους και από μέρος της. Είναι μια πρόκληση, δεν μπορεί να αφήσει τη φίλη της να την ξεπεράσει (Χολάντερ, 1980: 133).

Η τεχνική συμμετοχής αναλύεται από την Ξαβιέρα. Εδώ εκμεταλλεύεται την φύση της γυναίκας, για να επιτύχει την ομαλή συμμετοχή. Η συμμετοχή αυτή προσβλέπει όχι στην επέκταση των ερωτικών συντρόφων, όσο στην εφαρμογή των διαφόρων παιχνιδιών που υπάρχουν στις φαντασιώσεις των περισσοτέρων ανθρώπων.

Στη λογοτεχνία η συμμετοχή στην πλοκή και στο πάθος είναι αναγκαία. Το παιχνίδι αναπτύσσεται και εξελίσσεται, με το όργιο των φαντασιώσεων που δημιουργούνται στο μυαλό του αναγνώστη. Ο λογοτεχνικός οργασμός είναι συνέπεια της εκτροπής και είναι συγκλονιστικός.

Το όργιο είναι πιθανότερο να έρθει από μόνο του, αν οι άντρες καταφέρουν να πείσουν τις γυναίκες να πάρουν μέρος σε σχετικά αθώες καταστάσεις σαν αυτές που περιέγραφα. Μόλις το συναγωνιστικό πνεύμα αφεθεί ελεύθερο, τα πράγματα αρχίζουν τότε να παίρνουν το δρόμο τους. Τα σημαντικότερα στοιχεία ενός οργίου είναι ψυχολογικά. Δεν είναι τόσο ή ευκαιρία να αποκτήστε καινούριους παρτενέρ στο σεξ όσο μια ευκαιρία να επιδοθείτε στις πιο φυσικές σεξουαλικές « διαστροφές ». Και αυτές περιλαμβάνουν το πάθος της « οφθαλμοπορνείας », της επιθυμίας δηλαδή να βλέπουμε άλλους να κάνουν έρωτα, της « επιδειξιμανίας », της

επιθυμίας με άλλα λόγια να κάνουμε κάτι μπροστά σε κόσμο. Μια τρίτη, ας την πούμε, διαστροφή πού λειτουργεί εδώ είναι, για να χρησιμοποιήσουμε έναν ανύπαρκτο όρο, η « ακοοπορνεία ». Οι ήχοι του σεξ είναι συχνά ότι ερεθιστικότερο υπάρχει (Χολάντερ, 1980: 133).

Έχει αναλυθεί, σε όλες του τις διαστάσεις, το θέμα της πορνογραφίας. Έχει δοθεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύσσεται. Έχει δοθεί ο ορισμός της σε διάφορες περιόδους της ιστορίας από τον προηγούμενο αιώνα.

Σε αντιπαράθεση έχουν δοθεί λογοτεχνικά κείμενα, όλων των εποχών, μεγάλων συγγραφέων. Ερωτικά κείμενα που άλλοτε σόκαραν και άλλοτε γαλήνευαν το μυαλό και την ψυχή. Όλα αυτά πλεγμένα με την ωμή, ρεαλιστική, χιουμοριστική πολλές φορές γραφή της Ξαβιέρας. Για να ειπωθεί με ξεκάθαρο τρόπο πόσα κοινά έχουν ο έρωτας με την λογοτεχνία. Και όταν ο έρωτας είναι στοιχείο επικοινωνίας και ανάπτυξης συναισθημάτων, τότε κανείς μπορεί να μιλήσει για την ταύτιση του έρωτα και της λογοτεχνίας. Αν ο έρωτας παράγει άγχος, δυσφορία, αισθήματα αποστροφής, μη ικανοποίηση, τότε ο έρωτας ταυτίζεται με την πορνογραφία. Η πορνογραφία που σε μερικές περιπτώσεις εξυπηρετεί την αποσυμφόρηση της σεξουαλικής πίεσης. Των μη φυσικά εκτονωνόμενων ανθρώπων. Ο φυσικός οργασμός, η απόληξη της έκστασης και της ηδονής, είναι ταυτόσημος τόσο στον έρωτα όσο και στη λογοτεχνία.

Η διάκριση της λογοτεχνίας από την πορνογραφία, με όλα αυτά που αναφέρθηκαν, έχει γίνει αντιληπτή σε μεγάλο βαθμό. Ο άνθρωπος πρέπει συνεχώς να αγωνίζεται για την καλλιέργειά του και για την ποιοτική του αναβάθμιση. Έχει στο δρόμο αυτό έναν πολύτιμο σύμμαχο. Την εσωτερική του ηθική. Αυτή που πρέπει ανεμπόδιστα να την αφήνει έξω από το άγχος ηδονής, να λειτουργεί και συνειδητά να τον κατευθύνει. Τότε η κρίση του θα είναι σωστή. Τότε μόνο θα μπορέσει ο άνθρωπος να αλλάζει επίπεδα, απολαμβάνοντας κάθε χαρά της ζωής.

Στην πραγματικότητα το πρόβλημα της πορνογραφίας φαίνεται πως είναι ατομικό πρόβλημα του ηθικολόγου αντιπορνογράφου πριν πάρει κοινωνικές διαστάσεις: Και ο αντιπορνογράφος είναι τελικά ο άνθρωπος που η σεξουαλικότητά του διαμορφώθηκε από μια ορισμένη τύχη της ζωής του (Ράιχ, 2015: 40).

Η κατάληξη της Ξαβιέρας είναι καταλυτική. Θα μπορούσε κάποιος να πει «στον έρωτα, όπως και στη λογοτεχνία ...». Είναι ταυτόσημες έννοιες.

Στο σεξ όμως, όπως και στη ζωή, αυτή η λεπτή διαχωριστική γραμμή του στίλ, μπορεί να είναι αυτό που χωρίζει την ολοκληρωτική απόλαυση από την πλήρη πλήξη (Χολάντερ, 1980: 131).

Αυτή την λεπτή διαχωριστική γραμμή η εργασία αυτή προσπάθησε να προσδιορίσει. Προσπάθησε να δείξει την κατεύθυνση και το στίγμα της πάνω στη ζωή. Αλλά δεν πρέπει να υπάρχει άγχος πάνω στον προσδιορισμό. Γιατί όσο πιο πολύ αναλώνεται κάποιος σ αυτόν τον προσδιορισμό, τόσο περισσότερο χάνει την ουσία του πράγματος και οδηγείται σε πιο περίπλοκα αποτελέσματα. Αυτό διδάσκει η σύγχρονη κβαντομηχανική. Η ελευθερία του πνεύματος και της ψυχής μαζί με την φυσική χαρά έκφρασης της σεξουαλικότητας, οδηγούν τον άνθρωπο στην ουσία της απόλαυσης. Γιατί η ζωή είναι ένα παιχνίδι. Και το παίζει καλά αυτός που αισθάνεται ελεύθερος. Αυτός που τα έχει καλά με τον εαυτό του και βασίζεται στις δικές του δυνάμεις διαχείρισης και κρίσης της ζωής του.

**ΣΥΝΤΟΜΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΣ
ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΠΟΥ ΕΛΩΣΑΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ**

Julio Cortázar , (26 Αυγούστου 1914 - 12 Φεβρουαρίου 1984)

Ήταν Αργεντινός μυθιστοριογράφος, συγγραφέας διηγήματος και δοκίμιο. Γνωστός ως ένας από τους ιδρυτές του Boom της Λατινικής Αμερικής, ο Cortázar επηρέασε μια ολόκληρη γενιά ισπανόφωνων αναγνωστών και συγγραφέων στην Αμερική και την Ευρώπη.

Θεωρείται ένας από τους πιο καινοτόμους και πρωτότυπους συγγραφείς της εποχής του, πλοίαρχος της ιστορίας, ποιητική πεζογραφία και διηγήματα γενικά και δημιουργός σημαντικών μυθιστορημάτων που εγκαινίασαν έναν νέο τρόπο δημιουργίας λογοτεχνίας στον ισπανικό κόσμο, σπάζοντας τα κλασικά καλούπια μέσα από αφηγήσεις που διέφυγαν τη χρονική γραμμικότητα. Καθώς το περιεχόμενο της δουλειάς του ταξιδεύει στα σύνορα μεταξύ του πραγματικού και του φανταστικού, συχνά τοποθετείται μέσα στα είδη του μαγικού ρεαλισμού και του σουρεαλισμού.

Έζησε την παιδική του ηλικία και την εφηβεία του και την αρχική ωριμότητα στην Αργεντινή και, μετά τη δεκαετία του 1950, στην Ευρώπη. Έζησε στην Ιταλία, την Ισπανία, την Ελβετία και τη Γαλλία, όπου εγκαταστάθηκε το 1951 και συνέθεσε μερικά από τα έργα του.

https://en.wikipedia.org/wiki/Julio_Cort%C3%A1zar

Γιάννης Αντάμης. Γεννήθηκε στον Βόλο το 1975. Είναι συγγραφέας των βιβλίων «Πριγκιποδοουλιές» (Οξύ 2006), «Σχέδιο Τρόμου» (Οξύ 2007), «Κατά τον Δαίμονα Εαυτού» (Τόπος 2008), «Το Ανταμομπίλ» (Χαραμάδα 2017) και «Λεγεώνα» (Χαραμάδα 2019). Βιβλία του έχουν μεταφραστεί στα ισπανικά και στα γαλλικά, ενώ ένα διήγημά του έχει συμπεριληφθεί στην ανθολογία «Το Ελληνικό Φανταστικό Διήγημα» (Αίολος 2012). Επίσης, έχει δημοσιεύσει άλλους 46 τίτλους στον ιστότοπο www.dreamtigers.gr.

Κωστής Παλαμάς. Γεννήθηκε στην Πάτρα στις 13 Ιανουαρίου 1859 από γονείς που κατάγονταν από το Μεσολόγγι. Η οικογένεια του πατέρα του ήταν οικογένεια λογίων, με αξιόλογη πνευματική δραστηριότητα, και ασχολούμενων με τη θρησκεία. Ο προπάππος του Παναγιώτης Παλαμάς (1722-1803) είχε ιδρύσει στο Μεσολόγγι την περίφημη "Παλαμαία Σχολή" και ο παππούς του Ιωάννης είχε διδάξει στην Πατριαρχική Ακαδημία της Κωνσταντινούπολης. Ο θείος του Ανδρέας Παλαμάς υπήρξε πρωτοψάλτης και υμνογράφος, τον οποίο ο Κωστής Παλαμάς αναφέρει στα "Διηγήματά" του (Β' έκδοση, 1929, σελ. 200). Ο Μιχαήλ Ευσταθίου Παλαμάς (αδελφός του Ανδρέα) και ο Πανάρετος Παλαμάς ήταν ασκητές. Ο Δημήτριος Ι. Παλαμάς, επίσης θείος του Κωστή, ήταν ψάλτης και υμνογράφος στο Μεσολόγγι. Ο πατέρας του ήταν δικαστικός.

Όταν ο ποιητής ήταν 6 χρονών έχασε και τους δύο γονείς του σε διάστημα σαράντα ημερών (Δεκέμβριος 1864-Φεβρουάριος 1865). Στενοί συγγενείς ανέλαβαν τότε τα τρία παιδιά της οικογένειας, το μικρότερο αδερφό του η αδερφή της μητέρας του και εκείνον και το μεγαλύτερο αδερφό του ο θείος τους Δημήτριος Παλαμάς, που κατοικούσε στο Μεσολόγγι και ήταν εκπαιδευτικός. Εκεί έζησε από το 1867 ως το 1875 σε ατμόσφαιρα μάλλον δυσάρεστη και καταθλιπτική, που ήταν φυσικό να επηρεάσει τον ευαίσθητο ψυχισμό του, όπως φαίνεται και από ποιήματα που αναφέρονται στην παιδική του ηλικία.

Μετά την αποφοίτησή του από το γυμνάσιο εγκαταστάθηκε στην Αθήνα το 1875, όπου γράφτηκε στην Νομική Σχολή. Σύντομα όμως εγκατέλειψε τις σπουδές του αποφασισμένος να ασχοληθεί με τη λογοτεχνία. Το πρώτο του ποίημα το είχε γράψει σε ηλικία 9 ετών, μιμούμενος τα πρότυπα της εποχής του, «ποίημα για γέλια», όπως το χαρακτήρισε αργότερα ο ίδιος. Από το 1875 δημοσίευε σε εφημερίδες και περιοδικά διάφορα ποιήματα, φιλολογικά άρθρα, κριτικές και χρονογραφήματα. Το 1876 υπέβαλε στον Βουτσιναίο ποιητικό διαγωνισμό την ποιητική συλλογή Ερώτων Έπη, σε καθαρεύουσα, με σαφείς τις επιρροές της Α' Αθηναϊκής Σχολής. Η συλλογή απορρίφθηκε με το χαρακτηρισμό "λογιωτάτου γραμματικού ψυχρότατα στιχουργικά γυμνάσματα". Η πρώτη του αυτοτελής έκδοση ήταν το 1878 το ποίημα "Μεσολόγγι". Από το 1898 εκείνος και οι δύο φίλοι και συμφοιτητές του Νίκος Καμπάς (με τον οποίο μοιραζόταν το ίδιο δωμάτιο) και Γεώργιος Δροσίνης άρχισαν να συνεργάζονται με τις πολιτικές-σατιρικές εφημερίδες "Ραμπαγάς" και "Μη Χάνεσαι". Οι τρεις φίλοι είχαν συνειδητοποιήσει την παρακμή του αθηναϊκού ρομαντισμού και με το έργο τους παρουσίαζαν μια νέα ποιητική πρόταση, η οποία βέβαια ενόχλησε τους παλαιότερους ποιητές, που τους αποκαλούσαν περιφρονητικά "παιδαρέλια" ή ποιητές της "Νέας Σχολής".

Το 1886 δημοσιεύτηκε η πρώτη του ποιητική συλλογή Τραγούδια της Πατρίδος μου στη δημοτική γλώσσα, η οποία εναρμονίζεται απόλυτα με το κλίμα της Νέας Αθηναϊκής Σχολής. Το 1887 παντρεύτηκε τη συμπατριώτισσά του Μαρία Βάλβη, η οποία του συμπαραστάθηκε σε όλη του τη ζωή και απέκτησαν τρία παιδιά, μεταξύ των οποίων και ο Λεάνδρος Παλαμάς. το 1889 δημοσιεύτηκε ο Ύμνος εις την Αθηνάν, αφιερωμένος στη γυναίκα του, για τον οποίο βραβεύτηκε στον Φιλαδέλφειο ποιητικό διαγωνισμό την ίδια χρονιά. Ένδειξη της καθιέρωσής του ως ποιητή ήταν η ανάθεση της σύνθεσης του Ύμνου των Ολυμπιακών Αγώνων, το 1896.

Χειρόγραφο του Κωστή Παλαμά με τις τρεις πρώτες στροφές από το ποίημά του «Οι Αιώνες», γνωστό και με τον τίτλο «Ο Ύμνος των Αιώνων».

Το 1898, μετά το θάνατο του γιου του Άλκη σε ηλικία τεσσάρων ετών, δημοσίευσε την ποιητική σύνθεση «Ο Τάφος». Το 1897 διορίστηκε γραμματέας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, απ' όπου αποχώρησε το 1928. Από την ίδια χρονιά (1897) άρχισε να δημοσιεύει τις σημαντικότερες ποιητικές του συλλογές και συνθέσεις, όπως οι Ίαμβοι και Ανάπαιστοι (1897), Ασύλευτη Ζωή (1904), Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου (1907), Η Φλογέρα του Βασιλιά (1910). Το 1918 του απονεμήθηκε το Εθνικό Αριστείο Γραμμάτων και Τεχνών, ενώ από το 1926 αποτέλεσε βασικό μέλος της Ακαδημίας των Αθηνών, της οποίας έγινε πρόεδρος το 1930.

Κατά τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940, ο Κωστής Παλαμάς, μαζί με άλλους Έλληνες λογίους, προσυπέγραψε την έκκληση των Ελλήνων Διανοουμένων προς τους διανοούμενους ολόκληρου του κόσμου, με την οποία αφενός μεν καυτηριάζονταν η κακόβουλη ιταλική επίθεση, αφετέρου δε, διέγειρε την παγκόσμια κοινή γνώμη σε επανάσταση συνειδήσεων για κοινό νέο πνευματικό Μαραθώνα.

Πέθανε σε βαθιά γεράματα στις 27 Φεβρουαρίου του 1943 έπειτα από σοβαρή ασθένεια, 40 ημέρες μετά το θάνατο της συζύγου του (τον οποίο δεν είχε πληροφορηθεί επειδή και η δική του υγεία ήταν σε κρίσιμη κατάσταση). Ο γιος του Λεάνδρος, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Κωνσταντίνου Τσάτσου δεν επιθυμούσε η κηδεία του πατέρα του να πάρει εθνοπατριωτική διάσταση, επειδή φοβόταν πως οι Ιταλικές αρχές κατοχής θα του στερούσαν το διαβατήριό του. Η κηδεία του έμεινε ιστορική, καθώς μπροστά σε έκπληκτους Γερμανούς κατακτητές, χιλιάδες κόσμου τον συνόδευσαν στην τελευταία του κατοικία, στο Α΄ νεκροταφείο Αθηνών, ψάλλοντας τον εθνικό ύμνο.

Αργύρης Χιόνης. Γεννήθηκε στην Αθήνα, στα Σεπόλια, από γονείς νησιώτες, εσωτερικούς μετανάστες. Στα δεκατέσσερά του άρχισε να γράφει ποιήματα σε έμμετρο και ομοιοκατάληκτο στίχο, μιμούμενος τις μαντινάδες και τα αποσπάσματα από τον Ερωτόκριτο, που η Κρητικιά μητέρα του τραγουδούσε. Εμφανίστηκε στα γράμματα με ποιήματα που δημοσίευσε το 1963 στο περιοδικό "Δωδέκατη Ώρα" και το 1964 στη Νέα Εστία. Το 1966, σε ηλικία 23 ετών, εκδόθηκε η πρώτη του ποιητική συλλογή, οι "Απόπειρες φωτός".

Το 1967, έφυγε στο εξωτερικό. Πρώτος σταθμός ήταν το Παρίσι, όπου εργαζόμενος σκληρά για το βιοπορισμό του (ως λαντζιέρης, φορτοεκφορτωτής κλπ.), ξεκίνησε να παρακολουθεί βραδινά μαθήματα γαλλικών

Στις αρχές του 1968, ποιήματά του μεταφράστηκαν και δημοσιεύτηκαν σε έγκυρα ολλανδικά λογοτεχνικά περιοδικά. Λίγο μετά τα γεγονότα του Μάη του '68 η μεταφράστριά του στην Ολλανδία, Maria Blijstra και ο σύζυγός της, συγγραφέας Rein Blijstra, παλιοί φίλοι του Καζαντζάκη και λάτρεις της Ελλάδας, επισκέφθηκαν το Παρίσι για ένα λογοτεχνικό συνέδριο, οπότε και συναντήθηκαν για πρώτη φορά μαζί του και τον προσκάλεσαν στο Άμστερνταμ. Μετά από δεκαπέντε περίπου μέρες ο Αργύρης Χιόνης επιχείρησε το ταξίδι αυτό με πολλές δυσκολίες. Στο σπίτι των Blijstra γνωρίστηκε με τον ελληνιστή καθηγητή του Πανεπιστημίου Arnold van Gemert και την ελληνίδα γυναίκα του, που του πρότειναν να εγκατασταθεί μόνιμα στην Ολλανδία, υποσχόμενοι να του βρουν δουλειά. Ο Χιόνης επέστρεψε στο Παρίσι και λίγους μήνες αργότερα έλαβε μήνυμα από την Ολλανδία ότι βρέθηκε δουλειά σε έναν εκδότη κλασικών κειμένων, οπότε έφυγε πάλι για το Άμστερνταμ.

Στο Άμστερνταμ έζησε τα επόμενα οκτώμισι χρόνια. Στην αρχή δούλεψε σκληρά, τόσο για τον βιοπορισμό όσο και για την εκμάθηση της γλώσσας. Του χορηγήθηκε υποτροφία για συγγραφή από την Εταιρεία Συγγραφέων, ενώ έγινε δεκτός στους λογοτεχνικούς κύκλους και απέκτησε πρόσβαση στα λογοτεχνικά περιοδικά. Στο εξωτερικό εκδόθηκαν δύο βιβλία του ("Σχήματα Απουσίας" και "Μεταμορφώσεις"), ενώ βραβεύτηκαν δύο θεατρικά έργα του, "Ο Ρήτορας" και "Αυτός εκτός και εντός του κοστουμιού του", σε διαγωνισμό που είχαν προκηρύξει για τις Κάτω Χώρες ο θεατρικός οργανισμός Sater και το λογοτεχνικό περιοδικό Soma το 1971. Τελικά διορίστηκε δάσκαλος ελληνικών στο Λαϊκό Πανεπιστήμιο και παράλληλα εγγράφηκε, με κρατική υποτροφία, στη Σχολή Ιταλικής Φιλολογίας του Πανεπιστημίου του Άμστερνταμ.

Το 1977 επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου δούλεψε ως μεταφραστής, συνέγραψε μια σειρά παιδικών εκπομπών για το ραδιόφωνο και έκανε ένα ταξίδι στις ΗΠΑ, εκπροσωπώντας την Ελλάδα στο ετήσιο Διεθνές Συγγραφικό Πρόγραμμα του Πανεπιστημίου της Iowa.

Το 1982 προσλήφθηκε, κατόπιν διαγωνισμού, ως μεταφραστής στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εγκαταστάθηκε στις Βρυξέλλες για τα επόμενα δέκα χρόνια.

Το 1992 παραιτήθηκε από τη θέση αυτή και αποσύρθηκε στο Θροφαρί, ένα μικρό χωριό της ορεινής Κορινθίας, όπου ασχολήθηκε ως το τέλος της ζωής του μόνο με την καλλιέργεια της γης και την ποίηση.

Ποιήματα και πεζογραφήματά του έχουν μεταφραστεί και δημοσιευτεί στα αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά, γερμανικά, ολλανδικά, σερβοκροατικά και ρουμάνικα. Υπήρξε μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Συγγραφέων.

Πέθανε από οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου στην Αθήνα, όπου βρέθηκε -όπως κάθε χρόνο- για να περάσει με φίλους τα Χριστούγεννα του 2011.

Ο Ανδρέας Εμπειρικός (2 Σεπτεμβρίου 1901 - 3 Αυγούστου 1975) ήταν Έλληνας ποιητής, πεζογράφος, φωτογράφος και ψυχαναλυτής. Γεννημένος στη Μπράιλα της Ρουμανίας, εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα το 1902 και αργότερα παρακολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας και αγγλικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και στο King's College του Λονδίνου. Την περίοδο 1926-1931 έζησε στο Παρίσι, όπου συνδέθηκε με τον κύκλο των υπερρεαλιστών και ασχολήθηκε ενεργά με την ψυχανάλυση, κοντά στον ιδρυτή της Ψυχαναλυτικής Εταιρείας του Παρισιού, Ρενέ Λαφόργκ. Το 1931 εγκαταστάθηκε οριστικά στην Ελλάδα, πραγματοποιώντας την πρώτη εμφάνισή του στα ελληνικά γράμματα το 1935.

Μωρίς Πονς. Γεννήθηκε στο Στρασβούργο το 1927. Γρήγορα εγκατέλειψε τις σπουδές φιλοσοφίας και το 1951 εξέδωσε την πρώτη του νουβέλα, "Metrobate", στον εκδοτικό οίκο Julliard. Ακολούθησε το 1953 το "La Mort d' Eros" και το 1959 η συλλογή διηγημάτων "Παρθενικές", που απέσπασε το Βραβείο Διηγήματος και από την οποία ο Φρανσουά Τρυφώ εμπνεύστηκε το σενάριο για την ταινία του "Τα χαμίνια". Στα διηγήματα της συλλογής, ο Πονς χρησιμοποιεί μια γλώσσα η οποία δανείζεται από την παιδική ηλικία όλη τη μαγεία και μαζί την τόλμη της.

Ερασιτέχνης ηθοποιός, δημοσιογράφος και περιστασιακά εκδότης, ο Πονς συνεργάστηκε με το περιοδικό Arts, προτού εγκαταλείψει οριστικά την παρισινή ζωή το 1957 για να εγκατασταθεί στο Moulin d' Ande, στο Eure.

Το 1958 έγραψε το αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα "Le Cordonnier d' Aristote", και το 1960 το πολύ σημαντικό "Le Passager de la Nuit", με θέμα τον πόλεμο της Αλγερίας.

Το μυθιστόρημα αυτό γυρίστηκε σε ταινία στην Ελλάδα από τον Μάνο Ζαχαρία, με τίτλο "Νυχτερινός επιβάτης". Ο Μ. Πονς ήταν ένας από τους θαρραλέους που υπέγραψαν το μανιφέστο των 121 ενάντια στον πόλεμο της Αλγερίας (με τους M. Blanchot, J.-P. Sartre, M. Duras κ.λπ.).

Το 1965 εξέδωσε το "Les Saisons": πρόκειται για ένα φιλοσοφικό μυθιστόρημα με θέμα την οδύνη της ύπαρξης.

Άλλα έργα του Πονς: "Ρόζα", 1967· "La Passion de Sebastien N.", 1968·

"Mademoiselle B.", 1973· "La Maison des Brasseurs", 1978· "Douce-Amere", 1985·

"La Dormeuse", 2001.

Πολλά μυθιστορήματά του έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο και στο θέατρο, ενώ έχουν χρησιμεύσει και ως βάση για χορογραφίες· ωστόσο, πολυτιμότερη παραμένει η ανάγνωση τους, καθώς εκεί διακρίνεται η τέχνη ενός συγγραφέα για τον οποίο "γραφή σημαίνει τα φωνήεντα και τα σύμφωνα που βάζει κανείς στη σειρά για να φτιάξει παρτέρια ομορφιάς".

Στα πενήντα περίπου χρόνια της ενασχόλησής του με τη συγγραφή, ο Μωρίς Πονς έδωσε περίπου δεκαπέντε βιβλία· στάθηκαν, όμως, αρκετά να τον αναδείξουν σε εξέχοντα λογοτέχνη. Από την πρώτη συλλογή διηγημάτων, τις "Παρθενικές", έως το "Delicieuses frayeurs", που κυκλοφόρησε το 2006, τα περισσότερα από τα έργα του επανεκδίδονται συνεχώς και μεταφράζονται σε άλλες γλώσσες.

Ντόρα Ρωζέττη (πραγματικό ονοματεπώνυμο Ελένη - Νέλλη Καλογλοπούλου - Μπογιατζόγλου 1908 -1989) ήταν αφροδισιολόγος, γυναικολόγος, υγιεινολόγος, συγγραφέας. Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου το 1908 και πέθανε στην Αθήνα το 1989. Έγραψε ένα και μοναδικό βιβλίο, «Η ερωμένη της», που εκδόθηκε στην Αθήνα το 1929 και ξανά το 2005.

Το όνομα Ντόρα Ρωζέττη είναι ψευδώνυμο της Ελένης - Νέλλης Καλογλοπούλου - Μπογιατζόγλου. Η Ντόρα Ρωζέττη ήρθε στην Αθήνα από την Αλεξάνδρεια και σπούδασε στην ιατρική σχολή. Από τα παιδικά της χρόνια έγραφε και είχε ενεργή συμμετοχή στο περιοδικό «Η Διάπλασις των Παίδων» του Γρηγόριου Ξενόπουλου. Μέσα από τη «Διάπλαση» γνωρίστηκε και διαμόρφωσε ένα λογοτεχνικό κύκλο φίλων και συνομιλητριών/τών. Ο ίδιος ο Γρηγόριος Ξενόπουλος έτρεφε εκτίμηση για τη γραφή της όπως κρίνουμε από τα σχόλιά του προς αυτήν στη «Διάπλαση».[3] Σύμφωνα με τη μαρτυρία της Ντόρας Ρωζέττη στην Ελένη Μπακοπούλου, οι φίλοι της ποιητές Γιώργος Τσουκαλάς και Γ. Σημηριώτης, που είχαν διαβάσει τα κείμενά της σε ημερολογιακή μορφή, συζήτησαν μαζί της, επινόησαν ένα τέλος στην ιστορία και τα εξέδωσαν ως μυθιστόρημα, με τη σύμφωνη γνώμη της, δίνοντας οι ίδιοι στη συγγραφέα το ψευδώνυμο Ντόρα Ρωζέττη αλλά και τον τίτλο του βιβλίου: "Η ερωμένη της". Το βιβλίο προξένησε σκάνδαλο στην εποχή του. Επειδή «φωτογράφιζε» σε μεγάλο βαθμό κάποια από τα πρόσωπα τα οποία αναφέρονται σε αυτό, η συγγραφέας είτε μόνη είτε μαζί με τη φίλη της (που ήταν και πραγματικά η ερωμένη της) προσπάθησαν να το μαζέψουν από τα βιβλιοπωλεία και το κατέστρεψαν σε μεγάλο βαθμό.

Γιώργος Ιωάννου. Γεννήθηκε το 1927 στη Θεσσαλονίκη από γονείς Θρακιώτες πρόσφυγες. Μεγάλωσε στο κέντρο της πόλης και σπούδασε με λαμπρούς δασκάλους στο τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ (όπου υπηρέτησε για ένα διάστημα ως βοηθός στην έδρα της Αρχαίας Ιστορίας). Από το 1960 εργάστηκε ως φιλόλογος στη μέση εκπαίδευση στην Αθήνα και σε άλλα μέρη της Ελλάδας. Από το 1962 και για δύο χρόνια δίδαξε στο Ελληνικό Γυμνάσιο στη Βεγγάζη της Αιβύης. Το 1974 ορίστηκε μέλος της Επιτροπής για τη συγκρότηση ανθολογίου κειμένων λογοτεχνίας για το Δημοτικό σχολείο, καθώς και για την ανανέωση των Νεοελληνικών Αναγνωσμάτων του Γυμνασίου. Υπήρξε σύμβουλος έκδοσης του σημαντικού περιοδικού *Ελεύθερη γενιά* (μηνιαίο περιοδικό για τις μαθητικές κοινότητες), που εξέδιδε το Υπουργείο Παιδείας. Πέθανε το 1985 στα 58 του χρόνια, από νοσοκομειακή λοίμωξη που επήλθε μετά από μια απλή επέμβαση στον προστάτη.

Λέων Τολστόι (ρωσ. Лев Никολάевич Толστόϊ, προφέρεται [lʲɛf nʲikɐˈlʲaɪnʲɪtɕɐ tɐlˈstɔj] - Λεφ Νικολάιεβιτς Τολστόι) 9 Σεπτεμβρίου 1828 – 20 Νοεμβρίου 1910 (ή με το τότε ισχύον ημερολόγιο στη Ρωσία 28 Αυγούστου 1828 - 7 Νοεμβρίου 1910) ήταν Ρώσος συγγραφέας. Θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους συγγραφείς όλων των εποχών.

Προσπάθησε να βρει το αληθινό νόημα του Χριστιανισμού, πιστεύοντας πως σκοπός της ζωής δεν είναι να εξυπηρετεί την κατώτερη ζωική φύση, αλλά τη φωτεινή δύναμη, που βρίσκεται στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής και η οποία βοηθάει τον άνθρωπο να αναγνωρίζει το αγαθό. Εκτός όμως από αυτές τις αντιλήψεις, ο Τολστόι κατάφερε ν' απεικονίσει με απaráμιλλο τρόπο τη ρωσική κοινωνία της εποχής του και με την αναπαραστατική δύναμη της τέχνης του να δώσει εκπληκτικούς πίνακες από τη ζωή της τσαρικής Ρωσίας του 19ου αιώνα. Αν και καταγόταν από πλούσια οικογένεια, αφοσιώθηκε με μεγάλη αγάπη στους μουζίκους, βοηθώντας τους και μελετώντας τη ζωή τους. Γεμάτος θρησκευτική έξαρση και δεμένος με τα προβλήματα της εποχής του, προσπάθησε να βρει γιατί υποφέρουν οι άνθρωποι και προσπάθησε να απελευθερώσει τον άνθρωπο και να αποκαταστήσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Ως καλλιτέχνης ο Τολστόι διακρίνεται για τη βαθιά γνώση των κρυφών πτυχών της ψυχής και την άμεση

καθαρότητα του αισθήματος. Το έργο του είχε τεράστια σημασία και άσκησε γόνιμη επίδραση στη ρωσική και στην παγκόσμια λογοτεχνία.

Γεννήθηκε στη Γιάσναγια Πολιάννα (το οικογενειακό κτήμα 12 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Τούλα) το 1828 και από το 1844 ως το 1847 σπούδασε στο πανεπιστήμιο του Καζάν. Στον πόλεμο της Κριμαίας πήρε μέρος ως αξιωματικός του πυροβολικού και του απονεμήθηκαν πολλές ανώτερες διακρίσεις. Ο αποτροπιασμός για τις φρικαλεότητες του πολέμου αυτού καθρεφτίστηκε στα «Διηγήματα της Σεβαστούπολης (1855-1859)». Στα διηγήματα αυτά ο Τολστόι δείχνει φανατικά την έχθρα του προς τον πόλεμο και παράλληλα εγκωμιάζει τον ηρωισμό των συμπατριωτών του στρατιωτών. Από το τέλος της δεκαετίας 1850-1860 ο Τολστόι εγκαταστάθηκε στη Γιάσναγια Πολιάννα, άνοιξε σχολείο για τα αγροτόπαιδα και ίδρυσε το περιοδικό «Γιάσναγια Πολιάννα». Προηγουμένως ταξίδεψε στη Γαλλία, Ελβετία, Ιταλία και Γερμανία.

Στα 1862 ο Τολστόι παντρεύτηκε τη Σοφία Αντρέγιεβνα Μπερς. Το 1863 τέλειωσε το διήγημά του «Οι Κοζάκοι», στο οποίο απεικόνισε τους ανθρώπους και τη φύση του Καυκάσου. Από το 1863 ως το 1869 ασχολήθηκε με τη συγγραφή του μυθιστορήματος «Πόλεμος και Ειρήνη». Το έργο αυτό αποτελεί έξοχη απεικόνιση της ζωής και των συνθηκών της Ρωσίας στην περίοδο των ναπολεόντειων πολέμων. Το βάθος της ψυχολογικής ανάλυσης, η αριστοτεχνική απεικόνιση ανθρώπινων μορφών και τοπίων και ο πλούτος της γλώσσας, κάνουν το «Πόλεμος και Ειρήνη» ένα από τα κορυφαία επιτεύγματα της ρεαλιστικής πεζογραφίας του 19ου αιώνα. Στο άλλο του μεγαλειώδες μυθιστόρημα, την «Άννα Καρένινα» (1873), αντικατοπτρίζεται ανάμεσα στα άλλα η τραγωδία μιας γυναίκας που έπεσε θύμα της ψεύτικης και απάνθρωπης ηθικής της κοινωνίας. Η δύναμη του κριτικού ρεαλισμού του Τολστόι εκδηλώθηκε στις σελίδες του μυθιστορήματός του «Ανάσταση» (1889). Ο Τολστόι έγραψε και θεατρικά έργα όπως «Το κράτος του ζόφου», «Το ζωντανό πτώμα», «Οι καρποί της Παιδείας» (κωμωδία). Άλλα έργα του στα οποία εκφράζεται η ιδιότυπη θρησκευτικότητα του είναι «Ο θάνατος του Ιβάν Ιλίτς» (1884), «Αφέντης και δούλος» (1895), «Τι πιστεύω», «Τι να κάνουμε λοιπόν» και η περίφημη πραγματεία του «Τι είναι τέχνη». Με τα θρησκευτικά κείμενά του ήρθε όμως σε αντιδικία με την εκκλησία της Ρωσίας, η οποία τον απέβαλε από τις τάξεις της το 1901.

Ο Λέων Τολστόι πέθανε το 1910 από πνευμονία στην περιοχή Αστάποβο σε ηλικία 82 ετών.

Παναγιώτης Σούτσος (Κωνσταντινούπολη 1806 - Αθήνα 1868) ήταν φαναριώτης ρομαντικός πεζογράφος και ποιητής της Α' Αθηναϊκής Σχολής. Το εκτενές ποίημά

του *Ο Οδοιπόρος* (1831) είναι το πρώτο ποιητικό έργο του αθηναϊκού ρομαντισμού και το μυθιστόρημά του *Ο Λέανδρος* (1834) είναι το πρώτο νεοελληνικό μυθιστόρημα. Ήταν αδελφός του σατιρικού συγγραφέα Αλέξανδρου Σούτσου και ξάδερφος του συγγραφέα και διπλωμάτη Αλέξανδρου Ρίζου Ραγκαβή.

Η οικογένεια του Σούτσου ήταν επιφανής φαναριώτικη οικογένεια της Κωνσταντινούπολης και πολλοί συγγενείς τους ασχολήθηκαν με τα γράμματα: αδελφός της μητέρας του ήταν ο ποιητής Ιάκωβος Ρίζος Νερουλός, ενώ και η αδελφή του, Αικατερίνη Σούτσου, ήταν ποιήτρια. Στην Κωνσταντινούπολη έκανε κατ' οίκον μαθήματα με αξιόλογους λόγιους της εποχής, ενώ το από 1818 ως το 1820 ο Παναγιώτης και ο Αλέξανδρος Σούτσος φοίτησαν στην Σχολή της Χίου, όπου είχαν φημισμένους δασκάλους όπως ο Νεόφυτος Βάμβας και ο Κωνσταντίνος Βαρδαλάχος. Το 1820, εξ αιτίας του θανάτου του πατέρα τους, Κωνσταντίνου Σούτσου, ο Αλέξανδρος και ο Παναγιώτης μετέβησαν στο Βουκουρέστι, όπου παρέμειναν για σύντομο χρονικό διάστημα κοντά στον θείο τους, Αλέξανδρο Σούτσο, ηγεμόνα της Βλαχίας. Τον Απρίλιο του 1820 αναχώρησαν για το Παρίσι, με συστατική επιστολή του θείου τους, για να συναντήσουν τον Κοραή. Στο Παρίσι τα δύο αδέρφια έμειναν περίπου για δύο χρόνια και πέρασαν άλλα τρία χρόνια στην Ιταλία, μέχρι την αναχώρησή τους για την Ελλάδα το 1825.

Μετά την άφιξή του στην Ελλάδα ο Παναγιώτης Σούτσος εγκαταστάθηκε στο Ναύπλιο. Εκεί ανέπτυξε πολιτική δράση, ενώ παράλληλα έγραφε και τα πρώτα του ποιήματα. Το 1830 διορίστηκε από τον Καποδίστρια Γραμματέας της Γερουσίας, αλλά σύντομα εναντιώθηκε στην πολιτική του κυβερνήτη και έχασε την θέση του. Χαιρέτησε με ενθουσιασμό τον ερχομό του Όθωνα, υποστήριξε το έργο της αντιβασιλείας στην εφημερίδα *Ήλιος που εξέδιδε* και ανέλαβε σημαντικές διοικητικές θέσεις, τις οποίες όμως έχασε το 1843 όταν ψηφίστηκε ο νόμος περί ετεροχθόνων, σύμφωνα με τον οποίον όσοι είχαν γεννηθεί σε υπόδουλες περιοχές θεωρούνταν ετερόχθονες και δεν είχαν δικαίωμα να διορίζονται στο δημόσιο. Από τότε οι πολιτικές του ιδέες μεταστράφηκαν σε ακραίο συντηρητισμό, κάτι που αντικατοπτρίζεται και στις γλωσσικές του απόψεις τις οποίες διατύπωσε στο δοκίμιό του *Νέα σχολή του γραφομένου λόγου*, το 1853.

Παράλληλα η ζωή του σημαδεύτηκε τα χρόνια εκείνα από αρκετά δυσάρεστα γεγονότα: η πρώτη σύζυγός του Φλωρεντία Κοπανίτσα πέθανε το 1841 σε ηλικία 25 ετών και η δεύτερη, Σεβαστή ή Σμαράγδα Σούτσου το 1845, ενώ η τρίτη σύζυγός του Μαρίνα Λογοθέτη τον εγκατέλειψε το 1861. Στο ίδιο διάστημα ο αδελφός του Αλέξανδρος αντιμετώπιζε διαρκείς διώξεις για τα αντικυβερνητικά του αισθήματα.

Πέθανε το 1868, μετά από μακροχρόνια προβλήματα υγείας, και ενώ είχε χάσει όλη την περιουσία του, και κηδεύτηκε δημοσία δαπάνη.

Γιώργος Σεφέρης Το πραγματικό του όνομα ήταν Γεώργιος Σεφεριάδης. Γεννήθηκε στα Βουρλά στις 13 Μαρτίου του 1900 και ήταν ο πρωτότοκος γιος του Στέλιου και της Δέσπως (το γένος Γ. Τενεκίδη). Το 1906 αρχίζει η μαθητική του εκπαίδευση στο Λύκειο Χ. Αρώνη. Το 1914, εποχή κατά την οποία άρχισε να γράφει τους πρώτους στίχους του, με το ξέσπασμα του Μεγάλου Πολέμου κατά τη θερινή περίοδο του έτους, η οικογένεια μετανάστευσε στην Ελλάδα. Ο Γιώργος Σεφέρης γράφτηκε στο Πρότυπο Κλασικό Γυμνάσιο Αθηνών, από το οποίο αποφοίτησε τον Μάιο του 1917. Εγγράφεται στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Στις 14 Ιουλίου του 1918, η μητέρα του μαζί με τους δύο γιους και την κόρη της Ιωάννα (μετέπειτα σύζυγο Κ. Τσάτσου) μετέβη στο Παρίσι, όπου ο πατέρας τους Στέλιος εργαζόταν ως δικηγόρος. Ο Στέλιος Σεφεριάδης επιθυμούσε όλη η οικογένειά του να μεταφερθεί στο Παρίσι κι ο γιος του Γιώργος να σπουδάσει στη Γαλλική πρωτεύουσα. Ο Γιώργος Σεφέρης έμεινε εκεί μέχρι το καλοκαίρι του 1924, ασχολούμενος με τη λογοτεχνία: μεταφράσεις, αναγνώσεις γάλλων κλασικών και συγγραφή ποιημάτων, και αποκτώντας το πτυχίο της Νομικής, τον Οκτώβριο του 1921. Στη συνέχεια μεταβαίνει τέλη Αυγούστου 1924, στο Λονδίνο για την τελειοποίηση των αγγλικών του εν όψει των εξετάσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών. Αν και επιχείρησε τελικά εγκατέλειψε την προσπάθεια απόκτησης διδακτορικού διπλώματος. Τον Φεβρουάριο του 1925 επιστρέφει στην Αθήνα και το 1927 διορίζεται στη διπλωματική υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών ως ακόλουθος πρεσβείας. Τον Ιούλιο του 1928 δημοσιεύει στη Νέα Εστία, επώνυμο ως Γ. Σεφεριάδης, το «Μια βραδιά με τον Κύριο Τεστ», μετάφραση έργου του Βαλερί. Το 1929 συνοδεύει τον Εδουάρδο Εριό σε ταξίδι του στην Ελλάδα. Τον Μάιο του 1931 εκδίδεται με το ψευδώνυμο Γ. Σεφέρης η «Στροφή» και τον ίδιο χρόνο διορίζεται υποπρόξενος και έπειτα διευθύνων του ελληνικού Γενικού Προξενείου του Λονδίνου, όπου θα παραμείνει μέχρι και το 1934. Τον Μάιο του 1932 δημοσιεύεται το έργο του Μια νύχτα στην ακρογιαλιά και τον Οκτώβριο η Στέρνα, αφιερωμένη στον Γιώργο Αποστολίδη. Το 1933 ο πατέρας του, Στέλιος, εκλέγεται Πρόεδρος του Πανεπιστημίου Αθηνών και εγγράφεται ως μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Το 1934 ο Γ. Σεφέρης επιστρέφει στην Αθήνα και τον Ιανουάριο του 1935 αρχίζει η συνεργασία του με τις εκδόσεις Νέα Γράμματα, αναδημοσιεύοντας τη Στέρνα. Τον Οκτώβριο του 1936 διορίζεται πρόξενος στην Κορυτσά, όπου θα παραμείνει μέχρι τον Οκτώβριο του 1937 οπότε και μετατίθεται στην Αθήνα ως προϊστάμενος της Διεύθυνσης Εξωτερικού Τύπου του Υφυπουργείου Τύπου και Πληροφοριών: ο ίδιος αρνείται πως ενεπλάκη σε ζητήματα λογοκρισίας του εσωτερικού τύπου, αλλά είχε ως αρμοδιότητά του τις επαφές με τις ξένες διπλωματικές αποστολές και τους ξένους ανταποκριτές. Στις 13 Φεβρουαρίου του 1937 δημοσιεύει στα Νέα Γράμματα επιστολή του περί της δημοτικής γλώσσας.

Στις 10 Απριλίου του 1941 ο Γιώργος Σεφέρης νυμφεύεται τη Μαρία Ζάννου και στις 22 Απριλίου το ζεύγος ακολουθεί την ελληνική κυβέρνηση, σταθμεύουν στην Κρήτη, στα Χανιά, όπου εργάζεται ως γραμματέας του Νικολούδη και εποπτεύει την έκδοση του πρώτου Φύλλου της Κυβερνήσεως μετά την αποχώρηση της Ελληνικής Κυβέρνησης. Στις 16 Μαΐου καταφθάνει στην Αίγυπτο-στο λιμάνι του Πορτ Σάιντ και παραμένει στην Αλεξάνδρεια. Τον Αύγουστο ο Γιώργος Σεφέρης συνοδεύει την Πριγκίπισσα Διαδόχου Φρειδερίκη και τα δύο της παιδιά, Σοφία και Κωνσταντίνο, στο Γιοχάνεσμπουργκ και από εκεί στην Πραιτόρια υπηρετώντας στην εκεί Ελληνική Πρεσβεία μέχρι το 1942. Τον Απρίλιο του 1942 επιστρέφουν στο Κάιρο, αλλά επειδή αποφασίζεται το κλείσιμο της εκεί Ελληνικής Πρεσβείας και του Ελληνικού Προξενείου στην Αλεξάνδρεια, αναχωρούν για την Ιερουσαλήμ. Επιστρέφει τον Ιούνιο του 1942 στο Κάιρο και στις 22 Σεπτεμβρίου διορίζεται επισήμως Γενικός Διευθυντής Τύπου Μέσης Ανατολής. Στις 10 Μαρτίου του 1943 δίνει διάλεξη για τον Παλαμά και άλλες δύο με θέμα τον Μακρυγιάννη, στις 16 Μαΐου στον κινηματογράφο Ριάλτο της Αλεξάνδρειας και μετά στο Κάιρο. Τέλη Μαρτίου του 1944 εκδίδει στο Κάιρο τις Δοκιμές του. Την ίδια περίοδο διορίζεται Διευθυντής Τύπου του υπουργείου Εξωτερικών, τα καθήκοντα της οποίας δεν τον ενθουσιάζουν. Με την ανάληψη της πρωθυπουργίας από τον Γεώργιο Παπανδρέου (Απρίλιος 1944), ο Σεφέρης παύεται από το Γραφείο Τύπου του Υπουργείου Εξωτερικών: την απομάκρυνσή του την αποδίδει σε υψηλά ιστάμενα πρόσωπα που βρίσκονταν μεταξύ των ακροατών των διαλέξεών του για τον Μακρυγιάννη και δε συμφωνούσαν με αυτά που είπε εκεί ο ίδιος. Παραμένει πάντως στην Υπηρεσία του υπουργείου ως ανώτατος δημόσιος λειτουργός. Με την υπουργοποίηση του Καρτάλη ως Υπουργού Τύπου και Πληροφοριών, τον Ιούνιο του 1944, τοποθετείται γραμματέας επί των ανατολικών θεμάτων, κατά τον χαρακτηρισμό του πολιτικού του προϊστάμενου.

Το 1963, ο Γιώργος Σεφέρης βραβεύεται με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας από τη Σουηδική Βασιλική Ακαδημία των Επιστημών: η ανακοίνωση της βράβευσής του έγινε την Πέμπτη 24 Οκτωβρίου ενώ η επίσημη απονομή στις 10 Δεκεμβρίου στη Στοκχόλμη.

Σύμφωνα με τα αρχεία της επιτροπής, ο Σεφέρης προτάθηκε επίσημα το 1963 από τον Johnson, ενώ είχε προταθεί άλλες δύο φορές, το 1955 και το 1961 από τον Τόμας Στερνς Έλιοτ. Η επιλογή του, μεταξύ 80 υποψηφίων από όλο τον κόσμο, είχε την υποστήριξη όλων των μελών της Επιτροπής, με εξαίρεση ενός μέλους ο οποίος θεωρούσε πως το έργο του Σάμουελ Μπέκετ (βραβεύτηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1969) είχε πιο θετική αποτίμηση από εκείνο του Σεφέρη. Ο Σεφέρης επικράτησε στην τελική ψηφοφορία του Άγγλου ποιητή Ουίλιαμ Ωντεν και του Χιλιανού ποιητή Πάμπλο Νερούδα (ο οποίος βραβεύτηκε, τελικά, με το ίδιο βραβείο το 1971). Ο γραμματέας της επιτροπής, Österlund, υποστήριζε πως η επιλογή Σεφέρη υπήρξε μια ευκαιρία να αποδώσουν έναν θαυμάσιο φόρο τιμής στη σύγχρονη Ελλάδα, μια γλωσσική περιοχή που περίμενε πάρα πολύ καιρό για μια βράβευση σε αυτό το επίπεδο.

Στις 16 Απριλίου 1964 αναγορεύεται σε επίτιμο διδάκτορα του Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου έτους αναγορεύεται σε επίτιμο διδάκτορα

του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης και τον Ιούνιο του 1965 επίτιμος διδάκτωρ του Πρίνστον. Τον Σεπτέμβριο του 1965 αρνείται πρόταση του Πανεπιστημίου του Ιλλινόις να μεταβεί εκεί το επόμενο έτος για να διδάξει ως επισκέπτης καθηγητής. Τον Ιούλιο του 1967 προλογίζει την έκδοση των ποιημάτων του αδελφού του Άγγελου. Τον Νοέμβριο του ίδιου έτους προσκαλείται από το Ινστιτούτο Ανωτάτων Σπουδών στο Πρίνστον και αποδέχεται, ενώ καλείται να διδάξει και στην Έδρα Τσαρλς Έλιοτ Νόρτον για την Ποίηση του Χάρβαρντ για το ακαδημαϊκό έτος 1969-1970 αλλά απορρίπτει με επίσημη επιστολή του προς τον πρότανη του ιδρύματος, κάτι που συνιστά την πρώτη ανοιχτή δήλωσή του κατά του καθεστώτος. Το 1968 τον προσεγγίζουν Αριστεροί με σκοπό να τους συνδράμει: ο Μίκης Θεοδωράκης του ζητά να συμβάλει στην δημόσια εκτέλεση μελοποιημένης ποιήσής του από τον ίδιο, αλλά το θεωρεί μάταιο, ενώ του ζητείται να μεσολαβήσει για να χειρουργηθεί ο Γιάννης Ρίτσος. Το φθινόπωρο του 1968 μεταβαίνει στις Η.Π.Α και διαβάζει ποιήματά του στα Πανεπιστήμια Χάρβαρντ, Πρίνστον, Ράτγκερς, Πίστμπουργκ, Ουάσιγκτον, στην Χ.Α.Ν της Νέας Υόρκης. Στις 28 Μαρτίου 1969 ο Σεφέρης μίλησε για πρώτη φορά δημόσια εναντίον της Χούντας, μεταδόθηκε από την Ελληνική Υπηρεσία του Β.Β.С., το ραδιοφωνικό σταθμό του Παρισιού και την Ντόιτσε Βέλε. Γι' αυτό το λόγο του αφαιρέθηκε ο τίτλος του πρέσβη επί τιμή, καθώς και το δικαίωμα χρήσης διπλωματικού διαβατηρίου: στην τρισέλιδη επιστολή του Πιπινέλη προς τον Σεφέρη, αυτό δικαιολογείτο επειδή η Δήλωσή του είχε μεταδοθεί από τη σοβιετική ραδιοφωνία και άρα ήταν αντεθνική προπαγάνδα.

Τον Ιούλιο του 1970 εκδίδονται τα Δεκαοχτώ κείμενα μεταξύ των οποίων, πρώτο, το Σεφερικό ποίημα Οι γάτες τ' Αϊ-Νικόλα. Στις 22 Ιουλίου 1971 εισήχθη στον Ευαγγελισμό με συμπτώματα έλκους, το οποίο τον ταλαιπωρούσε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Πέθανε την Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου της ίδιας χρονιάς. Δύο μέρες αργότερα πραγματοποιήθηκε η κηδεία του, η οποία εξελίχθηκε σε σιωπηρή πορεία κατά της δικτατορίας. Μετά τον θάνατό του εκδόθηκε το προσωπικό του ημερολόγιο με τίτλο «Μέρες...» καθώς και το «Πολιτικό» του ημερολόγιο.

Η γλώσσα του Σεφέρη πυκνή και καιρία, συμπυκνώνει στην ποίησή του αυτό που ο ίδιος ονόμασε επιγραμματικά «καημό της ρωμιοσύνης». Η ζωντανή, γηγενής παράδοση συμπορεύεται με τη σύγχρονη ευρωπαϊκή παιδεία. Στο πρόσωπό του, στην ποιητική, δοκιμαϊκή και μεταφραστική του εργασία, η νεοελληνική γραμματεία αναγνωρίζει έναν από τους κλασικούς του 20ου αιώνα.

Η γέννησή του **Αρχίλοχου** τοποθετείται γύρω στο 680 π.Χ. Καταγόταν από την Πάρο. Ο πατέρας του, κάποιος Τελεσεικλής, ήταν αριστοκράτης και η μητέρα του Ενιπώ, δούλα.

Ο Αρχίλοχος πέρασε τη ζωή του μέσα στη φτώχεια. Εργάστηκε σαν μισθοφόρος, συμμετέχοντας στις επιδρομές που συντάραζαν τον ελλαδικό χώρο, στη διάρκεια του 7ου π.Χ. αιώνα. Επινόησε τον ίαμβο και την επωδό, επιφέροντας σημαντικές τεχνικές αλλαγές στο ηρωικό ποιητικό ιδίωμα που κυριαρχούσε μέχρι εκείνη την εποχή. Είναι προφανές πως ο πατρικός άξονας της καλλιτεχνικής προσωπικότητάς του είναι ο Όμηρος. Σαν άνθρωπος ήταν παρορμητικός, αθυρόστομος και εκδικητικός. Άγνωστο πότε, τον σκότωσε κάποιος Καλλώνδης ή Κόρακας, σε μάχη με τους Ναξίους.

Με τον όρο **Αζτέκοι** εννοούνται συγκεκριμένες φυλετικές ομάδες οι οποίες κατοικούσαν στο κεντρικό Μεξικό, και ιδίως όσοι μιλούσαν την γλώσσα νάουατλ και κυριάρχησαν σε μεγάλα τμήματα της κεντρικής Αμερικής από τον 14ο μέχρι τον 16ο αιώνα. Η λέξη *aztecaitl* (πληθυντικός *aztecah*) σημαίνει, στα νάουατλ, «άνθρωποι από το Αζτλάν», έναν μυθολογικό τόπο-αφετηρία για τους ομιλούντες την νάουατλ, και στην συνέχεια υιοθετήθηκε για να περιγράψει την φυλή των Μεσικά (*Mexica*), η οποία αποίκισε την κοιλάδα του Μεξικού και ίδρυσε τις ακμάζουσες πόλεις Τενοτσιτιλάν (*Tenochtitlan*) και Τλατελόλκο (*Tlatelolco*). Συχνά ο όρος Αζτέκοι αναφέρεται αποκλειστικά στην φυλή των Μεσικά της Τενοτσιτιλάν, στην λίμνη Τεξκόκο (*Texcoco*), στην τοποθεσία της σημερινής Πόλης του Μεξικού (*Ciudad de México*) - λαός ο οποίος αυτό-αποκαλούνταν *Mēxihcah Tenochcah* ή *Cōlhuah Mexihcah*.

Στην νήσο Βανκούβερ και στις κοντινές ακτές κατοικούσαν οι φυλές Σάλις (*Coast Salish*), Νουτσανούλθ (*Nuu-chah-nulth*) και **Κουάκιουτλ** (*Kwakiutl* ή *Kwakwaka'wakw*). Η φυλή Κούτνεϋ (*Kootenay*) έλεγχε τις θερμές πηγές κοντά στα Βραχώδη Όρη.

Έχουν γραφτεί πολλά για τον έρωτα, αλλά ίσως το δυνατό ποίημα ειπώθηκε από έναν ανώνυμο **Ινδιάνο Κουακιούτλ** της Νότιας Αλάσκας, το 1896

Ο Χόρχε Μάριο Πέδρο Βάργκας Λιόσα, (Αρεκίπα, 28 Μαρτίου 1936) είναι Περουβιανός συγγραφέας. Ο Βάργκας Λιόσα είναι ένας από τους σημαντικότερους μυθιστοριογράφους και δοκιμιογράφους της Λατινικής Αμερικής, καθώς και ένας από τους πιο διακεκριμένους συγγραφείς της γενιάς του.

*Ο Βάργκας Λιόσα πρωτοέγινε γνωστός στη δεκαετία του 1960 με μυθιστορήματα όπως τα *La ciudad y los perros (Η πόλη και τα σκυλιά) (1963), La casa verde (Το πράσινο σπίτι) (1965), και το μνημειώδες Conversación en La Catedral (Πότε πήραμε την κάτω βόλτα;) (1969). Σήμερα παραμένει πολυγραφότατος σε μια ευρεία γκάμα λογοτεχνικών ειδών και στη δημοσιογραφία. Το λογοτεχνικό του έργο περιλαμβάνει κωμωδίες, αστυνομικά, ιστορικά και πολιτικά μυθιστορήματα. Πολλά από αυτά, όπως το Pantaleón y las visitadoras (Ο Πανταλέων και οι επισκέπτριες), (1973) και το La tía Julia y el escribidor (Η θεία Χούλια και ο γραφιάς) (1977), διασκευάστηκαν και μεταφέρθηκαν στον κινηματογράφο.**

Πολλά από τα έργα του Βάργκας Λιόσα είναι επηρεασμένα από την αντίληψη του συγγραφέα για την περουβιανή κοινωνία και από τις εμπειρίες του ως Περουβιανού. Ωστόσο, όλο και περισσότερο επεξέτεινε το ρεπερτόριό του και καταπιάστηκε με θέματα από διαφορετικά σημεία του κόσμου.

Όπως και άλλοι Λατινοαμερικάνοι συγγραφείς, ο Βάργκας Λιόσα υπήρξε πολιτικά ενεργός στο μεγαλύτερο μέρος της πορείας του. Ήταν υποψήφιος πρόεδρος του Περού το 1990 με το κεντροδεξιό κόμμα «Δημοκρατικό Μέτωπο» (FREDEMO).

Τον Οκτώβριο του 2010 η Σουηδική Βασιλική Ακαδημία τίμησε τον Λιόσα απονέμοντάς του το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας για το Έτος 2010. Σύμφωνα με το σκεπτικό της, το βραβείο απονέμεται στον Λιόσα «για τη χαρτογράφηση του των δομών της εξουσίας και τις διεισδυτικές του εικόνες της ατομικής αντίστασης, εξέγερσης και ήττας».

Ο Μίμης Σουλιώτης (1949 - 2012) ήταν Έλληνας συγγραφέας, ποιητής, εκδότης και πανεπιστημιακός.

Γεννήθηκε το 1949 στην Αθήνα.[2] Είχε καταγωγή από την Πελοπόννησο και το Μοναστήρι. Σπούδασε φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή της Θεσσαλονίκης, έκανε μεταπτυχιακό στη Βυζαντινή

Φιλολογία στη Βουδαπέστη και διδακτορικό στα Ιωάννινα. Υπήρξε θαυμαστής του Κωνσταντίνου Καβάφη. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του το πέρασε στη Φλώρινα, από την οποία κατάγεται η σύζυγός του. Το 1971, εξέδωσε το περιοδικό Τραμ, σε συνεργασία με τον Δημήτρη Καλοκύρη, τον Πάνο Θεοδωρίδη, την Αλεξάνδρα Δεληγιώργη και τον Γεώργιο Σαββίδη.[3] Ίδρυσε το Βαλκανικό Άσυλο Ποίησης στις Πρέσπες, ενώ ήταν ιδρυτικό μέλος της Ένωσης Συγγραφέων Δυτικής Μακεδονίας, της Εταιρείας Συγγραφέων και του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού. Επίσης, βρέθηκε στη θέση του τακτικού καθηγητή Νεοελληνικής Φιλολογίας του Τμήματος Νηπιαγωγών της Παιδαγωγικής Σχολής της Φλώρινας, του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, εργάστηκε υπεύθυνος για τη βιβλιοθήκη αυτού, δίδαξε ως καθηγητής στο Τμήμα Φιλολογίας του Πανεπιστημίου των Πατρών, στο Τμήμα Ελληνικού Πολιτισμού του ΕΑΠ, στο Πανεπιστήμιο της Λουντ (ως επισκέπτης καθηγητής), στο Έτβες Λόραντ (ως επισκέπτης καθηγητής) και στο Πανεπιστήμιο της Κύπρου (σε μεταπτυχιακό επίπεδο).[2] Εκεί, οργάνωσε το πρώτο πιλοτικό πρόγραμμα δημιουργικής γραφής στην Ελλάδα. Το 2011, κυκλοφόρησε το βιβλίο του "Κύπρον, ιν ντηντ", το οποίο προτάθηκε την επόμενη χρονιά για το Κρατικό Λογοτεχνικό Βραβείο Ποίησης.[4] Υποβλήθηκε σε επέμβαση ανοιχτής καρδιάς και πέθανε έξι μήνες μετά, στις 27 Νοεμβρίου του 2012, στη Θεσσαλονίκη και κηδεύτηκε στη Φλώρινα. Για το θάνατό του, εξέδωσε ανακοίνωση η Εταιρεία Συγγραφέων.

Ο Μάνος Χατζιδάκις γεννήθηκε στην Ξάνθη το 1925. Ήταν γιος του δικηγόρου Γεωργίου Χατζιδάκι από τον Μύρθιο Ρεθύμνου και της Αλίκης Αρβανιτίδου από την Αδριανούπολη.

Η μουσική του παιδεία ξεκίνησε σε ηλικία τεσσάρων ετών, κάνοντας μαθήματα πιάνου με δασκάλα την Αλτουινιάν, γνωστή μουσικό της Ξάνθης, ενώ παράλληλα διδάχθηκε βιολί και ακορντεόν.

Μετακόμισε στην Αθήνα με την οικογένειά του το 1932 όμως λίγο αργότερα οι γονείς του χωρίζουν και το 1938 ο πατέρας του σκοτώνεται σε αεροπορικό δυστύχημα.

Το 1945 γνωρίζεται στο πατάρι του Λουμίδη, με τους Νίκο Γκάτσο, Κάρολο Κουν, Νάνο Βαλαωρίτη κ.α. Μέσα από τις καλλιτεχνικές τους συναντήσεις έκαναν όνειρα για

μια Ελλάδα που ήταν κατεστραμμένη από τον πόλεμο, κοιτώντας με ελπίδα το μέλλον. Τότε ήταν η περίοδος που ξεκίνησε να γράφει μουσικές για το θέατρο και έκανε την πρώτη κινηματογραφική εργασία του με το έργο «Αδούλωτοι Σκλάβοι» σε σκηνοθεσία του Βίων Παπαμιχάλη.

Το 1948 ο Χατζιδάκις έδωσε την ιστορική διάλεξη για το ρεμπέτικο τραγούδι που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων στη συντηρητική Ελληνική κοινωνία. Το ρεμπέτικο τραγούδι που εξέφραζε τα λαϊκά στρώματα, ήταν απαγορευμένο και παράνομο και η ενέργειά του αυτή έδωσε προοπτική στην ελληνική μουσική. Ο Χατζιδάκις με την ποιότητα που είχε σαν άνθρωπος και καλλιτέχνης, έβλεπε το αληθινό και το γνήσιο λαϊκό τραγούδι που δεν ήξεραν τα ωδεία, τα πανεπιστήμια, η αριστοκρατία και η πολιτεία. Είχε δηλώσει επ' αυτού: "Ήθελα να δείξω στο ελληνικό κοινό μια αστείρευτη δροσερή πηγή". Συνθέτες όπως οι: Θεοδωράκης, Ξαρχάκος, Χατζιδάκις κ.α. σε συνεντεύξεις τους από το 1960 και μετά, υμνολογούσαν τους ρεμπέτες, για τον λόγο, ότι πάνω στην δίκη τους μουσική έγραφαν τα δικά τους έργα.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1950 άρχισε να συνεργάζεται με το Εθνικό Θέατρο (Αγία Ιωάννα, Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, κ.α.) και το Θέατρο Τέχνης (Ματωμένος Γάμος, Όλα τα παιδιά του Θεού έχουν φτερά κ.α.). Στη συνέχεια, συνεργάζεται με το Ελληνικό Χορόδραμα της Ραλλούς Μάνου όπου ήταν για σειρά ετών ένας από τους βασικούς συνεργάτες. Παράλληλα γράφει μουσική για πολλές ελληνικές ταινίες όπως «Ο δράκος» που κατά πολλούς θεωρείται η κορυφαία ταινία του ελληνικού κινηματογράφου. Η υπέροχη μουσική επένδυση της ταινίας από τον Χατζιδάκι εναρμονίζεται πλήρως με τον ρεαλισμό των εικόνων με αποκορύφωμα την εκπληκτική σκηνή του ζεϊμπέκικου χορού, που θυμίζει παράσταση αρχαίας Ελληνικής τραγωδίας.

Το 1960 πήρε το Όσκαρ για τη μουσική στην ταινία «Ποτέ την Κυριακή». Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο, έλεγε ο Χατζιδάκις, να σου έρθει μια επιτυχία, από εκεί που δεν το περιμένεις. Η ταινία ήταν τουριστική και σε αυτή την λογική κινήθηκε όταν έγραψε τη μουσική της. Ήταν ένας προικισμένος συνθέτης με αστείρευτο ταλέντο, που κατάφερε να ταιριάζει την μουσική του στην λογική της ταινίας, με αποτέλεσμα το μουζούκι να γίνει γνωστό σε όλη την υφήλιο. Αμέτρητες ήταν οι διασκευές του τραγουδιού «Τα παιδιά του Πειραιά», πράγμα που καταδίκασε συνεχώς και αυτό τον οδήγησε στην βιαστική και εσφαλμένη ενέργεια να δώσει τα δικαιώματα του τραγουδιού στην «United Artists». Ασχολήθηκε πολύ με το να καταδικάζει τις πολλές διασκευές σπαταλώντας πολλή ενέργεια για το τίποτα.

Στη συνέχεια έγραψε μουσική για τον εμπορικό κινηματογράφο. Κάποτε είχε πει στον Φίνο: Εσύ ξέρεις τι θα πει κακός κινηματογράφος αλλά τι θα πει καλός, δεν θα μάθεις ποτέ... Το 1990 σε μια συνέντευξη είχε δηλώσει: Που να το ξέρω ότι 30 χρόνια μετά, ο κόσμος θα ασχολούταν ακόμα με Μανταλένες και κουραφέζαλα. Στο θέατρο έγραψε μουσική για το «Παραμύθι δίχως όνομα», «Ορνιθες», «Καπετάν Μιχάλης» κ.α. Πολλές από αυτές τις συνθέσεις του έχουν μείνει στην ιστορία και αγαπήθηκαν πολύ από το κοινό.

Το 1967 θα ταξιδέψει στο Μπρόντγουεϊ της Νέας Υόρκης για το ανέβασμα του μιούζικαλ «Γλια Ντάρλινγκ». Εκείνη την περίοδο τον βρήκε η δικτατορία και όπως είχε δηλώσει, είχε προβλήματα με την εφορία και δεν ήθελε να γυρίσει στην Ελλάδα. Λίγα πράγματα γνωρίζουμε για την περίοδο της Αμερικής και όπως ανέφερε ο ίδιος, η διαμονή του εκεί τον σπούδασε. Ένα άγνωστο γεγονός είναι η εισαγωγή που έγραψε στο τραγούδι «Prelude» (Προανάκρουσμα), μαζί με τους «Millenium» που ήταν μια ροκ μουσική ομάδα στην Καλιφόρνια. Σε αυτό το κομμάτι, ο ίδιος ο Χατζιδάκις παίζει τσέμπαλο.

Στην Ελλάδα θα επιστρέψει το 1972, όπου ηχογραφεί τον «Μεγάλο ερωτικό» και ανεβάζει την παράσταση, «Ο οδοιπόρος, το μεθυσμένο κορίτσι και ο Αλκιβιάδης». Το 1975 ο Χατζιδάκις θα αναλάβει αναπληρωτής γενικός διευθυντής στην «Εθνική Λυρική Σκηνή» και διευθυντής στο «Τρίτο πρόγραμμα». Ο Χατζιδάκις είχε ένα όραμα για την μουσική ζωή στην Ελλάδα και έμεινε στο ραδιόφωνο επτά χρόνια. Το τρίτο πρόγραμμα αν και κρατικό ήταν το πρώτο ελεύθερο ραδιόφωνο στην Ελλάδα. Μια εκπομπή που άφησε εποχή στο ραδιόφωνο και στην κοινωνία ήταν η παιδική εκπομπή «Εδώ λιλιπουπολη».

Το 1980 εγκαινίασε τον «Μουσικό Αύγουστο» στο Ηράκλειο. Ήταν ένα καλλιτεχνικό Φεστιβάλ, με κύριο στόχο την παρουσίαση νέων ρευμάτων, τόσο στη μουσική όσο και στο χορό και τον κινηματογράφο. Οργάνωσε επίσης τους Αγώνες ελληνικού τραγουδιού στην Κέρκυρα, το 1981 και 1982. Ήταν ένας μουσικός διαγωνισμός που είχε σκοπό την παρουσίαση νέων ελλήνων καλλιτεχνών. Την κριτική επιτροπή αποτελούσαν οι: Δήμαρχος Κέρκυρας, Ελένη Βλάχου, Νίκη Γουλανδρή, Νίκος Γκάτσος, Γιώργος Κουρουπός, Σπύρος Σακκάς κ.α. Στο διαγωνισμό, μεταξύ άλλων συμμετείχαν το 1982 και οι Χάρης & Πάνος Κατσιμίχας, με το τραγούδι «Μια βραδιά στο λούκι», με το οποίο βραβεύθηκαν και έγιναν γνωστοί.

Το 1985 είναι διευθυντής στο περιοδικό «Τέταρτο» το οποίο καταγράφει τα καλλιτεχνικά και κοινωνικά δρώμενα μέσα από τις πολιτικές τους διαστάσεις. Το 1985 ίδρυσε την δισκογραφική εταιρεία «Σείριος» για να φιλοξενεί ποιοτικές προτάσεις της ελληνικής μουσικής.

Το 1987 παρουσιάζει τέσσερα προγράμματα στο «Μουσικό κέντρο Αθηνών» στην πλάκα. Συμμετείχαν οι: Έλλη Πασπαλά, Γιώργος Νταλάρας, Αλίκη Καγιαλόγλου, Νίκος Παπάζογλου. κ.α.

Το 1989 ο Χατζιδάκις ίδρυσε την «Ορχήστρα των χρωμάτων».

Στις 15 Ιουνίου του 1994 ο Μάνος Χατζιδάκις ταξίδεψε στην οδό ονείρων.

Ο Φερνάντο Πεσσόα (*Fernando António Nogueira de Seabra Pessôa*) ήταν Πορτογάλος ποιητής και συγγραφέας. Γεννήθηκε στη Λισαβώνα το 1888.

Χάνει νωρίς τον πατέρα του. Γρήγορα η μητέρα του ξαναπαντρεύεται με έναν διπλωμάτη που διορίζεται στο Ντέρμπαν της Νότιας Αφρικής. Η οικογένεια τον ακολουθεί και έτσι ο Πεσσόα θα αρχίσει και θα ολοκληρώσει τις σπουδές του στην αγγλική γλώσσα και θα αποκτήσει μια στέρεη αγγλική λογοτεχνική παιδεία.

Το 1903 μπήκε πρώτος στο πανεπιστήμιο του Κεηπ Τάουν, κερδίζοντας και το Βραβείο της Βασίλισσας Βικτωρίας για την αγγλική γλώσσα.

Το 1905 επέστρεψε στην Πορτογαλία, και μετά από μια αποτυχημένη απόπειρα να σπουδάσει φιλολογία στη Λισαβώνα, εγκατέλειψε τις σπουδές του και μπήκε στο εμπορικό κύκλωμα για να εξασφαλίσει τα προς το ζην. Αντιπρόσωπος διάφορων εμπορικών οίκων στη Λισαβώνα, έζησε μια ζωή εργένης, συγκατοικώντας αρχικά με τη θεία του, και αργότερα με την ετεροθαλή αδελφή του.

Σε ηλικία δεκαεπτά ετών επιστρέφει στη Λισαβώνα, που δεν θα την εγκαταλείψει ποτέ. Διαλέγει το επάγγελμα του συντάκτη-μεταφραστή και αναλαμβάνει την εμπορική αλληλογραφία μερικών οίκων της εμπορικής Κάτω Πόλης της Λισαβώνας, εργασία με πενιχρές αποδοχές, που όμως τον απαλλάσσει από τις δεσμεύσεις του ωραρίου και του συγκεκριμένου χώρου.

Το μεγαλύτερο μέρος του σπουδαίου έργου του έμεινε αδημοσίευτο ως το θάνατο του, 30 Νοεμβρίου 1935. Ως τότε, ο Πεσσόα είχε δημοσιεύσει το πρώτο του βιβλίο στα Πορτογαλικά, με τίτλο *Mensagem*, δύο πλακέτες με αγγλικά ποιήματα -γιατί ο Πεσσόα ήταν δίγλωσσος και έγραφε με μεγάλη άνεση στην αγγλική γλώσσα- καθώς και μερικά λογοτεχνικά και πολιτικά μανιφέστα. Ήταν επίσης γνωστός ως εκδότης της επιθεώρησης *Athena* (1924-25), και ως συνεργάτης σε διάφορα πρωτοποριακά έντυπα, και κυρίως στο *Orpheu* (1915), όργανο του μοντερνιστικού κινήματος.

Μετά το θάνατο του (από κολικό του νεφρού), τα άπαντα του εκδόθηκαν σε οκτώ τόμους, υπογραμμένα με τα διάφορα ψευδώνυμα που χρησιμοποιούσε κατά καιρούς ο Πεσσόα και που, όπως έλεγε, εξέφραζαν τις διάφορες προσωπικότητες που συνυπήρχαν μέσα του: του "Αλβέρτο Καρέιρο", του "Αλβάρο δε Κάμπτος" και του "Ρικάρδο Ρέις".

Είναι δυνατό να είναι κάποιος συγχρόνως πλούσιος και δαιμόνιος τραπεζίτης κι ένας ολοκληρωμένος αναρχικός που πολεμά για την απελευθέρωση της κοινωνίας; Σύμφωνα με τον Πεσσόα, ναι.

D. H. Lawrence .Ήταν παιδί ενός κοινωνικά (τουλάχιστον) αταίριαστου γάμου μεταξύ ενός ανθρακωρύχου και μιας διευθύντριας σχολείου. Τα βιώματα αυτής της ασυμφωνίας αντικατοπτρίζονται τόσο στη ζωή του, όσο και στο έργο του, ιδιαίτερα στον Εραστή της λαίδης Τσάπτερλν. Σπούδασε στο γυμνάσιο του Νότιγχαμ με υποτροφία και μετά στο πανεπιστήμιο της ίδιας πόλης. Το 1910 δημοσίευσε το Λευκό Παγώνι και τον ίδιο καιρό πέθανε η μητέρα του, με την οποία ήταν υπερβολικά δεμένος. Δούλεψε για λίγο ως δάσκαλος και το 1911 εγκατέλειψε το επάγγελμα, επειδή διαγνώστηκε ότι έπασχε από φυματίωση.

Το 1912 συνδέθηκε ερωτικά με τη Γερμανίδα Φρήντα Γουήκλν το γένος φον Ρίχτχοφεν (von Richthofen), σύζυγο καθηγητή του στο Πανεπιστήμιο του Νότιγχαμ, ταξικά πολύ ανώτερή του, έξι χρόνια μεγαλύτερή του και μητέρα τριών παιδιών. Έφυγαν μαζί στη Γερμανία και μετά στην Ιταλία, όπου ο Λώρενς τελείωσε το μυθιστόρημά του Γιοι και Εραστές που δημοσιεύτηκε το 1913. Επέστρεψαν στην Αγγλία το 1914 και παντρεύτηκαν. Το 1915 το βιβλίο του Ουράνιο Τόξο απαγορεύτηκε ως άσεμνο.

Μετά τον πόλεμο άρχισε για τον Λώρενς και τη Φρήντα η «άγρια περιπλάνηση». Ταξίδεψαν και πάλι στη Γερμανία και την Ιταλία και μετά στην Κεϋλάνη, την Αυστραλία, το Νέο Μεξικό και το Μεξικό. Επέστρεψαν στην Ευρώπη το 1925 και εγκαταστάθηκαν στην Ιταλία.

Το 1928 και 1929 κυκλοφόρησε σε ελάχιστα αντίτυπα, στη Φλωρεντία και στο Παρίσι, ο Εραστής της λαίδης Τσάπτερλν. Επίσης το 1928, το βιβλίο εκδόθηκε, άγρια λογοκριμένο, στη Νέα Υόρκη. Το 1959 εκδόθηκε πλήρες στη Νέα Υόρκη και το 1960 στο Λονδίνο, όπου έγινε αντικείμενο μιας πολύκροτης δίκης, το αποτέλεσμα της οποίας ήταν η αθώωση των υπευθύνων των Penguin Books. Το 1929 η αστυνομία έκλεισε μια έκθεση πινάκων του Λώρενς στο Λονδίνο και οι πίνακές του τού αποδόθηκαν υπό τον όρο να μη ξαναεκτεθούν στην Αγγλία.

Ο Λώρενς πέθανε το 1930 σε σανατόριο στη Βανς (Vence) της Κυανής Ακτής. Θεωρούμενος «καταραμένος» συγγραφέας όσο ζούσε, αποδείχθηκε αυτός που άλλαξε την αντιμετώπιση του σεξ από την λογοτεχνία.

Τα πρώτα του έργα ασχολούνται με τις βλαβερές συνέπειες του σύγχρονου, βιομηχανοποιημένου πολιτισμού, που αποκόπτει τον άνθρωπο από τη φύση και καθιστά τις ανθρώπινες σχέσεις προβληματικές. Στα κατοπινά έργα του Λώρενς η φροϋδική ανάλυση κυριαρχεί καθώς και η σημασία που αποδίδει στη σεξουαλική συμπεριφορά. Το επιστέγασμα ήταν Ο εραστής της λαίδης Τσάπτερλι, όπου η ερωτική πράξη καταργεί την ταξική διαφορά και τις κοινωνικές συμβάσεις.

Μεσοποταμία ονομάστηκε για πρώτη φορά από τους αρχαίους Έλληνες η χώρα την οποία διαρρέουν δύο ποταμοί, ο Τίγρης (στα ανατολικά) και ο Ευφράτης (στα δυτικά). Με το όνομα αυτό οριοθετείται μια μεγάλη περιοχή, που περιλαμβάνει τις κοιλάδες των δυο ποταμών και των παραποτάμων τους. Το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο, σε ό,τι αφορά στην ιστορία, τμήμα της χώρας αυτής βρίσκεται στο σημερινό Ιράκ.

Υπήρξε εποχή κατά την οποία η Βαγδάτη υπήρξε το σταυροδρόμι των ευρωπαϊκών και των αραβικών λαών. Στη εποχή της ακμής της υπήρξε το σημαντικότερο κέντρο του αραβικού κόσμου αλλά και ένα από τα μεγαλύτερα εμπορικά κέντρα του τότε κόσμου. Η πόλη χτίστηκε το 762 μ.Χ. από τον χαλίφη Αλ Μανσούρ. Το όνομά της σήμαινε "δώρο Θεού", κάτι που δεν ήταν και τόσο άσχετο προς την πραγματικότητα, μιας και ήταν μια πανέμορφη πόλη με δυο εκατομμύρια κατοίκους, ανάμεσα στους οποίους πολλοί σημαντικοί σοφοί, γιατροί, αρχιτέκτονες και άνθρωποι των γραμμάτων.

Στην ίδια περιοχή, πολύ παλιότερα, γύρω στην τέταρτη π.Χ. χιλιετία, οι Σουμέριοι έκτισαν τις πρώτες οργανωμένες πόλεις που είδε ποτέ ο άνθρωπος και τις οργάνωσαν σε πόλεις-κράτη, κάτι ακόμα αδιανόητο για την περίοδο εκείνη. Μια από τις αρχαιότερες και πιο ισχυρές υπήρξε η Ουρούκ, η οποία κατά την 3η χιλιετία περιελάμβανε 76 χωριά. Στις περιοχές αυτές, ανάμεσα στους δυο μεγάλους ποταμούς, τον Τίγρη και τον Ευφράτη, δημιουργήθηκε ο πολιτισμός, γεννήθηκε η γραφή και εφευρέθηκε ο τροχός. Οι πόλεις-κράτη αναπτύχθηκαν ταχύτατα, καλλιέργησαν τα εύφορα εδάφη τους και έγιναν γρήγορα πλούσιες και λαμπερές. Η πόλη Ουρ, "η πόλη του θεού της Σελήνης", υπήρξε από τις σημαντικότερες και πλουσιότερες. Εκεί, το 1927, ο Βρετανός αρχαιολόγος Γούλεϋ έφερε στο φως αμύθητους θησαυρούς από το βασιλικό νεκροταφείο με τους δυο χιλιάδες τάφους. Τα ευρήματα ξεπερνούσαν κάθε προσδοκία, περιλαμβάνοντας χρυσά αντικείμενα, εκπληκτικά αντικείμενα τέχνης, αντικείμενα πολεμιστών. Η πόλη προστατευόταν από τείχη τα οποία είχαν στο κέντρο τους ένα βαθμιδωτό πύργο με το ναό της θεότητας που τους προστάτευε, ο οποίος χρησιμοποιούνταν και ως αστρονομικό παρατηρητήριο. Γριγύρω υπήρχαν ναοί, δωμάτια ιερέων, αποθήκες, όπως και μια από τις μεγαλύτερες βιβλιοθήκες που βρέθηκαν ποτέ. Εκεί βρέθηκαν και οι αρχαιότεροι γραπτοί νόμοι. Οι Σουμέριοι της Ουρ ήταν σκληροί, αδίστακτοι και ανηλεείς πολεμιστές. Η πόλη καταστράφηκε στις αρχές της δεύτερης χιλιετίας, δίνοντας τη θέση της ανάμεσα στα δυο ποτάμια στους Ελαμίτες, οι οποίοι κρατώντας από τους Σουμέριους μόνο τη γλώσσα αλλά αφομοιώνοντας και επεκτείνοντας τον πολιτισμό τους έφτιαζαν κάτω από τη βασιλεία του Χαμουραμί την ισχυρή και φημισμένη χώρα της Βαβυλώνας, 90 χιλιόμετρα νότια της Βαγδάτης.

Η Βαβυλώνα περιβαλλόταν από διπλό τείχος 16 χιλιομέτρων που διακόπτονταν από επιβλητικούς πύργους. Η κύρια Πύλη της πόλης καλυπτόταν από σμαλτωμένα γαλάζια τούβλα με αναπαραστάσεις δράκων, ταύρων και λεόντων. Ο ναός που ήταν αφιερωμένος στην προστάτιδα θεότητα βρισκόταν στο κέντρο της πόλης, ήταν πολύχρωμος, είχε επτά ορόφους και περιβαλλόταν από αυλές και κατοικίες ιερέων. Πιο κάτω βρισκόταν το λαμπερό παλάτι του Ναβουχοδονόσορα, και ακόμα πιο πέρα μια επιβλητική πέτρινη γέφυρα ένωνε τις δυο όχθες του Ευφράτη ο οποίος διέσχιζε τη μυθική πόλη.

Το παλάτι του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα ήταν ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου. Οι κρεμαστοί κήποι του θεωρήθηκαν ένα επίτευγμα που ξεφεύγει από τα όρια της λογικής, δεδομένου του ότι στη Νότια Μεσοποταμία δεν υπήρξε ποτέ σχεδόν καθόλου βλάστηση. Στη Μοσούλη υπήρξε κάποτε η Νιμρούντ, η πρωτεύουσα των Ασσυρίων, η οποία ιδρύθηκε τον 13ο αιώνα π.Χ. Πολλοί θησαυροί της Μεσοποταμίας βρίσκονται στο Βρετανικό Μουσείο και το Λούβρο.

Τον 4ο αιώνα π.Χ., η Μεσοποταμία κατακτήθηκε από τον Μεγάλο Αλέξανδρο. Μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, εκεί ιδρύθηκε το Ελληνιστικό βασίλειο των Σελευκίδων, το οποίο έφτασε στο απόγειό του τον καιρό του Μεγάλου Αντιόχου. Οι Έλληνες άποικοι ίδρυσαν στο έδαφος της Μεσοποταμίας πολλές αποικίες, στις οποίες προσήλθαν πολλοί άποικοι από την Ελλάδα (Μακεδονία, Θράκη, Επτάνησα, Μικρά Ασία, νότια Ελλάδα). Οι νέοι άποικοι ίδρυσαν πόλεις σε ανάμνηση της ιδιαίτερης πατρίδας τους (π.χ. Μακεδονόπολις, Ιθάκη, Αμφίπολις, Έδεσσα, Ανθεμουσιάς, Ευρωπός κ.ο.κ.), ή κατά διαταγή των βασιλέων (π.Χ. Σελεύκεια, Κτησιφών, Αντιόχεια, Λαοδίκεια, Απάμεια, Ηράκλεια), ή σαν στρατιωτικοί μακεδονικοί συνοικισμοί (π.χ. Κωμόπολις κ.ά.), ενώ περιοχές ονομάστηκαν από την πατρίδα τους, όπως η Μυγδονία της βορειοδυτικής Μεσοποταμίας. Το ελληνικό στοιχείο επέζησε έως και την αραβική κατάκτηση.

Η χώρα που είναι γνωστή ως **Αίγυπτος** έχει μια μακριά και πολύπλοκη, πληθυσμιακή ιστορία. Αυτό συνέβη εν μέρει λόγω της γεωγραφικής της χωροθέτησης στα σταυροδρόμια πολλών κύριων πολιτιστικών περιοχών: της Μεσογείου, της Μέσης Ανατολής, της Σαχάρας και της Ανατολικής Αφρικής. Επιπρόσθετα η Αίγυπτος δέχθηκε πολλές μαζικές εισβολές κατά τη διάρκεια της μακράς της ιστορίας, περιλαμβάνοντας τους Χαναανίτες, τους Λίβυους, τους Νούβιους, τους Ασσύριους, τους Κουσίτες, τους Πέρσες, τους Έλληνες[10], τους Ρωμαίους, τους Άραβες, τους Οθωμανούς,

τους Γάλλους και τους Βρετανούς. Οι πολλές κατακτήσεις μέσα στο χρόνο κάνουν ερευνητική τη σχέση μεταξύ σύγχρονων και αρχαίων Αιγυπτίων.

Το περιβάλλον έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ιστορία της Αιγύπτου. Όταν η ανομβρία ανάγκασε τους πρώτους νομάδες κατοίκους να μεταναστεύσουν προς την κοιλάδα του Νείλου, η εύφορη πεδιάδα γέννησε ένα λαό ο οποίος έδωσε κάποια από τα σημαντικότερα επιτεύγματα στην ιστορία του ανθρώπου και δημιούργησε έναν πολιτισμό που θα παρέμενε σχεδόν αναλλοίωτος επί 3000 χρόνια.

Μολονότι ως αρχή της αιγυπτιακής ιστορίας θεωρείται το 3100 π.Χ., ίχνη ανθρώπινης δραστηριότητας εντοπίζονται κατά την προδυναστική περίοδο, χιλιάδες χρόνια πριν από αυτή την ημερομηνία. Η Σαχάρα ήταν κάποτε μία καταπράσινη, εύφορη σαβάννα, οι νομάδες κάτοικοι της οποίας κυνηγούσαν ζώα και τα σχεδίαζαν στους βράχους (πετρογλυφικά). Οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν ότι οι βοσκοί της Νάμπτα Πλάγια στη Δυτική Έρημο κατασκεύαζαν πέτρινα κυκλικά ημερολόγια ήδη από το 8000 π.Χ.

Ο τρόπος ζωής αυτών των λαών παρέμεινε ο ίδιος επί 4000 χρόνια, όμως καθώς το κλίμα γινόταν όλο και ξηρότερο εγκατέλειψαν την έρημο (ντεσερέ ή κόκκινη γη) για τις όχθες του Νείλου, όπου οι ετήσιες πλημμύρες έκαναν γόνιμο το έδαφος (κεμέτ ή μαύρη γη)[11]. Οι ανασκαφές στους οικισμούς τους αποκάλυψαν έναν εκλεπτυσμένο πολιτισμό, με σπίτια και εργαστήρια από πλίνθους και πρωτόγονους ναούς.

Η ανάγκη οργάνωσης των οικισμών αυτών οδήγησε στην επινοήση του πρώτου «αλφαβήτου» στον κόσμο, των ιερογλυφικών. Ανασκαφές στην Άβυδο έδειξαν ότι η γραφή αυτή χρησιμοποιείτο από το 3250 π.Χ., αρκετούς αιώνες πριν από τα πρώτα γραπτά κείμενα της Μεσοποταμίας. Με την επέκτασή τους, οι κοινότητες αναπόφευκτα ήρθαν σε σύγκρουση. Η χώρα διαιρέθηκε σε δύο αντίπαλα βασίλεια, του βορρά (Κάτω Αίγυπτος) και του νότου (Άνω Αίγυπτος). Γύρω στο 3100 π.Χ. ενώθηκαν για πρώτη φορά, σχηματίζοντας ενιαίο κράτος. Το γεγονός αυτό μνημονεύεται στον τελετουργικό χρωματοτρίπτη του βασιλιά Μήνη (γνωστός και ως Ναρμέρ) που βρέθηκε στην Ιεράκων πόλη. Πρόκειται ίσως για το σημαντικότερο ιστορικό μνημείο ολόκληρης της αιγυπτιακής ιστορίας, αφού καταγράφει τη δημιουργία του πρώτου έθνους-κράτους. Η στάση του, καθώς είναι έτοιμος να συντρίψει το κρανίο του νικημένου εχθρού του, καθιερώθηκε ως ο τρόπος απεικόνισης των Αιγυπτίων βασιλιάδων για τα επόμενα 3000 χρόνια. Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του πολιτισμού της αρχαίας Αιγύπτου και η πραγματική απαρχή της αιγυπτιακής ιστορίας και του αιγυπτιακού πολιτισμού συμπίπτει με την αρχή αυτής της περιόδου.

Νιπούρ. Ένα ερωτικό ποίημα γραμμένο σε πηλό πριν 4.000 χρόνια!

Στα τέλη του 19ου αιώνα, οι αρχαιολογικές σχολές και τα μεγάλα μουσεία της Ευρώπης και της Αμερικής, για να κάνουν ανασκαφές στην επικράτεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας φρόντιζαν να πάρουν σχετικό φερμάνι από τον σουλτάνο. Τα ευρήματα μοιραζόντουσαν «στα κουτουρού» ανάμεσα στους ανασκαφείς και τους Οθωμανούς φρουρούς.

Την εποχή εκείνη βρέθηκε στη Νιπούρ, εκατόν εξήντα χιλιόμετρα νότια της Βαγδάτης, στην ανασκαφή που έκανε το Πανεπιστημιακό Μουσείο της Φιλαδέλφειας των Ηνωμένων Πολιτειών στα χρόνια 1887-1890, το μεγαλύτερο μέρος από τις «σουμεριακές ταμπλέτες». Στις μικρές πήλινες ψημένες πλάκες είναι καταγεγραμμένοι με τη σφηνοειδή γραφή θρύλοι, έπη, μοιρολόγια, ρητά, ιστορίες, αλλά και βασιλικά διατάγματα, δικαστικές αποφάσεις, εμπορικές συμφωνίες και τίτλοι ιδιοκτησίας. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν πάνω από τριάντα χιλιάδες τέτοιες ταμπλέτες και περίπου το ένα τρίτον απ' αυτές βρίσκεται στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Κωνσταντινούπολης. (Πριν από τρία χρόνια, τον Νοέμβριο του 2000, το Μουσείο του Βερολίνου αποδέχθηκε «λάθος στη μοιρασιά» και επέστρεψε στην Τουρκία επτάμισι χιλιάδες ταμπλέτες, που είχαν βγει στο φως στη Νινεβί, την πρωτεύουσα της αρχαίας Ασσυρίας, σε ανασκαφή του 1906).

Το μικρό έκθεμα αριθμός 2456, εύρημα από τις ανασκαφές της Νιπούρ, χρονολογημένο από το 2037 π.Χ.: «Το παλιότερο ερωτικό ποίημα στον κόσμο».

Με το όνομα **Γένεση ή Γένεσις** έρεται το πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, καθώς και το πρώτο βιβλίο της Πεντατεύχου, ή άλλως λεγόμενη "Νόμος", ή "Νόμος του Μωϋσή", που περιλαμβάνει τα βιβλία Γένεση, Έξοδος, Λευιτικό, Αριθμοί και Δευτερονόμιο.

Συγγραφέας του βιβλίου της Γένεσης και όλης της Πεντατεύχου φέρεται να είναι ο Μωυσής που την συνέγραψε κατά τη διάρκεια της μακράς πορείας των Ισραηλιτών αδελφών του στην έρημο του ευλογημένου Όρους Σινά, περίπου το 1513 π.Χ.[1], εκτός βεβαίως των τελευταίων στίχων του Δευτερονομίου που αναφέρεται στο θάνατο του Μωϋσή και που πιθανολογείται ότι συνέγραψε, (συμπλήρωσε), ο Ιησούς του Ναυή.

Μνεία στον Μωυσή γίνεται περίπου 200 φορές σε 27 από τα μεταγενέστερα βιβλία της Αγίας Γραφής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΠΕΜΠΤΟ

**Κεφάλαιο 5. Γαϊτανάκι απόψεων και απαντήσεων.
Ερωτηματολόγιο. Ανάλυση των απαντήσεων.**

**«Αν επιλέξεις να είσαι το ένα,
επιλέγεις την πιθανότητα να είσαι και τα δύο.
Η διαφορά ανάμεσα στο να δίνεις μια υπόσχεση
και το να είσαι πολλά υποσχόμενος».**

Adam Phillips «Μονογαμία»

Στο κεφάλαιο αυτό θα γίνει μια παρουσίαση του ερωτηματολογίου που διανεμήθηκε ηλεκτρονικά σε μεγάλη ομάδα ανθρώπων. Το δείγμα των ερωτηθέντων ήταν τυχαίο και με μεγάλη διασπορά. Δεν απευθύνθηκε το ερωτηματολόγιο σε ανθρώπους με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Πεποίθηση είναι ότι οι απαντήσεις αντιπροσωπεύουν ανθρώπους κάθε ηλικίας, κάθε οικογενειακής κατάστασης και κάθε μορφωτικού επιπέδου. Τα σχόλια πάνω στις ερωτήσεις είναι τα χαρακτηριστικά μεγάλης μερίδας ανθρώπων.

Το ερωτηματολόγιο δημιουργήθηκε μέσω του προγράμματος Google forms και διανεμήθηκε ηλεκτρονικά μέσω e-mail στους ερωτηθέντες. Απαντούσαν ανώνυμα και μάλιστα οι απαντήσεις δεν μπορούσαν ούτε από ποιο e-mail προερχόταν να ανιχνευτούν. Τηρήθηκε απόλυτα η ανωνυμία στις απαντήσεις.

Παραθέεται και το αρχείο των απαντήσεων των ερωτηθέντων σε ηλεκτρονική μορφή, excel (Ερωτηματολόγιο Κική Κωνσταντίνου (Απαντήσεις).xlsx – Microsoft Excel).

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΚΙΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΤΗΣ "ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ"
ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

1. 1. Σε ποια ηλικιακή ομάδα ανήκετε;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- 18 - 24
- 25 - 40
- 41 - 65
- 65 και άνω

2. 2. Φύλλο;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Άντρας
- Γυναίκα

3. 3. Ποιες είναι οι σπουδές σας;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Γυμνάσιο
- Λύκειο
- ΙΕΚ
- Πανεπιστήμιο
- Μεταπτυχιακές σπουδές
- Διδακτορικές σπουδές

4. 4. Ποια είναι η εργασία σας;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Δημόσιος Υπάλληλος
- Ιδιωτικός Υπάλληλος
- Ελεύθερος Επαγγελματίας
- Εκπαιδευτικός όλων των βαθμίδων
- Οικιακά
- Φοιτητής
- Συνταξιούχος
- Άνεργος

5. 5. Ποια είναι η κατάσταση της προσωπικής σας ζωής;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Ελεύθερος/η
- Σε σχέση
- Παντρεμένος/η
- Διαζευγμένος/η

6. 6. Έχετε παιδιά;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Ναι
- Όχι

7. 7. Τι είδους βιβλία διαβάσετε; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

Επιλέξτε όλα όσα ισχύουν.

- Κλασσική λογοτεχνία
 Ποίηση
 Επιστημονική φαντασία
 Σύγχρονη λογοτεχνία
 Ροζ λογοτεχνία
 Αστυνομική λογοτεχνία
 Κόμικς
 Επιστημονικά

8. 8. Πόσο καλά μπορείτε να διακρίνετε το λογοτεχνικό κείμενο από την παραλογοτεχνία;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
Καθόλου	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	Πάρα πολύ

9. 9. Τι κάνει ένα κείμενο ενδιαφέρον; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

Επιλέξτε όλα όσα ισχύουν.

- Δράση
 Αγωνία
 Σεξ
 Ιστορική αναφορά

Άλλο: _____

14. 14. Σας έχει βοηθήσει κάποιο κείμενο να ξεπεράσετε κάποια ερωτικά ταμπού;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

Ναι

Όχι

15. 15. Τι θεωρείτε ότι σας διεγείρει σε μια ερωτική σκηνή ενός κειμένου; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

Επιλέξτε όλα όσα ισχύουν.

Η ύπαρξη σεναρίου

Οι χαρακτήρες της σκηνής

Η περιγραφή της εμφάνισης των πρωταγωνιστών

Η περιγραφή της δράσης των πρωταγωνιστών

Άλλο:

16. 16. Τι θεωρείτε ταμπού στην ερωτική σας ζωή; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

Επιλέξτε όλα όσα ισχύουν.

Αυτά που δεν μπορούν να ειπωθούν σε μια παρέα

Αυτά που δεν μπορούν να γραφούν λογοτεχνικά

Αυτά που είναι στο βάθος των φαντασιώσεων σας

Αυτά που τα θεωρείτε σαν αμαρτία

Άλλο:

17. 17. Πόσο ευεργετική μπορεί να είναι η λογοτεχνική ανάπτυξη ερωτικών φαντασιώσεων στην ερωτική ζωή. Και στην προσωπική υγεία.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Καθόλου

Πάρα πολύ

18. 18. Πρέπει οι ερωτικές φαντασιώσεις να πραγματοποιούνται;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

Ναι

Όχι

19. 19. Πόσο έχει επηρεαστεί η ερωτική σας ζωή από την ανάγνωση λογοτεχνικών ερωτικών βιβλίων;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Καθόλου

Πάρα πολύ

20. 20. Θα συμμετείχατε σε μια έρευνα μέτρησης της οργόνης μέσω ανάγνωσης λογοτεχνικών κειμένων;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

Ναι

Όχι

21. 21. Θέλετε τα πράγματα να λέγονται και να περιγράφονται με το όνομα τους

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

Ναι

Όχι

22. 22. Θέλετε να υπάρχει απομυθοποίηση των ταμπού που σας βασανίζουν στην ερωτική σας ζωή;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Ναι
 Όχι

23. 23. Πόσο πιστεύετε ότι βοηθάει η λογοτεχνική γραφή στην απομυθοποίηση των ταμπού που σας βασανίζουν στην ερωτική σας ζωή;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
Καθόλου	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	Πάρα πολύ

24. 24. Η ηθική υπάρχει, λόγω της ύπαρξης της δεύτερης επιλογής. Η λογοτεχνία υπάρχει λόγω της ύπαρξης της παραλογοτεχνίας;

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Σωστό
 Λάθος

25. 25. Το γεγονός ότι η ζήλια συντηρεί τον πόθο, φανερώνει πόσο επισφαλής είναι ο πόθος. Δεν μας φτάνει να βρούμε έναν σύντροφο, πρέπει να βρούμε ταυτόχρονα και έναν αντίζηλο. Και δεν πρέπει μόνο να μπορούμε να τους ξεχωρίζουμε, αλλά και να τους κρατάμε σε απόσταση. Χρειαζόμαστε αντίζηλους για να μας υποδεικνύουν τους συντρόφους μας. Χρειαζόμαστε συντρόφους για να μας βοηθούν να βρίσκουμε αντίζηλους. Χρειάζονται πολλοί άνθρωποι για να μπορέσει να λειτουργήσει ο πόθος μας.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Σωστό
 Λάθος

26. 26. Δεν είναι ότι ένα μόνο πρόσωπο δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλες μας τις ανάγκες, αλλά ότι με κάθε διαφορετικό πρόσωπο δημιουργούμε ένα νέο σύνολο αναγκών.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Σωστό
 Λάθος

27. 27. Το να έχεις κάτι επειδή το επιθυμείς, διαφέρει από το να επιθυμείς κάτι επειδή το έχεις.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Σωστό
 Λάθος

28. 28. Το άγνωστο μας συναρπάζει, αλλά απειλεί να μας αναστατώνει. Η ρουτίνα είναι βολική, αλλά απειλεί να μας αποκοιμίζει.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Σωστό
 Λάθος

29. 29. Η οικειότητα μπορεί να αυξήσει την τρυφερότητα μας, αλλά σπανίως αυξάνει τον πόθο μας.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

- Σωστό
 Λάθος

30. 30. Πρέπει διαρκώς να υπενθυμίζουμε στον εαυτό μας, ότι τα πάθη μας είναι επινόησή μας, όπως και οι αρετές μας.

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

Σωστό

Λάθος

31. 31. Οι άνθρωποι που διαπαιδαγωγούνται με τρόπο ώστε να έχουν αρνητική στάση προς τη ζωή και προς την σεξουαλικότητα αναπτύσσουν άγχος ηδονής

Να επισημαίνεται μόνο μία έλλειψη.

Σωστό

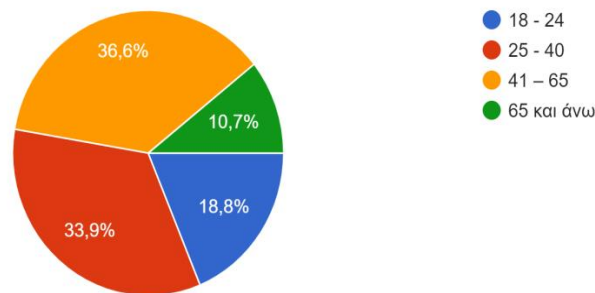
Λάθος

ΤΕΛΟΣ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ

1. Η πρώτη ερώτηση αφορούσε την ηλικία των ερωτηθέντων.

1. Σε ποια ηλικιακή ομάδα ανήκετε;

112 απαντήσεις

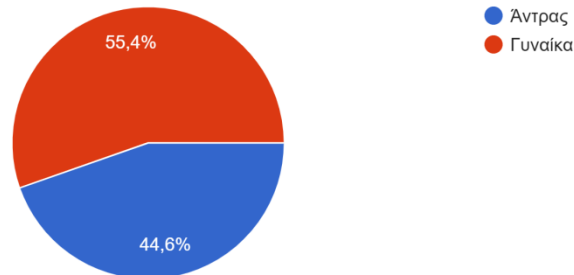
Το μεγαλύτερο κοινό στο οποίο απευθύνθηκε το ερωτηματολόγιο ανήκει στην γκάμα της ηλικίας των 41 με 65 χρόνων. Για ανθρώπους πλέον που έχουν φτάσει σε εργασιακή ωριμότητα και είναι πάνω στο απόγειο της απόδοσής των. Ποσοστό 36,6%. Κοντά βέβαια είναι και η γκάμα των ηλικιών από 25 – 40. Με ποσοστό 33,9%.

Επόμενο σημαντικό ποσοστό είναι των ερωτηθέντων στη γκάμα των 18 – 24 χρόνων. Ανέρχεται στο 18,8%. Πάντα η νέα γενιά είναι καθοριστική, αν και η αγωνία της για σπουδές και επαγγελματική αποκατάσταση είναι πολύ έντονη. Συνήθως στην ηλικία αυτή δεν υπάρχει ούτε επαγγελματική αποκατάσταση, ούτε προσωπική τακτοποίηση. Η ρευστότητα αυτή παραπέμπει τα θέματα, όπως την αναγνώριση και αξιοποίηση της λογοτεχνίας, σε μετέπειτα ηλικίες.

Έντονο ενδιαφέρον για τα θέματα της αναζήτησης και της αποκατάστασης αληθειών σημαντικών, βασιζόμενων στην εμπειρία της ζωής, παρουσιάζει η γκάμα των ερωτηθέντων από 65 χρονών και άνω. Εδώ υπάρχει ένα δείγμα που ανέρχεται στο 10,7%. Είναι ένα σημαντικό δείγμα που επηρεάζει τον πλουραλισμό των απαντήσεων.

2. Δεύτερη ερώτηση, το φύλλο των ερωτηθέντων.

2. Φύλλο;
112 απαντήσεις

Εδώ υπερτερούν οι γυναίκες με 55,4%, ίσως όχι λόγω του μεγαλύτερου πληθυσμιακά αριθμού των, αλλά λόγω της πιο μεγάλης συνέπειας των να ασχοληθούν με ένα ερωτηματολόγιο.

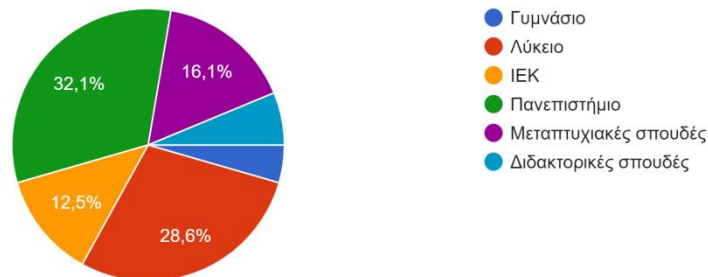
Ίσως οι άντρες, συμπληρώνοντας ένα ποσοστό 44,6%, πιθανόν να είναι πιο δύσκολοι στο να απαντήσουν. Ίσως να είναι λιγότερο φιλιαναγνώστες.

Η κατανομή αυτή των ερωτηθέντων, με την υπεροχή των γυναικών, δίνει μια γυναικεία αίσθηση στα θέματα που αγγίζουν περισσότερο την γυναίκα. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η ροζ λογοτεχνία των θαλάσσιων παραλιών και των αναγνωστικών στιγμών σε στιγμές χειμωνιάτικου αποκλεισμού, χαρακτηρίζεται ως «γυναικεία λογοτεχνία».

3. Η Τρίτη ερώτηση σχετικά με το εκπαιδευτικό επίπεδο των ερωτηθέντων.

3. Ποιες είναι οι σπουδές σας;

112 απαντήσεις

Εδώ έχουμε μία απεικόνιση του εκπαιδευτικού επιπέδου, όπου με ποσοστό 32,1% υπερτερούν οι ερωτηθέντες με πανεπιστημιακές σπουδές. Και αμέσως επόμενοι οι τελειόφοιτοι λυκείου με ποσοστό 28,6%.

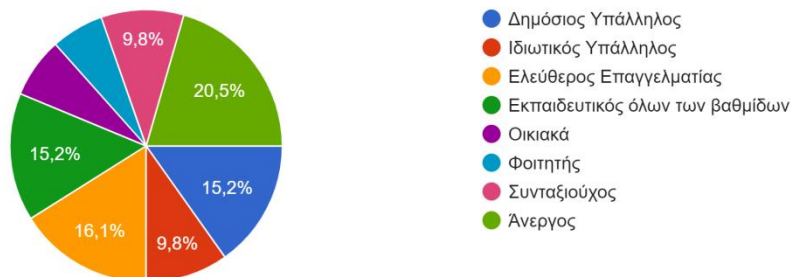
Αν αθροιστούν τα ποσοστά των ερωτηθέντων με πανεπιστημιακή μόρφωση και πάνω (μεταπτυχιακό, διδακτορικό), πλησιάζει το νούμερο το 60%. Διαπιστώνεται ότι σε όλο το φάσμα των ανθρώπων με ηλικία πάνω από 25, είναι πλέον ελάχιστοι αυτοί που δεν προχώρησαν τις σπουδές τους. Είναι ένα φαινόμενο γενικά που αφαιρεί λειτουργικά και εξειδικευμένα χέρια, από τον χώρο της παραγωγής και της δημιουργίας. Της πρωτογενούς παραγωγής, όσο και της δευτερογενούς.

Βέβαια το εκπαιδευτικό επίπεδο δεν αντικατοπτρίζει το μορφωτικό επίπεδο των ανθρώπων και την καλλιέργειά τους. Αυτό θα φανεί στα επόμενα ερωτήματα, όπου η λογοτεχνία και οι επιδράσεις της, καθώς και η αναγνώρισή της, γίνει κυρίαρχο ερώτημα.

4. Στην τέταρτη ερώτηση εξετάστηκε η επαγγελματική ενασχόληση των ερωτηθέντων .

4. Ποια είναι η εργασία σας;

112 απαντήσεις

Εδώ υπάρχει μια κατανομή των ερωτηθέντων σε όλους τους επαγγελματικούς χώρους. Καταγράφεται το τραγικό γεγονός το 20,5% των ερωτηθέντων να είναι άνεργοι. Το αμέσως επόμενο μεγάλο ποσοστό, 16,1%, είναι των ελευθέρων επαγγελματιών, ενώ σημαντικό είναι και το ποσοστό των εκπαιδευτικών όλων των βαθμίδων, 15,2%.

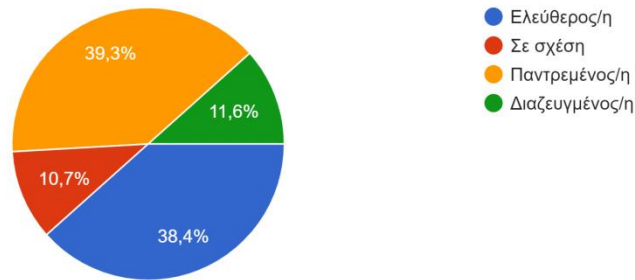
Αξιοσημείωτο είναι ότι οι γυναίκες οι ασχολούμενες με το σπίτι, δηλώνοντας ως επάγγελμά τους τα οικιακά, ενδιαφέρονται για τα θέματα της λογοτεχνίας και διαβάζουν περισσότερο από τους φοιτητές.

Καλό είναι και το ποσοστό των συνταξιούχων, αν ληφθεί υπ' όψιν το γεγονός, ότι έχουν χρόνο να ασχοληθούν με θέματα που απαιτούν διάβασμα βιβλίων έχει πλέον επιστημονικών, αλλά με διάφορα θέματα ενδιαφέροντος τους.

5. Η Πέμπτη ερώτηση προσδιορίζει την προσωπική κατάσταση των ερωτηθέντων.

5. Ποια είναι η κατάσταση της προσωπικής σας ζωής;

112 απαντήσεις

Παρατηρείται ότι ένα μεγάλο ποσοστό είναι άνθρωποι παντρεμένοι, 39,3%, ενώ εξίσου μεγάλο, είναι και το ποσοστό των ελεύθερων, 38,4%.

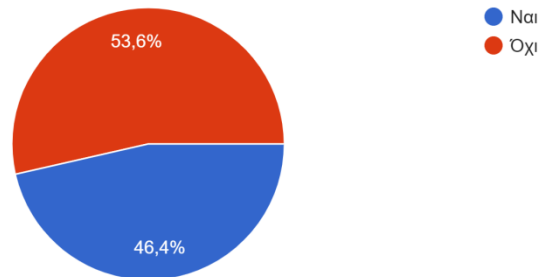
Είναι βέβαιο ότι το ποσοστό των ερωτηθέντων που έχουν περάσει μέσα από ένα γάμο, είναι σαφώς μεγαλύτερο. Επειδή και στο ποσοστό των ελεύθερων, μερικοί έχουν χωρίσει μετά από ένα ή περισσότερους γάμους και κατατάσσουν τον εαυτό τους στους ελεύθερους. Το ίδιο συμβαίνει και με αυτούς που δηλώνουν ότι βρίσκονται σε σχέση, 10,7%.

Η εμπειρία λοιπόν που βιώνει κάποιος από τους ερωτηθέντες μέσα σε ένα γάμο, είναι σαφώς σε μεγαλύτερο ποσοστό από αυτό που δηλώνουν οι ερωτηθέντες έγγαμοι.

6. Η έκτη ερώτηση αναφέρεται στην οικογενειακή κατάσταση των ερωτηθέντων.

6. Έχετε παιδιά;

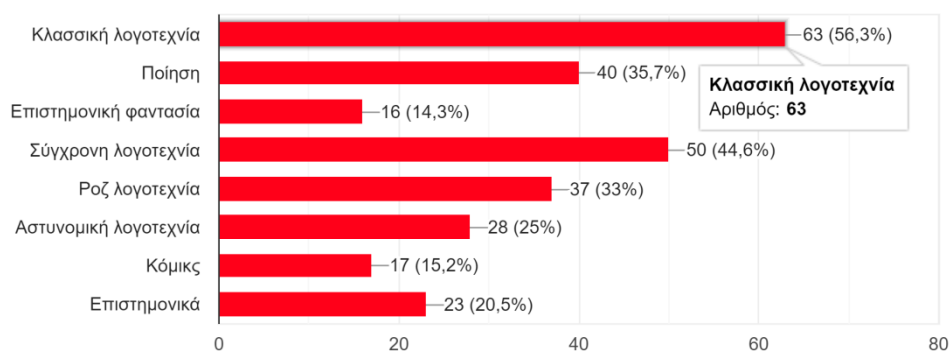
112 απαντήσεις

Παρατηρείται ότι από τους ερωτηθέντες, το 53,6%, δεν έχει παιδιά. Αυτό το ερώτημα βέβαια δεν έχει να κάνει με το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδας. Τίθεται για να αξιολογηθούν τα επόμενα ερωτήματα, σχετικά με την εμπειρία των ερωτηθέντων στη παρατήρηση της παιδικής ηλικίας, όχι μέσα από τις δικές τους αναμνήσεις, αλλά μέσα από την ανατροφή των παιδιών τους.

7. Με την εβδομή ερώτηση αρχίζει να γίνεται αισθητή η ουσία των απαντήσεων των ερωτηθέντων, πάνω σε θέματα που αναλύθηκαν σε όλα τα προηγούμενα κεφάλαια της εργασίας αυτής.

7. Τι είδους βιβλία διαβάσετε; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)
112 απαντήσεις

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι επιτράπη η απάντηση σε περισσότερες από μία επιλογές. Έτσι το σύνολο των ποσοστών των απαντήσεων δεν δίνει το άθροισμα του 100%. Παρ' όλα αυτά η τιμή του ποσοστού σε κάθε επιλογή, δίνει την μεγαλύτερη αποδεκτή απάντηση.

Παρατηρείται η μεγάλη προτίμηση στην κλασική και την σύγχρονη λογοτεχνία, με Τρίτη την ποίηση που σημειώνει ένα σημαντικό ποσοστό προτιμήσεων. Τέταρτη έρχεται η «Ροζ λογοτεχνία» και πέμπτη η αστυνομική. Λίγο πιο κάτω τα επιστημονικά συγγράμματα και μετά τα κόμικς και η επιστημονική φαντασία.

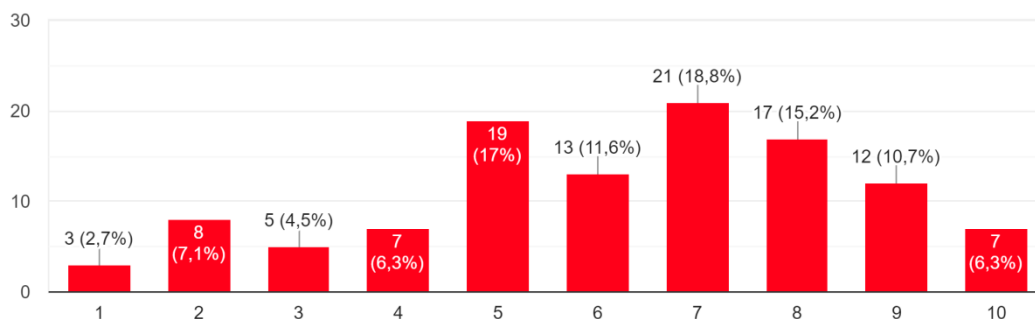
Εδώ βέβαια πρέπει να αναρωτηθεί κανείς, σύμφωνα με όλα όσα έχουν αναφερθεί στα προηγούμενα κεφάλαια της εργασίας, αν μπορούν οι περισσότεροι από τους ερωτηθέντες, να ξεχωρίσουν την λογοτεχνία, από την παραλογοτεχνία ή την πορνογραφία. Η αναφορά στο ερωτηματολόγιο της «ροζ λογοτεχνίας», έχει διαφορετικό νόημα στο μυαλό του κάθε ερωτηθέντος. Και εδώ πλέον αναφέρεται το επόμενο ερώτημα.

Πάντως το ερωτικό στοιχείο, αν συμπεριλάβουμε όλα τα είδη των αναγνωσμάτων, που το εμπεριέχουν κατά ένα μεγάλο ή μικρό βαθμό, είναι σημαντικό στοιχείο στην ανάγνωση των ερωτηθέντων.

8. Με την όγδοη ερώτηση αρχίζει να φαίνεται η ικανότητα των ερωτηθέντων στην διάκριση των λογοτεχνικών κειμένων από αυτά της παραλογοτεχνίας.

8. Πόσο καλά μπορείτε να διακρίνετε το λογοτεχνικό κείμενο από την παραλογοτεχνία;

112 απαντήσεις

Τα μεγαλύτερα ποσοστά των απαντήσεων, ξεπερνάνε την βάση του 5 με ένα συνολικό ποσοστό να αγγίζει το 80%. Και με μεγαλύτερο ποσοστό απαντήσεων γύρω στο 7, που σημαίνει, ότι οι περισσότεροι των ερωτηθέντων, πιστεύουν ότι μπορούν σχετικά πολύ καλά να αναγνωρίσουν ένα λογοτεχνικό κείμενο, από ένα της παραλογοτεχνίας.

Βέβαια, το ότι το πιστεύει κάποιος, δεν σημαίνει ότι ισχύει με βεβαιότητα. Πάντως είναι θετικό να έχει κάποιος ξεχωριστή θέση στο μυαλό του, όπου θα μπορεί να κατατάσσει τα λογοτεχνικά κείμενα, από αυτή που θα μπορεί να ανέχεται την παραλογοτεχνία.

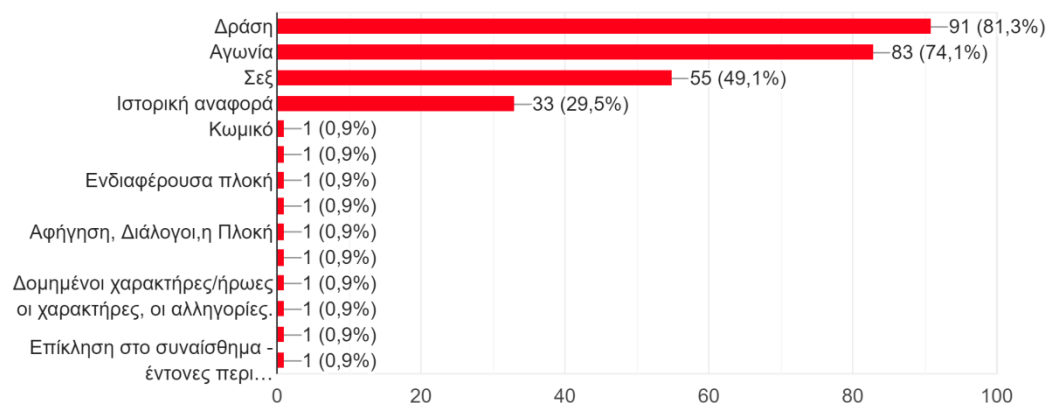
Η παραδοχή της ύπαρξης της παραλογοτεχνίας, είναι το πιο βασικό θέμα που διαπιστώνεται με αυτό το ερώτημα. Από την παραδοχή της ύπαρξης ξεκινά και η ποιοτική βελτίωση της σκέψης και των αισθημάτων του ανθρώπου. Αν κάποιος αισθάνεται την ύπαρξη, θα βρει τον τρόπο και μέσα από την εργασία αυτή θα βοηθηθεί σημαντικά, ώστε να φθάσει στην αναζήτηση της ποιότητας.

Το πρώτο βήμα έχει γίνει. Και αυτή η παραδοχή δίνει την ελπίδα του ποιοτικού περίγυρου. Της πνευματικής ανάτασης. Της απόλαυσης της ηδονής.

9. Με την ένατη ερώτηση διερευνάται το τι κάνει ένα κείμενο ενδιαφέρον για να κρατήσει τον αναγνώστη προσηλωμένο πάνω του. Και εδώ υπάρχει η δυνατότητα περισσότερων της μιας επιλογής.

9. Τι κάνει ένα κείμενο ενδιαφέρον; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

112 απαντήσεις

Οι απαντήσεις βασίζονται στο τρίπτυχο «Δράση – Αγωνία – σεξ». Είναι και οι επικρατέστερες απαντήσεις. Με τέταρτη σημαντική επιλογή στην ιστορική αναφορά των κειμένων.

Έχει δοθεί και η δυνατότητα στους ερωτηθέντες, να προσθέσουν και δικά τους στοιχεία στις απαντήσεις. Και έγινε από κάποιους.

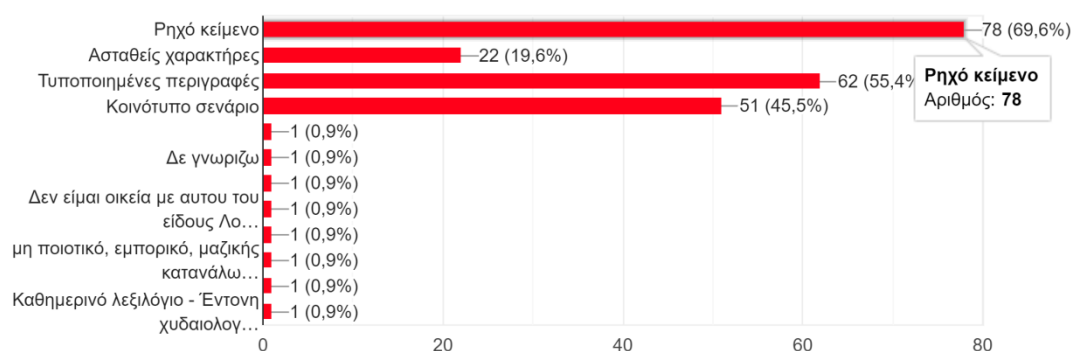
Παρατηρείται, ότι τα επόμενα που αναφέρονται, σχετικά με το τι κάνει ένα κείμενο ενδιαφέρον, έχουν συγκεντρώσει μηδαμινή επιλογή από τους ερωτηθέντες. Είναι όμως τα στοιχεία που έχουν αναφερθεί από αρκετούς αναλυτές, που κάνουν ένα κείμενο να βρίσκεται στο χώρο της λογοτεχνίας, από αυτό της παραλογοτεχνίας. Τα στοιχεία δηλαδή «ενδιαφέρουσα πλοκή – διάλογοι – δομημένοι χαρακτήρες ηρώων, επίκληση στο συναίσθημα», που αποτέλεσαν την ειδοποιό διαφορά για όλους σχεδόν τους αναλυτές του χαρακτηρισμού ενός κειμένου ως λογοτεχνικό, αποτελούν μειονότητα στην επιλογή των ερωτηθέντων. Συγκεκριμένα έχουν συγκέντρωση μόνο μια επιλογή στις προτιμήσεις.

Εδώ αρχίζει ο προβληματισμός σχετικά με την ικανότητα των ερωτηθέντων, μιας που άμεσα και συνειρμικά μεταφέρεται η σκέψη και στην προηγούμενη ερώτηση. Αν δεν μπορούν να διαχωρίσουν οι ερωτηθέντες, την πλοκή του κειμένου, τον δομημένο χαρακτήρα των ηρώων, την ποιοτική αφήγηση του συγγραφέα, την δημιουργία συναισθημάτων και εικόνων, πως μπορούν να κρίνουν την λογοτεχνικότητα του κειμένου;

10. Με την δέκατη ερώτηση συγκεντρώνονται στοιχεία, σχετικά με τους παραπάνω προβληματισμούς. Τίθεται ξεκάθαρα το ερώτημα, τι θεωρούν οι ερωτηθέντες παραλογοτεχνία. Και με ποια χαρακτηριστικά την προσδιορίζουν.

10. Ποιο είναι το χαρακτηριστικό της παραλογοτεχνίας; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

112 απαντήσεις

Υπάρχει μια υπερσυγκέντρωση απαντήσεων των ερωτηθέντων, σε τέσσερα χαρακτηριστικά της παραλογοτεχνίας. Αυτά είναι «Ρηχό κείμενο – Τυποποιημένες περιγραφές – Κοινότυπο σενάριο – Ασταθείς χαρακτήρες». Αυτές είναι οι επικρατούσες απαντήσεις των ερωτηθέντων, με την σειρά προτίμησής των.

Το παράδοξο εδώ είναι, ότι ενώ οι συντελεστές αυτοί, δεν αποτελούν στο αντίθετό τους, στοιχεία χαρακτηρισμού της λογοτεχνίας, αποτελούν στην αναφορά τους, στοιχεία χαρακτηρισμού της παραλογοτεχνίας.

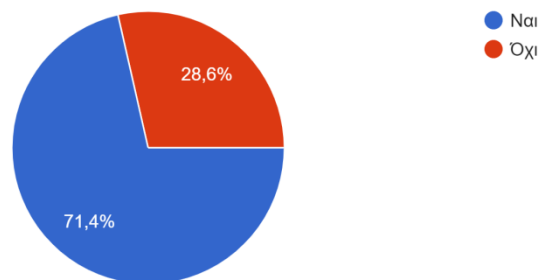
Το θετικό είναι, ότι με κάποια μορφή, εισάγονται καινούριες έννοιες στο θέμα του διαχωρισμού της λογοτεχνίας από την παραλογοτεχνία.

Τελικά οι έννοιες αυτές έχοντας όλα τα στοιχεία της ασάφειας και της γενικότητας, δίνουν την αίσθηση στον αναγνώστη, ότι βρίσκεται σε ένα πέλαγος και κολυμπάει μόνος του. Χωρίς καμιά υποστήριξη, χωρίς ξεκάθαρη βοήθεια.

Η εργασία αυτή, με τα προηγούμενα κεφάλαιά της και τις αναφορές της δίνει στον αναγνώστη πολύ συγκεκριμένα εργαλεία και μεθόδους. Και αυτό αρχίζει να το καταλαβαίνει από τις επόμενες ερωτήσεις

11. Με την ερώτηση αυτή αρχίζει να μπαίνει το ερωτικό στοιχείο, ως παράγοντας ενδιαφέροντος, στην κρίση των ερωτηθέντων.

11. Οι ερωτικές σκηνές μέσα σε ένα κείμενο αποτελούν σημείο ενδιαφέροντος στο να μην αφήνετε το διάβασμα στη μέση;
112 απαντήσεις

Το ενδιαφέρον των ερωτικών σκηνών, μέσα σε ένα λογοτεχνικό κείμενο, είναι τόσο έντονο, που κάνει τον αναγνώστη να μην μπορεί να αφήσει στη μέση την εξέλιξη των πεπραγμένων. Αυτό δήλωσε η μεγάλη πλειοψηφία των ερωτηθέντων. Αγγίζοντας το ποσοστό 71,4%.

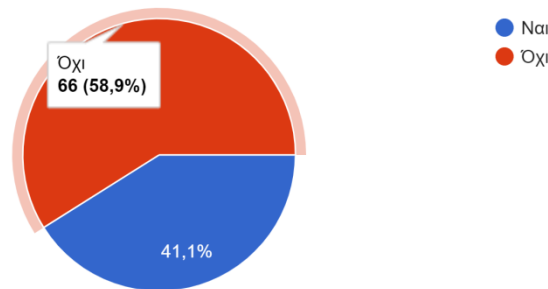
Με την ερωτική σκηνή ο αναγνώστης μπαίνει στην κλιμακούμενη ερωτική διέγερση. Όπως σε όλες τις ερωτικές διεγέρσεις της ζωής του, θέλει να φτάσει στον οργασμό. Να νιώσει την έκρηξη των συναισθημάτων και να απολαύσει την ηδονή του. Σε πολλές φάσεις της ζωής του αυτό μπορεί να ανατραπεί από εξωτερικούς παράγοντες, ή να ολοκληρωθεί μέσα σε μια καταπιεστική κατάσταση χρονικού ορίου ή απαγόρευσης εξ αιτίας του περιβάλλοντος ή λόγω των προσώπων που υπάρχουν. Έτσι δημιουργείται το άγχος της ηδονής του.

Στην ανάγνωση ο άνθρωπος έχει το μεγάλο πλεονέκτημα να συνευρίσκεται με τον εαυτό του. Να μπορεί να ξεμοναχιάζεται μέσα στο περιβάλλον του, από τα πρόσωπα που τον περιτριγυρίζουν και να αφοσιώνεται στην πλοκή των αναγνωσμάτων. Εκεί, μέσα στα αναγνώσματα, συνήθως, δεν έχει το άγχος και βγάζοντας το άγχος από την ηδονή του, έχει τον οργασμό που του δημιουργεί το κείμενο. Το αν αυτός ο οργασμός του αφήσει την γλύκα της απόλαυσης, εξαρτάται από την λογοτεχνικότητα του κειμένου, όπως έχει επισημανθεί στην εργασία αυτή.

Διαπιστώνεται ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των ερωτηθέντων, εκμεταλλεύονται αυτή την ιδιωτικότητα της ανάγνωσης και δεν διακόπτουν αυτή την απόλαυση της ηδονής.

12. Η δωδέκατη ερώτηση βάζει τον προβληματισμό του κατά πόσο οι ερωτηθέντες γνωρίζουν την θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ και κατά συνέπεια γνωρίζουν την ενέργεια με το όνομα οργόνη, που πρώτος ο Ράιχ ανακάλυψε και παρατήρησε.

12. Γνωρίζετε την ενέργεια με το όνομα οργόνη;
112 απαντήσεις

Παρατηρήθηκε ότι ένα σχετικά μεγάλο ποσοστό των ερωτηθέντων, το 58,9%, δεν ήξεραν την ενέργεια με το όνομα οργόνη. Είναι σίγουρο ότι θα ήξεραν, ή έστω θα είχαν ακούσει για τη λίμπιντο. Όρο που είχε χρησιμοποιήσει ο Φρόντ για να δηλώσει την σεξουαλική παρόρμηση του ανθρώπου για έρωτα. Το όρο αυτό βέβαια τον παράτησε σχετικά γρήγορα ως προς την ανάλυση και την εξερεύνησή του, παρακωλύόμενος από κοινωνικές και θρησκευτικές δοξασίες του περιβάλλοντός του.

Στην εργασία που παρατέθηκε στα προηγούμενα κεφάλαια, αναπτύχθηκε και χρησιμοποιήθηκε η θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ, σχετικά με την αποβολή του άγχους ηδονής και την φυσική εκφόρτιση της σεξουαλικής φόρτισης του ανθρώπου. Αναφέρθηκε η επίδραση της κοσμικής ενέργειας, της οργόνης, πάνω στην φυσική και υγιή ζωή του ανθρώπου. Και αυτό όχι γιατί είναι η απόλυτη θεωρία, που λύνει όλα τα σχετικά με τα παραπάνω θέματα, αλλά γιατί είναι μια καλή βάση για την ανάπτυξη της φιλοσοφίας του ανθρώπου πάνω σε θέματα ζωής και υγείας. Το βασικό πλεονέκτημα της θεωρίας, είναι ότι δεν προτείνει ούτε φαρμακευτικές αγωγές, ούτε ηλεκτρικές συσκευές θεραπείας, ούτε παράξενα σκευάσματα και απόκρυφες μυσταγωγίες.

Είναι μια θεωρία που στην πραγματικότητα πιστεύει απόλυτα στην μεγάλη δύναμη που κρύβει ο άνθρωπος μέσα του. Η δύναμη αυτή μπορεί να τον κάνει να ζήσει φυσιολογικά, χωρίς φοβίες και άγχος, να τον θεραπεύσει και κυρίως να τον προλάβει από μεγάλες και σοβαρές ασθένειες, να του δώσει την χαρά της ζωής και μέσα από

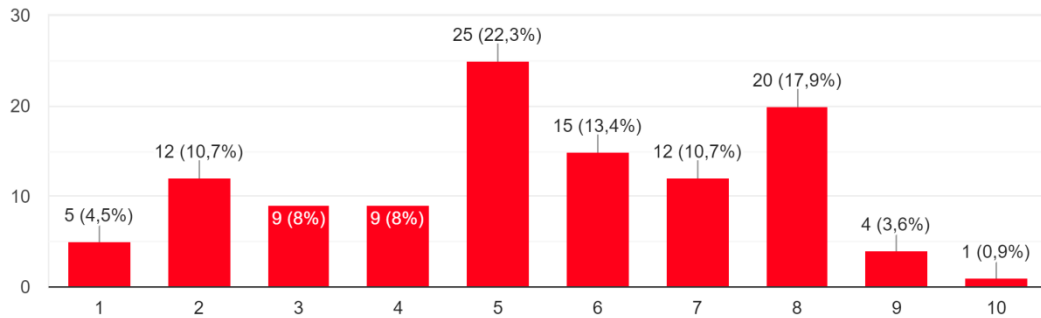
αυτή την ποιοτική αξιολόγηση των δεδομένων που την χαρακτηρίζουν. Είναι μια βάση πάνω στην οποία μπορεί να πατήσει για να οικοδομήσει ελεύθερα την δική του τακτική πάνω στην αντιμετώπιση των προβλημάτων και των δύσκολων καταστάσεων της ζωής.

Και εδώ είναι το στενάχωρο των απαντήσεων στην ερώτηση. Είναι τόσο λυπηρό φωτεινά μυαλά που σημάδεψαν με το διάβα τους τον επιστημονικό χώρο, με έρευνες και ανακαλύψεις, να μένουν στην αφάνεια, όχι εξ αιτίας της μικρής σπουδαιότητας του έργου τους, αλλά εξ αιτίας συγκεκριμένων συμφερόντων. Και όλα αυτά σε ένα χώρο που έχει να κάνει με τον άνθρωπο και τον ψυχισμό του. Έχει να κάνει με την ευτυχία της ζωής του.

13. Μπαίνει πλέον με την ερώτηση αυτή, το ζήτημα του κατά πόσο η ερωτική λογοτεχνία επηρεάζει την ερωτική ζωή των ερωτηθέντων.

13. Πόσο σας έχουν επηρεάσει κείμενα με ερωτικές σκηνές στην ερωτική σας ζωή;

112 απαντήσεις

Το «πάρα πολύ» είναι σχεδόν μηδενικό. Μόνο μία απάντηση από τις 112. Το «καθόλου» είναι πιο σημαντικό με 5 απαντήσεις από τις 112. Βέβαια το θετικό ποσοστό των απαντήσεων, υπερτερεί σημαντικά έναντι του αρνητικού ποσοστού. Με το μεγαλύτερο ποσοστό απαντήσεων, να είναι στη βάση του 5. Το 22,3% των ερωτηθέντων, δήλωσε ότι τους έχει επηρεάσει αρκετά.

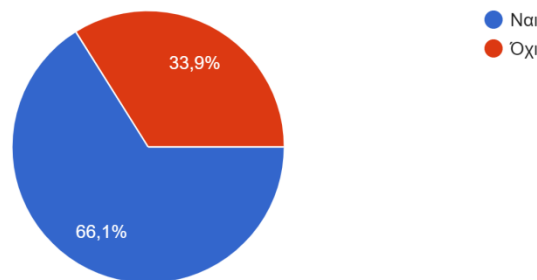
Εδώ βέβαια εξετάζεται και γενικότερα το θέμα της εκπαίδευσης του ανθρώπου από την λογοτεχνία. Εξετάζεται η δυνατότητα ποιοτικής αναβάθμισής του, μέσα από τα λογοτεχνικά κείμενα που διαβάζει. Μέσα από τις διάφορες μορφές τέχνης συγγραφής.

Το να επιδρά μια μορφή τέχνης στην καθημερινότητα του ανθρώπου και να του προσφέρει ποιοτική αναβάθμιση, είναι αυτό που κάνει τον άνθρωπο κοινών μιας δύναμης πολύ σημαντικής στη ζωή του. Είναι ευχή να θέλει κάποιος να επηρεάζεται και να νιώθει και να βάζει στη ζωή του θετικές απόψεις, μέσα από σπουδαία λογοτεχνικά κείμενα.

Στην ερωτική ζωή αυτό αποτελεί άνθιση του εσωτερικού κόσμου. Είναι ότι καλύτερο μπορεί να συνοδέψει την ηδονή ως τον οργασμό. Είναι η πιο ποιοτική φυσική εκτόνωση της σεξουαλικότητας, μέσα από δρόμους που μόνο την γλυκιά γεύση μπορούν να αφήσουν.

14. Έχει αρχίσει να εξερευνά το ερωτηματολόγιο, τα εσωτερικά μονοπάτια του μυαλού και της ψυχής των ερωτηθέντων. Και να θίγει ένα μεγάλο θέμα που βασανίζει τον άνθρωπο. Το θέμα των “ταμπού”.

14. Σας έχει βοηθήσει κάποιος κείμενο να ξεπεράσετε κάποια ερωτικά ταμπού;
112 απαντήσεις

Ταμπού είναι κάποιοι επιβαλλόμενοι νόμοι, ηθικής φύσεως, που λειτουργούν ανασταλτικά στην ελεύθερη βούληση των ανθρώπων. Στον τομέα της ερωτικής ζωής, τα ταμπού που επηρεάζουν την ζωή των ανθρώπων, είναι εκθετικά πολλαπλάσια, από άλλους τομείς. Κι αυτό διότι η σεξουαλική καταπίεση και χαλιναγώγηση, αποτελεί το κύριο μέσο καταστολής της ελεύθερης βούλησης. Οδηγεί τον άνθρωπο να γίνει πειθήνιο και υποτακτικό μέλος της κάθε μορφής εξουσίας. Αυτό αναλύθηκε σε μεγάλη έκταση στην εργασία αυτή.

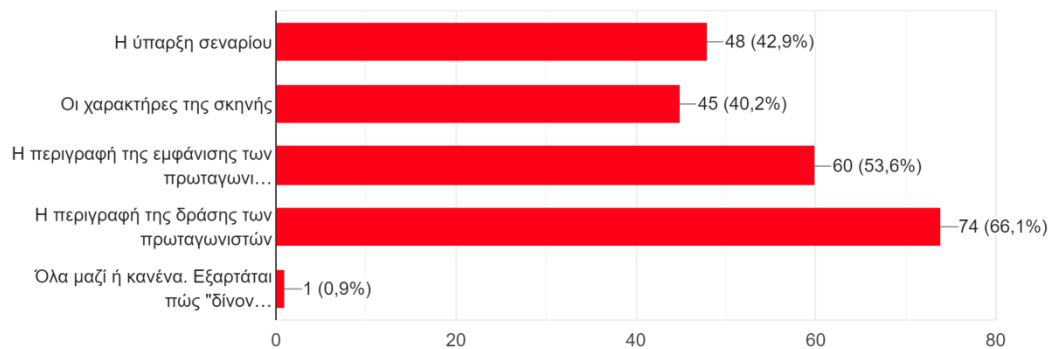
Εδώ έρχεται η συμβολή της λογοτεχνίας στο κρίσιμο αυτό θέμα. Οι απαντήσεις των ερωτηθέντων είναι συντριπτικά υπέρ του ναι, με ποσοστό 66,1 %. Και εδώ βέβαια γεννούνται δυο ερωτήματα. Το ότι ξεπερνάει κάποιος ένα ή περισσότερα ταμπού με την ανάγνωση ενός σχετικού λογοτεχνικού κειμένου, αυτό σημαίνει ότι το ξεπερνάει, όσο διαρκεί η ανάγνωση, ή ότι το ξεπερνάει για όλη την ζωή του; Και δεύτερον, όταν λέει ότι το ξεπερνάει, σημαίνει ότι εφαρμόζει πλέον άνετα τον ανασταλτικό παράγοντα στην ερωτική του ζωή, που δεν μπορούσε πριν, άμεσα και με πλήρη συναίσθηση;

Υπάρχουν διαβαθμίσεις στις απαντήσεις καθώς και πλήθος υποπεριπτώσεων. Το πιο θετικό είναι η αλλαγή της οπτικής γωνίας και η απενοχοποίηση ορισμένων θεωρήσεων στην ερωτική ζωή. Γιατί τίποτα δεν είναι πιο φυσικό από την ίδια την φύση του ανθρώπου. Και η λογοτεχνία, με την τεράστια δύναμή της, τόσο στην ανάγνωση, όσο και στη συγγραφή, λειτουργεί θεραπευτικά στον άνθρωπο. Είναι πλέον αποδεδειγμένο και η μέθοδος θεραπείας μέσω της λογοτεχνίας εφαρμόζεται από το σύνολο των ψυχολόγων και των ψυχιάτρων.

15. Είναι γενικά αποδεκτό ότι ο ερεθισμός και η έξαψη στην ερωτική ζωή έχουν διαφορετικές αφετηρίες για τον κάθε άνθρωπο. Και αυτό εξετάζει το ερώτημα αυτό.

15. Τι θεωρείτε ότι σας διεγείρει σε μια ερωτική σκηνή ενός κειμένου; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

112 απαντήσεις

Αυτό που συμβαίνει στη λογοτεχνία, συμβαίνει και στην ερωτική ζωή των ανθρώπων. Και εδώ βρίσκεται η ποιοτική διαφορά των προσεγγίσεων και της εκτέλεσης της κάθε πράξης. Εδώ μπορεί κάποιος να καταλάβει, αν ο άνθρωπος στη ζωή του και ιδιαίτερα στην ερωτική ζωή του, χρησιμοποιεί την αίσθηση, το συναίσθημα, τη φαντασία, την πραγματικότητα, το σενάριο, ή και όλα αυτά μαζί.

Παρατηρείται ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των ερωτηθέντων αναφέρουν σαν αιτία διέγερσης την περιγραφή της δράσης των πρωταγωνιστών, με ποσοστό 66,1 %. Είναι κάπως αποκαρδιωτικό, γιατί η απάντηση αυτή περιγράφει τους ανθρώπους που βλέπουν την ζωή να εξελίσσεται μπροστά τους κινηματογραφικά. Είναι βολεμένοι στην ασφάλεια και την άνεση της πολυθρόνας ή του καναπέ τους και με πολλά ποπ-κορν, ροφήματα και ποτά, βλέπουν τις σκηνές της ζωής τους να εξελίσσονται. Χάνονται μέσα στην δράση των πρωταγωνιστών και ατονούν στην προσωπική τους ζωή. Περιορίζουν την δράση τους στην παρακολούθηση των άλλων και στην εξ αποστάσεως κριτική.

Εξ ίσου αποκαρδιωτικό είναι και το δεύτερης προτίμησης ερώτημα, που συγκεντρώνει ποσοστό 53,6 %. Οι ερωτηθέντες απάντησαν στο ερώτημα αυτό, ότι τους ερεθίζει η περιγραφή της εμφάνισης των πρωταγωνιστών. Εδώ πλέον αρχίζει να συγγέεται η λογοτεχνία με την ροζ λογοτεχνία, ή παραλογοτεχνία. Όταν η διέγερση των αναγνωστών προέρχεται από την εμφάνιση των πρωταγωνιστών, καταλήγουμε εύκολα στο συμπέρασμα, ότι παραβλέπουμε την ύπαρξη άλλων ουσιωδών χαρακτηριστικών, που αναδεικνύουν το πνεύμα και την ψυχή τους. Αυτό μεταφέρεται εύκολα και στην καθημερινή πραγματικότητα. Η εμφανίσιμη γυναίκα ή ο εμφανίσιμος άντρας είναι το στοιχείο που διεγείρει τον άνθρωπο. Είναι το στοιχείο

που με αυτό προσπαθεί να φτάσει στον οργασμό. Τόσο στη λογοτεχνία, όσο και στην ζωή του. Είναι τραγικό η διέγερση να γίνεται μόνο από τον ξανθό άντρα με τα γαλανά μάτια και τους κοιλιακούς του και από την γυναίκα με το πλούσιο στήθος, την στρογγυλάδα του κορμιού της και τα σαρκώδη χείλια. Εδώ πλέον πέφτει κανείς στο επίπεδο Άρλεκιν.

Ο άνθρωπος έχει ένα πολύ ισχυρό εργαλείο μέσα στο μυαλό του που μπορεί να καταφέρει πολλά. Και κυρίως να τον ταξιδέψει. Την φαντασία. Για να διεγερθεί η φαντασία πρέπει να υπάρχει το πλαίσιο, η δομή, το σενάριο. Πρέπει να οδηγηθεί το μυαλό μέσα από κάποια μονοπάτια στην τελική εξέλιξη της πράξης. Το πώς φτάνει στην τελική ευθεία είναι το χαρακτηριστικό της διέγερσης και όχι η ύπαρξη της τελικής ευθείας χωρίς λόγο και αιτία. Αυτό το σενάριο και η πλοκή του, οι εικόνες που δημιουργεί, τα συναισθήματα που προάγει, είναι το στοιχείο που οδηγεί τόσο τον αναγνώστη, όσο και τον άνθρωπο στη πραγματική του ζωή, στην κορύφωση. Η απάντηση αυτή στο ερωτηματολόγιο, ήρθε τρίτη στην προτίμηση των ερωτηθέντων, με ποσοστό 42,9 %.

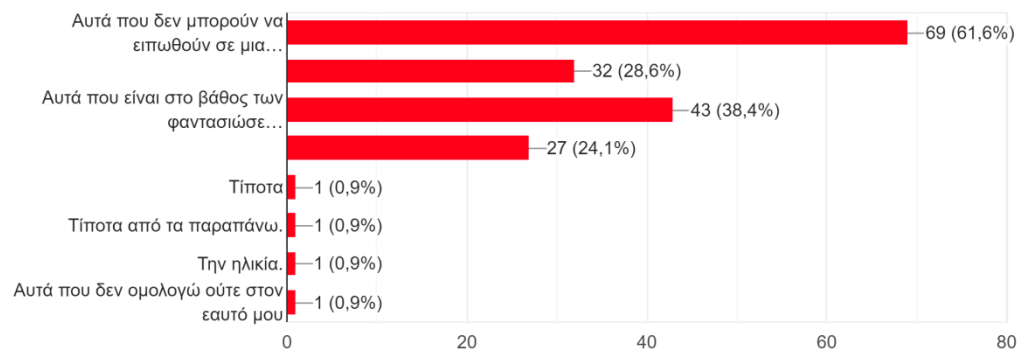
Και η χαρακτήρες των ηρώων και κυρίως η δομή των και η συνεπής αναπαράστασή των, είναι στοιχεία που εξάπτουν την φαντασία και οδηγούν στην κατασκευή σεναρίου. Τέταρτη επιλογή στην προτίμηση των ερωτηθέντων με ποσοστό 40,2 %.

Υπάρχει πολύς δρόμος ακόμη να διανυθεί, στο να εκπαιδευτεί ο αναγνώστης να χρησιμοποιεί τα εργαλεία που με τόση φροντίδα του χάρισε η φύση, για να μπορέσει να φτάσει στην κορύφωση της απόλαυσης της ηδονής.

16. Με την ερώτηση αυτή αναλύεται στην πραγματικότητα, πως έχει ο καθένας από τους ερωτηθέντες, μέσα στο μυαλό του, την έννοια των “ταμπού”.

16. Τι θεωρείτε ταμπού στην ερωτική σας ζωή; (Μπορείτε να σημειώσετε περισσότερες από μία επιλογές)

112 απαντήσεις

Εδώ επιβεβαιώνεται η αδυναμία των ερωτηθέντων να συζητάν ανοιχτά και να εκθέτουν τον εαυτό τους σε παρέες που έχουν.

Η απάντηση που συγκέντρωσε την μεγαλύτερη αποδοχή των ερωτηθέντων, αναφέρεται στην απολογητική και εξομολογητική τάση των ανθρώπων, που έχουν όταν συνευρίσκονται με τα άτομα των διαφόρων παρεών τους. Το ποσοστό του 59,4 % συγκέντρωσε η απάντηση που λέει, ότι ταμπού θεωρείται, ό,τι δεν μπορεί να πει κάποιος στην παρέα του. Και αυτό είναι ουσιαστικά ένα από τα θεμελιώδη προβλήματα επικοινωνίας σήμερα.

«Η εμφάνιση νέων τρόπων σκέψης και επικοινωνίας την περίοδο από το 70.000 μέχρι 30.000 χρόνια πριν, αποτελεί την Γνωσιακή επανάσταση». (Yuval Noah Harari “ **Sapiens**” Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015, σελ. 34)

«Μια δεύτερη θεωρία συμφωνεί ότι η μοναδική γλώσσα μας εξελίχθηκε ως μέσον για την μετάδοση πληροφοριών σχετικά με τον κόσμο. Η γλώσσα μας εξελίχθηκε ως μέσον για το κουτσομπολιό» (Yuval Noah Harari “ **Sapiens**” Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015, σελ. 35)

«Ακόμα και σήμερα η μεγάλη πλειονότητα της ανθρώπινης επικοινωνίας- με την μορφή ηλεκτρονικών μηνυμάτων, τηλεφωνικών συνομιλιών, ή άρθρων στις εφημερίδες- αποτελεί κουτσομπολιό». (Yuval Noah Harari “ **Sapiens**” Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015, σελ. 36)

«Ωστόσο το πραγματικά μοναδικό χαρακτηριστικό της γλώσσας μας, δεν είναι η ικανότητα να μεταδίδει πληροφορίες για ανθρώπους και λιοντάρια. Αντίθετα, είναι η ικανότητα να μεταδίδει πληροφορίες σχετικά με πράγματα που δεν υπάρχουν. Μόνο οι σάπιενς μπορούν να μιλάνε για πράγματα που δεν έχουν δει, αγγίξει ή μυρίσει ποτέ». (Yuval Noah Harari “**Sapiens**” Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015, σελ. 36)

Πέρασαν περίπου 40.000 χρόνια ιστορίας του ανθρώπου, για να φτάσει ο άνθρωπος να εξελίξει το γνωστικό του αντικείμενο. Αυτό της γλώσσας σαν μορφή επικοινωνίας-κουτσομπολιού. Αυτή η εξέλιξη τον έκανε να επικρατήσει του ζωικού βασιλείου και να αναπτύξει την τόσο θαυμαστή γνώση του και τον τρόπο σκέψης του. Και έχει φτάσει στο σημερινό σημείο να παραδέχεται, ότι αυτά που τον βασανίζουν και τον κάνουν να μην μπορεί να χαρεί την ηδονή στη ζωή του, δεν μπορεί να τα επικοινωνήσει με τους ανθρώπους του στενού του περιβάλλοντος, την παρέα του, τους φίλους του, τους συγγενείς, την οικογένειά του. Ποιες είναι οι φοβερές αυτές αναστολές του, που τον εμποδίζουν να μιλήσει για αυτά που κρύβει στο μυαλό του, για αυτά που ποθεί η ψυχή του. Για ό,τι τελικά βάζει και δεν βάζει ο νους του. Η καταστάσεις που διαμορφώνονται σήμερα στην επικοινωνία και στην απομόνωση του ανθρώπου, τον οδηγούν σε εποχές, που έχουν ήδη περάσει χιλιάδες χρόνια τώρα.

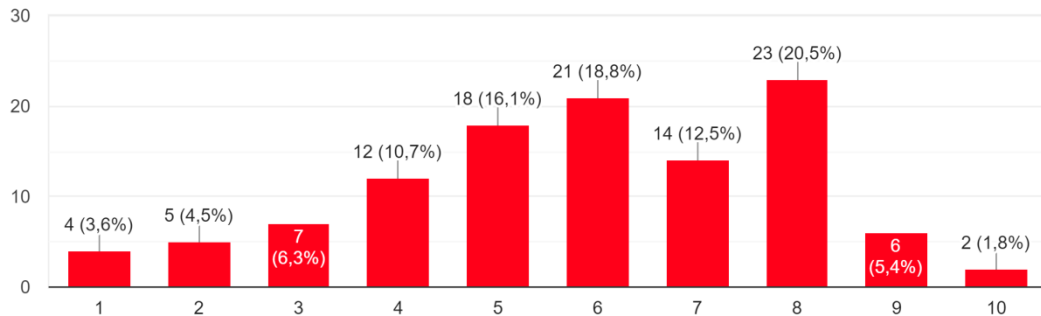
Δεύτερη επιλογή στους ερωτηθέντες, είναι η απάντηση, ότι ταμπού είναι αυτά που είναι στο βάθος των φαντασιώσεών τους. Με ποσοστό 39,8 %. Αυτά δηλαδή που μπορούν να δημιουργηθούν από το σενάριο και μπορούν να αναπτυχθούν στην φαντασία, επιφέροντας την έξαψη της απόλαυσης απωθούνται στο βάθος του μυαλού και θεωρούνται απροσπέλαστα στη διάρκεια του οργασμού. Θεωρώντας ότι τα ταμπού σαν απωθημένα στοιχεία διαχείρισης, δεν λαμβάνουν ουσιαστικό ρόλο στην εκτόνωση της σεξουαλικής φόρτισης. Και εδώ βάζει την ταφόπλακα η απάντηση στην τρίτη ερώτηση, θεωρώντας με ποσοστό 29,7 %, ως ταμπού, αυτά που δεν μπορούν να γραφούν λογοτεχνικά. Η λογοτεχνία λοιπόν είναι αδύναμη να παράγει τέχνη και να εξιλεώσει τον άνθρωπο από τα ταμπού, που τον βασανίζουν και που τα έχει απωθήσει στο υποσυνείδητο. Έτσι πιστεύουν οι ερωτηθέντες, υποβιβάζοντας τον ουσιαστικό ρόλο της λογοτεχνίας, σε θέματα που έχουν να κάνουν με την ψυχοσωματική υγεία των ανθρώπων.

Η τέταρτη απάντηση έχει να κάνει με την αμαρτία. Μπορεί να συγκεντρώνει το μικρότερο ποσοστό των απαντήσεων,, στην ουσία όμως η έννοια της αμαρτίας εμπεριέχεται και κατέχει δεσπόζοντα ρόλο και στις προηγούμενες απαντήσεις. Η έννοια της αμαρτίας έχει όλες αυτές τις προεκτάσεις, που οι άνθρωποι με τις ασυνείδητες πράξεις τους την δίνουν. Υπάρχει αμαρτία στη θρησκεία, στην κοινωνική ζωή, στην εσωτερική ηθική, στον τρόπο σκέψης, στον τρόπο έκφρασης, στα συναισθήματα. Υπάρχει αμαρτία στην τέχνη, και ειδικά στη λογοτεχνία. Μόνο που αυτή η τόσο πολυδιάστατη αμαρτία είναι γέννημα μυαλού, διαμορφωμένη από τις συνθήκες και τα συμφέροντα, μεταβαλλόμενη με τις εποχές. Άχρηστη στην ύπαρξη της χωρίς την παράμετρο της δημιουργίας συνθηκών εξάρτησης και ενοχής.

17. Η αναγνώριση της θεραπευτικής ιδιότητας της λογοτεχνίας μέσα από την δημιουργία ερωτικών φαντασιώσεων, που θα οδηγήσουν τον αναγνώστη στην αποφόρτιση της σεξουαλικής του φόρτισης, είναι το αντικείμενο της ερώτησης αυτής.

17. Πόσο ευεργετική μπορεί να είναι η λογοτεχνική ανάπτυξη ερωτικών φαντασιώσεων στην ερωτική ζωή. Και στην προσωπική υγεία.

112 απαντήσεις

Πάνω από το 60% των ερωτηθέντων, έχουν θετική γνώμη. Από σχετικά καλή, μέχρι αρκετά καλή θεωρούν την ευεργετική επίδραση. Και το σημαντικό είναι ότι έχουμε ανόμοια άκρα. Υπερισχύει το «καθόλου» από το «πάρα πολύ». Με διπλάσιο αριθμό απαντήσεων.

Είναι τόσο άδικο ο άνθρωπος να μην μπορεί να ονειρευτεί. Να μην μπορεί να φανταστεί. Να μην θέλει να αναπτύξει σενάρια. Να μην πλάθει ιστορίες. Να μην παίζει τα παιχνίδια της φαντασίας και του μυαλού του. Εδώ πλέον γίνεται αναφορά στο παιχνίδι και στην ανάπτυξη του παιχνιδιού, που τόσο αναλύθηκε στα προηγούμενα κεφάλαια.

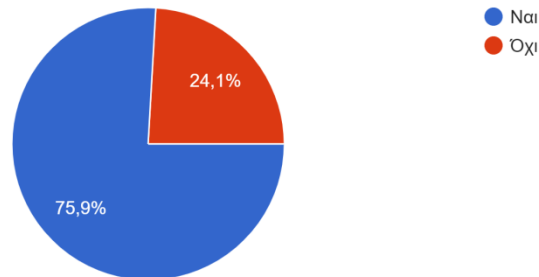
Η ρηχή ερωτική ζωή χωρίς εκπλήξεις και απόλαυση, οφείλεται στην έλλειψη του παιχνιδιού. Με όλες τις μορφές και σε όλες τις εφαρμογές του. Όταν κάποιος από τους ερωτηθέντες απαντά εύκολα και απροβλημάτιστα «όχι», «καθόλου», «λίγο», και μάλιστα με ύφος που να δείχνει ότι «τι είναι αυτές οι ερωτήσεις, σιγά μην ασχοληθώ, σοβαρός άνθρωπος, με αυτά τα πράγματα», υπάρχει η απόλυτη έλλειψη της «νοστιμιάς» στην ερωτική ζωή. Υπάρχει το εντελώς τετριμμένο, που όχι μόνο δεν αποφορτίζει την ασφυξία, αλλά την επιδεινώνει.

Η λογοτεχνία εδώ, απλά γίνεται αποδιοπομπαία και ένα μεγάλο μέρος της τέχνης δεν μπορεί να συμβάλει στην απόλαυση της ηδονής και στον οργασμό του φυσιολογικού ανθρώπου. Έτσι αρχίζουν και γεννιούνται όλες οι ψυχοσωματικές κακώσεις, για να μην χρησιμοποιηθεί η λέξη «ασθένεια». Όταν ο άνθρωπος δεν

μπορεί να χαρεί, αυτά που με τόση παρρησία του χάρισε η φύση, καταντά ψυχικά και σωματικά άρρωστος. Και αυτό το διαπιστώνει με την πάροδο του χρόνου ακόμη πιο πολύ.

18. Η ερώτηση βάζει πλέον ένα σοβαρό προβληματισμό σχετικά με τις φαντασιώσεις. Αν οι φαντασιώσεις μπορούν να δημιουργηθούν στο μυαλό και να παίξουν καθοριστικό ρόλο στην απόλαυση της ηδονής και στην κατάληξη του οργανισμού, πρέπει, αξίζει να πραγματοποιούνται;

18. Πρέπει οι ερωτικές φαντασιώσεις να πραγματοποιούνται;
112 απαντήσεις

Στην ερώτηση αυτή, υπάρχει ως απάντηση ένα τρανταχτό «ναι». Με ποσοστό 75,9%. Το πρόβλημα βρίσκεται, στο ότι για να μπορούν να πραγματοποιηθούν οι φαντασιώσεις, πρέπει πρώτα να δημιουργηθούν. Και εδώ δεν βγαίνουν τα νούμερα των ποσοστών στις προηγούμενες απαντήσεις των ερωτήσεων του ερωτηματολογίου.

Όταν κάποιος αποποιείται την ευεργετική χρησιμότητα της τέχνης, το παιχνίδι, την λογοτεχνία, στη δημιουργία και στην ανάπτυξη των φαντασιώσεων, τότε με ποιόν τρόπο δημιουργεί τις φαντασιώσεις που υποστηρίζει ότι πρέπει να πραγματοποιούνται; Είναι η εύλογη ερώτηση, που προκύπτει από τις προηγούμενες απαντήσεις. Και είναι φυσικό να διερωτάται κανείς, όταν με στόμφο και με απόλυτο ύφος υποστηρίζουν οι ερωτηθέντες τα προηγούμενα.

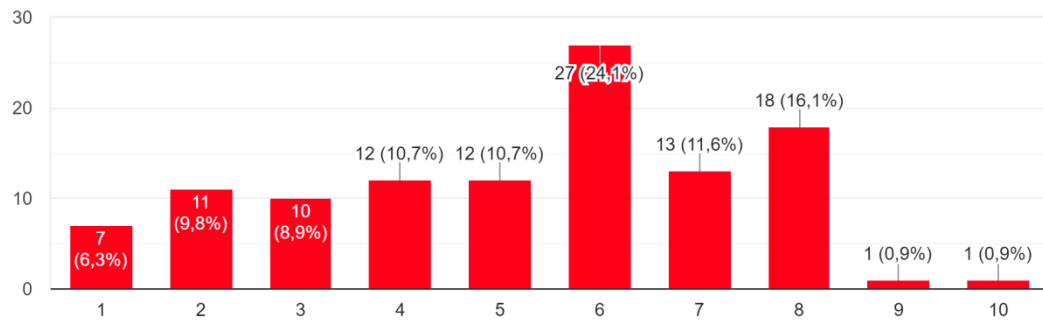
Οι φαντασιώσεις συνήθως είναι σενάρια τα οποία σκηνοθετεί το μυαλό του ανθρώπου και είναι πέρα και πάνω από την λογική της καθημερινότητάς του. Καθώς και πάνω από την αντοχή του, ή την ικανότητά του, να τις ζήσει στην πραγματικότητα. Αυτές οι φαντασιώσεις παίζουν στο μυαλό παράξενα παιχνίδια. Αμφισβητούν τα ταμπού που έχει στη ζωή του ο άνθρωπος. Μπαίνουν σε μονοπάτια του μυαλού, που τα έχει σπρώξει στο ασυνείδητο. Δημιουργεί τον χαρακτήρα που συνήθως δεν έχει. Πραγματοποιεί όσα τις περισσότερες φορές δεν μπορεί να εξομολογηθεί στον ίδιο τον εαυτό του. Ξεπερνά την έννοια της αμαρτίας και χαίρεται τις αμαρτίες του. Κινείται με την δική του ηθική. Αυτή που τον κάνει να νιώθει ήρεμος και άνετος. Αυτή που τελικά τον οδηγεί στον οργανισμό.

Το πρώτο βήμα είναι η παραδοχή. Και αυτό το τρανταχτό «ναι» των απαντήσεων, είναι το πρώτο βήμα, για να μπορέσει ο άνθρωπος να έχει την κάθαρση που επιζητά.

19. Ερωτική ζωή και λογοτεχνία. Δυο έννοιες τόσο παράλληλες. Και τόσο ταυτόσημες. Αυτή την ταύτιση ψάχνει να αναδείξει η ερώτηση αυτή.

19. Πόσο έχει επηρεαστεί η ερωτική σας ζωή από την ανάγνωση λογοτεχνικών ερωτικών βιβλίων;

112 απαντήσεις

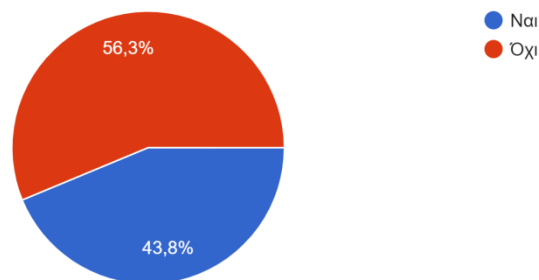
Είναι εντυπωσιακό το ότι οι περισσότερες απαντήσεις, ήταν προς την θετική κατεύθυνση της ερώτησης. Ότι δηλαδή έχει επηρεαστεί η ερωτική ζωή των ερωτηθέντων από την λογοτεχνία. Όσο βέβαια είναι εντυπωσιακή και η απόλυτη άρνηση, ή σχεδόν απόλυτη άρνηση, σε αρκετές απαντήσεις.

Όταν το 25 – 35 % των ερωτηθέντων έχουν από απόλυτα αρνητική έως σχεδόν αρνητική στάση στον επηρεασμό της ερωτικής ζωής από τη λογοτεχνία, μπορεί να αναρωτηθεί κανείς, ποιο είναι το στοιχείο εκείνο που τελικά επηρεάζει τους ερωτηθέντες στην ερωτική τους ζωή; Στην υπόθεση αυτή πρέπει να εξαιρεθεί όλο το φάσμα της λογοτεχνίας, με την συμβολή της στα πεζά κείμενα, στην ποίηση, στα θεατρικά σενάρια, τα κινηματογραφικά σενάρια. Και αν εξαιρεθεί όλο αυτό το πλούσιο υλικό τέχνης που βρίσκεται συνεχώς μέσα στη ζωή των ανθρώπων, τότε πιο είναι εκείνο το στοιχείο που επηρεάζει τελικά των ερωτική ζωή των ερωτηθέντων;

Το «τίποτα» είναι μια εύκολη απάντηση. Είναι η απάντηση των ανθρώπων που λειτουργούν αρνητικά στην απόλαυση της ηδονής. Θεωρούν ότι η ερωτική τους ζωή είναι έτσι όπως την έχουν στο μυαλό τους και δεν επιδέχεται καμιάς βελτίωσης. Βελτίωση που θα τους έκανε να ζήσουν την χαρά της ηδονής, χωρίς άγχος και να οδηγηθούν στον οργασμό. Όταν η άρνηση επικρατεί, τότε ο άνθρωπος απομονώνεται. Γίνεται δύστροπος. Δεν μπορεί να απολαύσει την ζωή του και μισεί κάθε άλλον που βλέπει να την απολαμβάνει. Έτσι γεννιέται η καταστροφική μανία της φυσικής ζωής των άλλων, αδυνατώντας να απολαύσει την δική του.

20. Η ερώτηση έρχεται να βάλει θεωρητικά το ζήτημα της έκθεσης του εσωτερικού κόσμου, σε μια μηχανή ελέγχου και μέτρησης της οργόνης. Είναι όπως θα υπήρχε ο έλεγχος στη μηχανή της αλήθειας.

20. Θα συμμετείχατε σε μια έρευνα μέτρησης της οργόνης μέσω ανάγνωσης λογοτεχνικών κειμένων;
112 απαντήσεις

Εδώ με μικρή διαφορά, υπερτερεί το «όχι». Με ποσοστό 56,3 %. Και αυτό όχι αδικαιολόγητα. Ο άνθρωπος, μετά από κάποια ηλικία, αρχίζει να έχει νοητά τακτοποιημένη την ζωή του. Περισσότερο στο μυαλό του, παρά στην πραγματικότητα. Του αρέσει να μην έχει ανατροπές, να μην του ζαλίζουν το μυαλό νέες θεωρίες. Του αρέσει η μίζερη απραξία. Έχει φορέσει τις «παντόφλες» του. Βλέπει την ζωή μπροστά του να εξελίσσεται. Δεν θέλει να έχει μεγάλο μέρος ευθύνης.

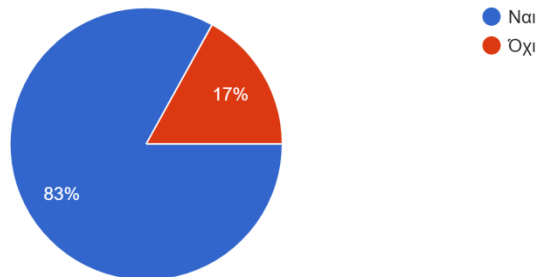
Τι θα είναι λοιπόν αυτή η μέτρηση της οργόνης; Τι αποτέλεσμα θα του βγάλει: Κι αν αυτό δεν συμβαδίζει με την μέχρι τώρα κοσμοθεωρία του, τι θα γίνει; Θα του ταραξεί τα ήσυχα νερά της λίμνης της ψυχής του; Καλύτερα όχι. Εύκολη σκέψη ενός βολεμένου ανθρώπου.

Πραγματικά θα παρουσίαζε τεράστιο ενδιαφέρον μία μέτρηση της οργόνης που παράγεται, από την επίδραση των λογοτεχνικών κειμένων. Αυτή η μέτρηση θα μας αποδείκνυε σαφώς την θετική και θεραπευτική επίδραση της λογοτεχνίας. Αλλά η τέχνη δεν είναι φυσικό φαινόμενο. Και η επίδραση της διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Και βέβαια δεν μπορεί μια μορφή τέχνης να έχει σαφώς προσδιορισμένες γραμμές αποδοχής. Ούτε να τίθενται βάσεις βαθμολογίας, πάνω από την οποία θα ήταν αποδεκτή και κάτω από την βάση θα έμπαινε στη λίστα των μη λογοτεχνικών κειμένων.

Η μέτρηση θα είχε περισσότερο χαρακτήρα έρευνας παραμέτρων αποδοχής της λογοτεχνικότητας των κειμένων. Τον προσδιορισμό της ποιοτικής καλλιέργειας μέσα από την τέχνη.

21. Ένα από τα πρώτα μαθήματα στη Δημιουργική γραφή αφορούσε και το θέμα της απόδοσης των εννοιών με το όνομά τους και όχι με ασαφή υπονοούμενα.

21. Θέλετε τα πράγματα να λέγονται και να περιγράφονται με το όνομα τους
112 απαντήσεις

Η ερώτηση είχε σκοπό να θίξει τις περιγραφές και τις αναφορές σε θέματα που θεωρούνται ταμπού, με λέξεις που μόνο το γέλιο μπορούν να προκαλέσουν. Οι απαντήσεις των ερωτηθέντων, έδωσαν ένα σαφές αποτέλεσμα. Με 83 % οι ερωτηθέντες απάντησαν ότι θέλουν τα πράγματα που περιγράφονται και οι καταστάσεις να λέγονται σαφώς με το όνομά τους και όχι με γελοία υπονοούμενα.

Αυτό το μεγάλο ποσοστό φανερώνει ότι οι ερωτηθέντες, θέλουν να έχουν ξεκάθαρες κουβέντες σε όλα τα θέματα που θίγουν έννοιες και καταστάσεις, που σε άλλες εποχές απαγορευόταν να ειπωθούν με το όνομά τους. Αυτή την ξεκάθαρη αποτύπωση την αποζητούν και δεν την εντάσσουν στα πεδία της πορνογραφίας.

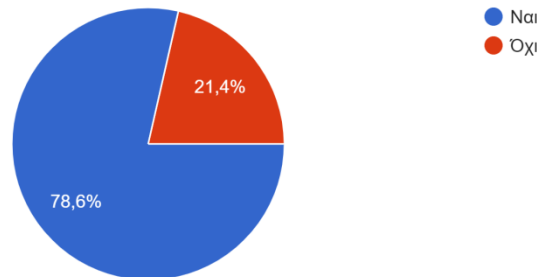
Θετική κατάσταση που διαμορφώθηκε μετά από αγώνες και καταδίκες πολλών χρόνων. Από σκληρές λογοκρισίες, από καταστολή ελευθεριών, από αφαίρεση της ύπαρξης των ανθρώπων που πήγαιναν κόντρα στην εποχή.

Αυτή βέβαια η ελευθερία στην αποτύπωση, δεν έχει φανεί σαν αντίστοιχη ελευθερία στη σκέψη και στην πράξη. Εκεί υπάρχουν ακόμη πολλές αναστολές. Και εύκολα μπορεί κάποιος να συμπεράνει ότι στα λόγια οι άνθρωποι είναι καλοί, αλλά όχι τόσο στην πράξη και στα έργα. Και αυτό για να γίνει χρειάζεται ακόμη αγώνας και προσπάθεια.

22. Υπάρχουν ορισμένα ταμπού, τα οποία τα περιβάλλουν μύθοι και εικασίες που στην πραγματικότητα δεν ισχύουν.

22. Θέλετε να υπάρχει απομυθοποίηση των ταμπού που σας βασανίζουν στην ερωτική σας ζωή;

112 απαντήσεις

Οι ερωτηθέντες στην ερώτηση αυτή έδωσαν ξεκάθαρη απάντηση. Θέλουν κατά γενική ομολογία να υπάρχει απομυθοποίηση των ταμπού και θέλουν αυτό να τους βοηθήσει να απαλλαγούν από τα ταμπού στην ερωτική ζωή τους ζωή.

Στα προηγούμενα κεφάλαια έχουν δοθεί πολλά παραδείγματα τέτοιων απομυθοποιήσεων των ταμπού και μάλιστα με τρόπο, τις περισσότερες φορές, έντονα χιουμοριστικό. Όταν ένα τέτοιο πρόβλημα που βασανίζει τόσους πολλούς ανθρώπους αντιμετωπίζεται από ανθρώπους που έχουν την γνώση και την πείρα, με χιούμορ, κάνει αυτούς που υποφέρουν να αισθάνονται άνετα. Τους λένε με απλό τρόπο, ότι δεν είναι και τίποτα σπουδαίο. Πρέπει ο άνθρωπος να το δει απλά και να το αντιμετωπίσει χωρίς το άγχος της ηδονής. Χωρίς το φόβο της κατακραυγής. Τόσο στην προσωπική του ζωή, όσο και στην ερωτική του, ο άνθρωπος είναι ελεύθερος να κάνει αυτό που θεωρεί σωστό. Αυτό που τον ικανοποιεί. Χωρίς βέβαια να βλάπτει την ελευθερία και την αξιοπρέπεια των ανθρώπων που βρίσκονται κοντά του.

Η τάση αυτή της απομυθοποίησης έρχεται σε μια εποχή που γενικά έχουν απομυθοποιηθεί πολλά στοιχεία της προσωπικής ζωής των ανθρώπων και γενικότερες ιστορίες που είχαν ισχύ και απασχολούσαν τις ζωές των ανθρώπων για αιώνες. Έχει γίνει απομυθοποίηση πολιτικών ιδεολογιών, πολιτικών εφαρμογών, πολιτικών ικανοτήτων, θρησκευτικών ιστοριών, ζητημάτων πίστης και αμαρτιών, κοινωνικών δογμάτων, προσωπικών αρετών, φυσικών θεωριών. Το καθένα από αυτά θα χρειαζόταν αρκετές σελίδες ανάλυσης.

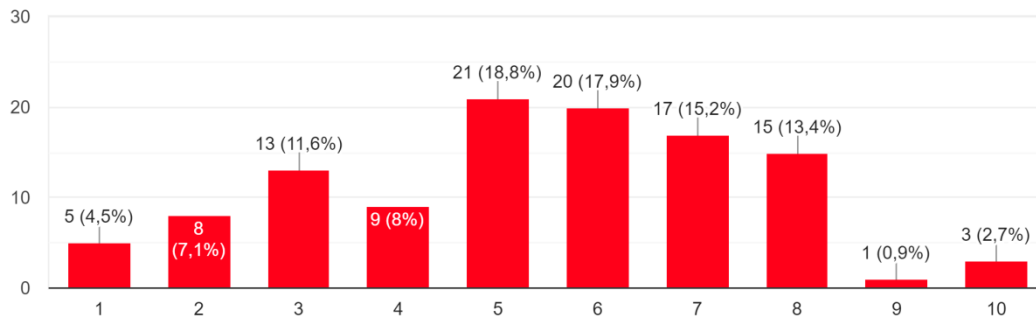
Στην περίπτωση των ερωτικών ταμπού η απομυθοποίηση πρέπει να σημαίνει ελευθερία. Ανεξαρτησία κινήσεων. Απενοχοποίηση της ηδονής. Ολοκλήρωση του οργανισμού. Πρέπει ο άνθρωπος να μάθει να αντιμετωπίζει την φύση του και να την αποδέχεται. Δεν υπάρχει πιο φυσικό πράγμα. Πρέπει μέσα από την αποδοχή της φύσης του, να μάθει να ακολουθεί την εσωτερική ηθική του. Να την καλλιεργεί. Να

την φτάνει στο σημείο εκείνο, απ' όπου ξεκινά η φυσική εκτόνωση του εσωτερικού του γίνεσθαι. Πρέπει μεγάλο μέρος του ασυνείδητου να αρχίσει να γίνεται συνειδητό και να χαρίζει την φυσική ικανοποίηση στη ζωή των ανθρώπων.

23. Έρχεται η ερώτηση αυτή να προβληματίσει, στο κατά πόσο η λογοτεχνία μπορεί να βοηθήσει στην απομυθοποίηση των ταμπού.

23. Πόσο πιστεύετε ότι βοηθάει η λογοτεχνική γραφή στην απομυθοποίηση των ταμπού που σας βασανίζουν στην ερωτική σας ζωή;

112 απαντήσεις

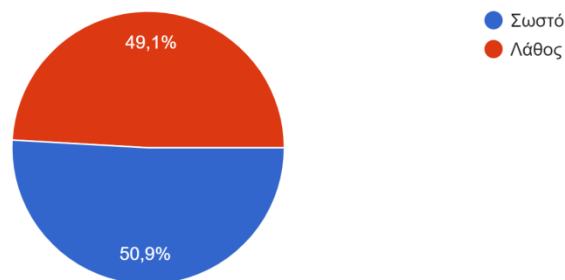
Παρατηρείται ότι οι ερωτηθέντες θέλουν να υπάρξει απομυθοποίηση των ταμπού, αλλά δεν πιστεύουν απόλυτα ότι με την λογοτεχνία μπορούν να το επιτύχουν. Οι γνώμες είναι κυριολεκτικά διχασμένες. Γύρω στο 50 % πιστεύουν ότι δεν μπορεί να βοηθήσει η λογοτεχνία στην απομυθοποίηση και οι άλλοι μισοί πιστεύουν ότι μπορεί να βοηθήσει, αλλά όχι με τρόπο απόλυτο.

Εδώ και πάλι γεννιέται η απορία. Αν δεν μπορεί η λογοτεχνία να βοηθήσει απόλυτα στην απομυθοποίηση των ταμπού, τότε τι πιστεύουν οι ερωτηθέντες ότι μπορεί να βοηθήσει; Υπάρχει γενικά μια συγκεκριμένη άποψη γύρω από την αποτελεσματικότητα της μορφής αυτής της τέχνης, με την γενικότερη συμβολή της σε στοιχεία σημαντικά του σημερινού μας πολιτισμού.

Η συγκεκριμένη αυτή άποψη των ανθρώπων φαίνεται και από τις απαντήσεις στα παρακάτω ερωτήματα. Εκεί που στην πραγματικότητα χάνεται η λογική.

24. Είναι ένα συνειρμικό ερώτημα που χρήζει απάντησης χωρίς σαφή προσανατολισμό.

24. Η ηθική υπάρχει, λόγω της ύπαρξης της δεύτερης επιλογής. Η λογοτεχνία υπάρχει λόγω της ύπαρξης της παραλογοτεχνίας;
112 απαντήσεις

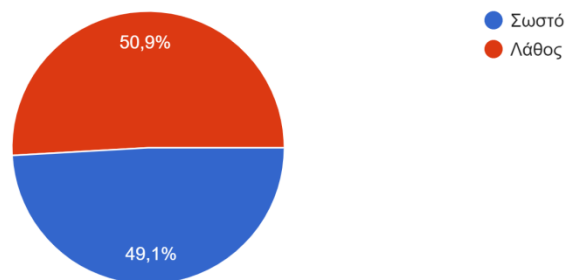
Η ερώτηση ξεκινά από ένα δεδομένο. Αυτό το δεδομένο είναι καλό να το σκεφτεί κάποιος και να το βάλει στη σωστή του διάσταση. Η ηθική ξεκινά να υπάρχει και να ενεργοποιείται στον άνθρωπο, εξ αιτίας της ύπαρξης των περισσότερων της μιας επιλογών. Δεν μπορεί να υπάρξει ηθική με μία μοναδική επιλογή. Το να ακολουθεί κάποιος ένα δρόμο, χωρίς να υπάρχει κανένα δίλλημα, δεν τον κάνει ηθικό. Τον κάνει απλώς οπαδό της μιας και μοναδικής κίνησης. Όταν έχει να διαλέξει τι τον ικανοποιεί και σε ποια μεριά θα πάει, τότε ο άνθρωπος ενεργοποιεί την ηθική του. Χρειάζεται να διαλέξει. Και εκεί πρέπει να σταθμίσει ορισμένους παράγοντες.

Σε κάθε τομέα ο άνθρωπος πρέπει να έχει την δυνατότητα να επιλέξει. Απολυταρχικές και μονοδιάστατες πρακτικές είναι πλέον ξεπερασμένες. Είναι γεγονός ότι η αξία ενός πράγματος, ή μιας πράξης, έρχεται μέσα από την αποτίμηση της επιλογής. Μέσα από την επιλογή και την αποδοχή μπορεί να αποδειχτεί η αξία ενός πράγματος. Και ας μην γελιέται κάποιος. Η επιλογή δεν οδηγεί στην ευτέλεια. Η καλλιέργεια ενός ανθρώπου τον οδηγεί στην ποιότητα. Και αυτή την καλλιέργεια μπορεί κάποιος να την έχει μέσα από την ελεύθερη βούληση.

Εδώ οι ερωτηθέντες είναι πραγματικά χωρισμένοι στη μέση. Το «ναι» και το «όχι» είναι περίπου ίσα. Και είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί δεν είναι αποδεκτό το προφανές. Το δίλλημα είναι αυτό που αναπτύσσει την ηθική των ανθρώπων. Όχι ο μονόδρομος.

25. Ερώτηση προχωρημένης σκέψης. Αγγίζει την παραδοχή που ειπώθηκε σε προηγούμενο κεφάλαιο, ότι οι δύο είναι παρέα, οι τρεις είναι ζευγάρι.

25. Το γεγονός ότι η ζήλια συντηρεί τον πόθο, φανερώνει πόσο επισφαλής είναι ο πόθος. Δεν μας φτάνει να βρούμε έναν σύντροφο, πρέπει να β...οι για να μπορέσει να λειτουργήσει ο πόθος μας.
112 απαντήσεις

Η ερώτηση σε πλήρη ανάλυση είναι η παρακάτω.

Το γεγονός ότι η ζήλια συντηρεί τον πόθο, φανερώνει πόσο επισφαλής είναι ο πόθος. Δεν μας φτάνει να βρούμε έναν σύντροφο, πρέπει να βρούμε ταυτόχρονα και έναν αντίζηλο. Και δεν πρέπει μόνο να μπορούμε να τους ξεχωρίζουμε, αλλά και να τους κρατάμε σε απόσταση. Χρειαζόμαστε αντίζηλους για να μας υποδεικνύουν τους συντρόφους μας. Χρειαζόμαστε συντρόφους για να μας βοηθούν να βρίσκουμε αντίζηλους. Χρειάζονται πολλοί άνθρωποι για να μπορέσει να λειτουργήσει ο πόθος μας.

Με την ερώτηση αυτή δεν εισάγεται η έννοια της συνύπαρξης πολλών ερωτικών συντρόφων κατά την ερωτική πράξη. Δεν χρησιμοποιείται η έννοια της ύπαρξης πολλών εραστών σε ένα δωμάτιο, η σε ένα κρεβάτι. Αυτά είναι θέματα της ελεύθερης βούλησης και των προτιμήσεων των ατόμων.

Η ουσία της ερώτησης έχει να κάνει με το παιχνίδι του μυαλού. Με το σενάριο πάνω στον εμπλουτισμό των ερωτικών εικόνων. Με την συμβολή των εργαλείων της λογοτεχνίας, πάνω στον εμπλουτισμό των ερωτικών φαντασιώσεων.

Οι απαντήσεις των ερωτηθέντων έδειξαν την συντηρητική άποψή τους πάνω στο θέμα του πόθου και του πάθους. Ίσως όχι μόνο στην ερωτική ζωή, αλλά και γενικότερα. Το πάθος διακρίνει κάθε υγιή άνθρωπο τόσο στις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους, όσο και σε θέματα δουλειάς, εκπαίδευσης, έρευνας, πίστης, ιδεολογίας.

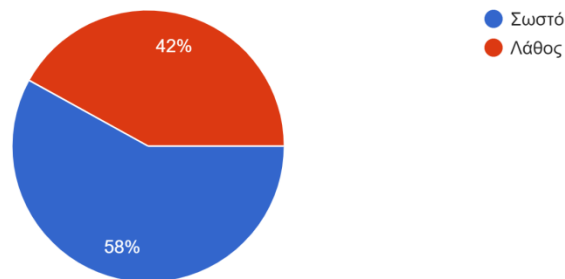
Υπάρχει πραγματικά πρόβλημα όταν το πάθος δεν δημιουργείται από τον ανταγωνισμό. Στην δουλειά δεν μπορεί να υπάρξει πρόοδος, αν δεν υπάρχει ανταγωνισμός. Το ίδιο και στην εκπαίδευση ή σε κάθε παραγωγική μορφή δράσης του ανθρώπου. Ξενίζει η συντηρητική απάντηση των ερωτηθέντων. Με 50 % περίπου

«ναι» και 50 % περίπου «όχι». Και όμως. Αν το εξετάσει κανείς προσεκτικά διαπιστώνει ότι ο ανταγωνισμός είναι ο κύριος τρόπος δράσεις πολλών ανθρώπων. Υπάρχει η εντύπωση ότι με την ύπαρξη του τρίτου ανταγωνιστικού ανθρώπου, καταπατείται η αποκλειστικότητα της κτήσης. Μόνο που κτήση μπορεί να έχει κάποιος στα υλικά αγαθά και όχι στους ανθρώπους με πνεύμα και ψυχή. Εκεί όποιος επικαλείται την κτήση του άλλου, είναι εκ των προτέρων ο χαμένος.

26. Ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να χορτάσει την «πείνα» του. Όσα αγαθά και αν προσφέρει στον εαυτό του. Το θέμα είναι πως αντιμετωπίζεται η συνύπαρξη των διαφορετικών προσώπων στη ζωή του, όσο και των διαφορετικών τάσεων στη λογοτεχνική του αναζήτηση.

26. Δεν είναι ότι ένα μόνο πρόσωπο δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλες μας τις ανάγκες, αλλά ότι με κάθε διαφορετικό πρόσωπο δημιουργούμε ένα νέο σύνολο αναγκών.

112 απαντήσεις

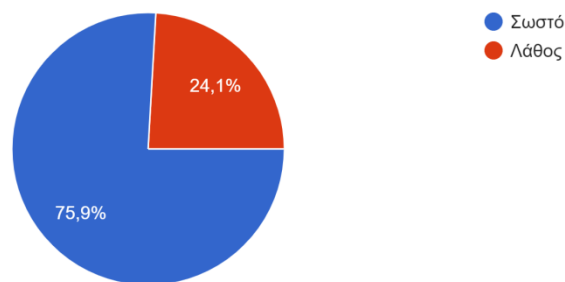
Η ερώτηση λειτουργεί μεταφορικά. Όπως συμβαίνει στην ερωτική και προσωπική ζωή του ανθρώπου, έτσι συμβαίνει και στη λογοτεχνία. Δεν είναι ότι ένα μόνο είδος δεν μπορεί να καλύψει όλες τις λογοτεχνικές ανάγκες. Είναι ότι με κάθε διαφορετικό λογοτεχνικό είδος δημιουργούμε και νέες ανάγκες. Και αυτό είναι πρόοδος και καλλιέργεια του ανθρώπου μέσα από όλο το φάσμα της λογοτεχνίας.

Οι απαντήσεις των ερωτηθέντων συμφωνούν περισσότερο, 58 %, ότι αυτό είναι σωστό. Και αυτό από μόνο του δείχνει μία ελπιδοφόρα επέκταση της διάθεσης προόδου των ανθρώπων. Μέσα από την σκοπιά της αλλαγής επιπέδων και της διεύρυνσης της διαδραστικής γνώσης.

Αν δεν υπήρχε η επεκτασιμότητα της μάθησης και η δημιουργία νέων αναγκών μέσα από τις νέες καταστάσεις που δημιουργεί ο άνθρωπος, τότε είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς πως θα εξελισσόταν ο κόσμος μέσα στην διαδρομή των τελευταίων εβδομήντα χιλιάδων χρόνων της ανθρώπινης ύπαρξης. Από τότε δηλαδή που ο άνθρωπος στάθηκε στα πόδια του και αποφάσισε να βαδίζει όρθιος επεκτείνοντας τις ανάγκες του στο νέο τρόπο στάσης της ζωής του.

27. Η επέκταση των αναγκών και των επιθυμιών του ανθρώπου, δημιουργεί την ελεύθερη επιλογή στο επίπεδο των λογοτεχνιών αναζητήσεων. Αλλά και της προσωπικής ικανοποίησης.

27. Το να έχεις κάτι επειδή το επιθυμείς, διαφέρει από το να επιθυμείς κάτι επειδή το έχεις.
112 απαντήσεις

Η ερώτηση το θέτει ξεκάθαρα, όσο και αν φαίνεται ως λογοπαίγνιο. Κάνει μια σαφή διάκριση της ικανοποίησης που νιώθει ένας άνθρωπος, που έχει την απόλαυση από κάτι που το επιθυμεί, από αυτή που νιώθει όταν του το επιβάλλουν αρχικά με το ζόρι, ή το επιβάλλει ο ίδιος ψυχαναγκαστικά στον εαυτό του και τον υποχρεώνουν οι άλλοι, ή υποχρεώνεται ο ίδιος, να το επιθυμεί.

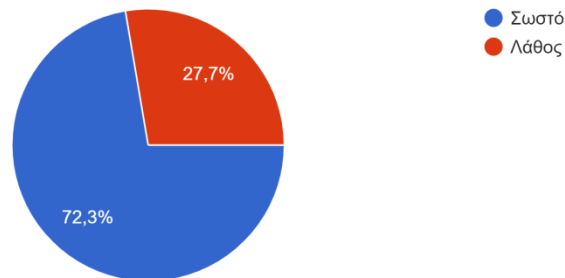
Στο επίπεδο της λογοτεχνίας το ζήτημα είναι παρόμοιο. Την λογοτεχνία πρέπει να την έχει ο άνθρωπος μέσα στη ζωή του, ως στοιχείο τέχνης, ως στοιχείο ψυχικής ανάτασης, ως το επίπεδο που δίνει την άλλη όψη της ζωής του. Να έχει την λογοτεχνία στη ζωή του επειδή την επιθυμεί και νιώθει εσωτερικά την ανάγκη να εκφράζεται και να ολοκληρώνεται μέσα από αυτή.

Η απάντηση του «ναι» είχε καθολική αποδοχή με 75,9 %. Εσωτερικά ο άνθρωπος θέλει να νιώθει ελεύθερος. Και να μπορεί να ορίζει αυτός την ικανοποίησή του, μέσα από τις επιλογές του. Δεν θέλει αναγκαστική επιβολή.

28. Στην ερώτηση αυτή μπαίνει ο παράγοντας του άγνωστου, σε αντιδιαστολή με αυτόν της ρουτίνας. Εδώ παρατηρείται το οξύμωρο της εσωτερικής βούλησης, με την πραγματική επιλογή του ανθρώπου.

28. Το άγνωστο μας συναρπάζει, αλλά απειλεί να μας αναστατώνει. Η ρουτίνα είναι βολική, αλλά απειλεί να μας αποκοιμίζει.

112 απαντήσεις

Είναι γενικά παραδεκτό και μάλιστα με σοβαρό ποσοστό αποδοχής από τους ερωτηθέντες, 72,3 %, ότι το άγνωστο συναρπάζει και αναστατώνει, ενώ η ρουτίνα αποκοιμίζει. Ενώ ένα μεγάλο ποσοστό αποδέχεται στην ερώτηση το φαινόμενο αυτό, στην πραγματικότητα και στην πράξη συμβαίνει εντελώς το αντίθετο.

Δεν μπορεί να αποδεχτεί κανείς ότι ο άνθρωπος προτιμάει να αποκοιμιέται μέσα στην ρουτίνα της καθημερινότητας, από το να έχει την συναρπαστική εξερεύνηση κάθε νέας πραγματικότητας συμβαίνει στο μικρόκοσμο του. Και αυτό στην σύγχρονη ορολογία λέγεται «αποχαύνωση».

Η κάθε μορφής καλλιέργεια, η εξερεύνηση του καινούριου και του άγνωστου, η αλλαγή νοοτροπίας σκέψης και πράξης, θέλουν προσπάθεια. Και αυτό ενώ το σκέφτονται και είναι αποδεκτό από τους περισσότερους, δεν γίνεται πράξη.

Η αποδοχή και η αφομοίωση κάθε μορφής τέχνης που μπορεί να συμβάλει στην εξέλιξη της εσωτερικής καλλιέργειας του ανθρώπου, θέλει προσπάθεια. Δεν χαρίζεται. Και ενώ λογοτεχνικά προσφέρονται πνευματικά δώρα, ο άνθρωπος δεν βρίσκει την δύναμη, την αντοχή και το κουράγιο να τα αποδεχτεί.

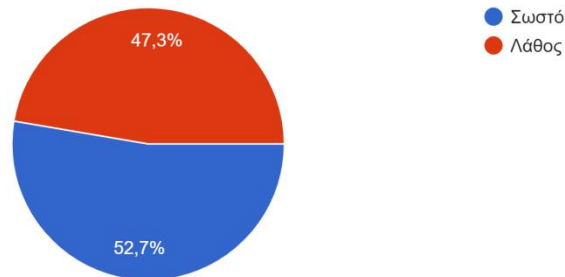
Η μη αποδοχή δεν είναι ενδεικτική της ένδειας και της πενίας του σύγχρονου ανθρώπου. Πολλοί δεν μπορούν να το προβάλλουν αυτό ως επιχείρημα. Συνήθως το ενδιαφέρον για την τέχνη γενικά, αρχίζει από την στιγμή που ο άνθρωπος έχει λύσει βασικά βιοποριστικά του προβλήματα.

Παρ όλα αυτά και στις ομάδες των ανθρώπων που δεν υπάρχουν βιοποριστικά προβλήματα, δεν παρατηρείται μεγάλη αποδοχή της τέχνης. Από ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού λείπει η λεπτότητα στο να δίνουν αξία στις προσωπικές τους στιγμές. Αυτό φαίνεται και από τον τρόπο που αντιμετωπίζουν την διασκέδασή τους. Αρέσκονται στην προχειρότητα της ετοιμασίας, στο χαμηλό επίπεδο της προσφερόμενης υπηρεσίας, στην απώλεια συνείδησης στο τέλος, για να μην θυμούνται. Αυτή η ολότητα των ανθρώπων πρέπει να εκπαιδευτεί, για να αποκτήσουν τελικά το κοσμοπολίτικο φινίρισμα που τους λείπει. Και η λογοτεχνία είναι ο κύριος παράγοντας εκπαίδευσης. Είναι το όχημα που θα οδηγήσει τους ανθρώπους στα ανώτερα επίπεδα ζωής και σκέψης.

29. Η μεταφορά των χαρακτηριστικών της ερωτικής ζωής στην δυνατότητα απόλαυσης της λογοτεχνίας. Ερώτηση μεταφοράς.

29. Η οικειότητα μπορεί να αυξήσει την τρυφερότητα μας, αλλά σπανίως αυξάνει τον πόθο μας.

112 απαντήσεις

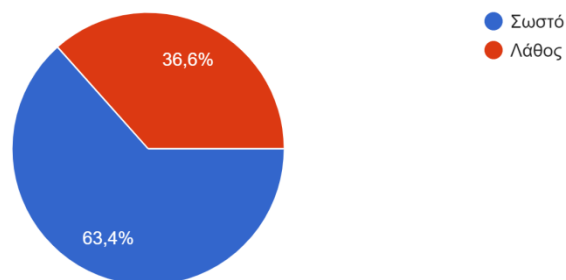
Πραγματικά είναι από το σύνολο των απαντήσεων που ξαφνιάζουν. Όταν οι μισοί περίπου απαντούν «ναι» και οι άλλοι μισοί απαντούν «όχι», τότε καταλαβαίνει κάποιος πως μπορεί να παραπλανηθεί κανείς στα μονοπάτια της παραλογοτεχνίας και της πορνογραφίας, παραμερίζοντας την λογοτεχνία.

Η λογοτεχνία αυξάνει το πάθος και τον πόθο για ζωή, για δράση, για σκέψη, για εξερεύνηση. Έχει έντονη επίδραση. Δεν μπορεί να λειτουργήσει απαλά. Είναι εξώθερμη, εκθετικά πολλαπλασιασμένη με τον χρόνο αντίδραση. Γι αυτό και δεν μπορεί μέσα από τετριμμένα συναισθήματα να παράγει το έργο της. Είναι η βίαια, αναπάντεχη έξαψη του πάθους. Είναι η φυσική απόλαυση της ηδονής. Είναι η έξαψη της αποκάλυψης, η αγωνία της ανακάλυψης. Δεν μπορεί να είναι συμβατικά επίπεδη.

30. Ο άνθρωπος πρέπει να ζει με πάθος και τα πάθη στη ζωή, είναι αυτά που πρέπει να έχουν τον κυρίαρχο ρόλο. Γιατί δίνουν την ένταση που την χρειάζεται ο άνθρωπος. Το πάθος δεν είναι ταυτόσημο με την αμαρτία. Όπως και η αμαρτία μπορεί να είναι τελικά αρετή. Και να εκπορεύεται από το πάθος.

30. Πρέπει διαρκώς να υπενθυμίζουμε στον εαυτό μας, ότι τα πάθη μας είναι επινόσή μας, όπως και οι αρετές μας.

112 απαντήσεις

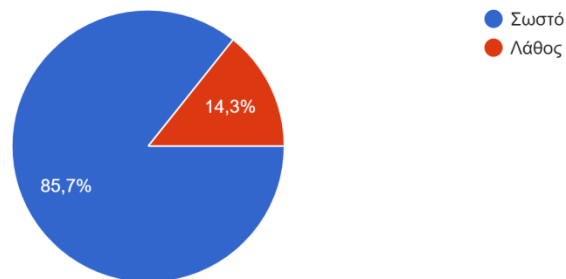

Η ερώτηση αυτή έρχεται να συμπληρώσει την προηγούμενη, με το καλύτερο τρόπο. Βέβαια εδώ η απόκριση των ερωτηθέντων είναι μεγαλύτερη. Με 63,4 % «ναι». Εδώ φαίνεται ότι το πάθος του ανθρώπου για ζωή και κατ' επέκταση για όλες τις μορφές τέχνης, είναι επινόηση και ταυτίζεται με τις αρετές του.

31. Η τελευταία ερώτηση σφραγίζει όλη την θεωρία που αναπτύχθηκε σε όλα τα προηγούμενα κεφάλαια. Ο άνθρωπος που δεν έχει φυσική εκτόνωση της σεξουαλικότητάς του και έχει αρνητική στάση προς τη ζωή, έχει το μόνιμο πρόβλημα του άγχους της ηδονής. Και αυτό που ισχύει στη πραγματική ζωή των ανθρώπων, ισχύει και στην αποδοχή και στην αξιολόγηση της λογοτεχνίας.

31. Οι άνθρωποι που διαπαιδαγωγούνται με τρόπο ώστε να έχουν αρνητική στάση προς τη ζωή και προς την σεξουαλικότητα αναπτύσσουν άγχος ηδονής

112 απαντήσεις

Το ποσοστό για το «ναι» των ερωτηθέντων είναι πάρα πολύ μεγάλο. Είναι 85,7 %. Και αυτό σημαίνει ότι τελικά η ανάπτυξη της θεωρίας και αναφορών, καθώς και των παραδειγμάτων στα προηγούμενα κεφάλαια, ταυτίζονται με την μεγαλύτερη μερίδα των ανθρώπων, έτσι όπως το αντιλαμβάνονται με την εσωτερική τους ηθική.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στην εργασία αυτή έγινε μια προσπάθεια δημιουργίας ενός πρακτικού και πραγματικού εργαλείου, αναγνώρισης και απόλαυσης της λογοτεχνίας. Η βάση της ανακάλυψης αυτού του πρακτικού εργαλείου στηρίχθηκε στην εσωτερική δύναμη και ηθική του κάθε ανθρώπου, και παραλληλίστηκε, σύμφωνα με την θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ, με την ερωτική του ζωή. Η χιουμοριστική πινελιά της Ξαβιέρας Χολάντερ, έδωσε πολλές φορές μέσα στην παράθεση των λογοτεχνικών κειμένων, την αποσυμφόρηση του ανθρώπου από το άγχος της ηδονής, που οι διάφορες μορφές εξουσίας και τα ταμπού του επιβάλλουν. Το άγχος ηδονής ήταν και ένα από τα σημεία που διερευνήθηκε στο ερωτηματολόγιο, που είχε αποσταλεί σε αρκετούς ανθρώπους, διαφορετικούς μεταξύ τους. Οι απαντήσεις τους, ανώνυμα, έδωσαν τον χαρακτηρισμό της σημερινής κατάστασης στα θέματα της διερεύνησης της λογοτεχνίας, όπως έχει παραλληλιστεί την με την ερωτική ζωή των ανθρώπων.

Η λογοτεχνία είναι ερωτικό παιχνίδι, όπως και η ζωή. Φυσικά και αυθόρμητα πρέπει να αποδέχεται κάποιος την ζωή, με τις χαρές της. Φυσικά πρέπει να δέχεται και τα ερεθίσματα της λογοτεχνίας. Η καλλιέργειά του θα τον οδηγήσει και σε πιο ουσιαστική και ασφαλή κρίση, στην διάκριση της λογοτεχνίας από την πορνογραφία. Στην ενήλικη ζωή του ανθρώπου, δεν υπάρχει κάτι που να διαχωρίζει με ακρίβεια την μία από την άλλη κατάσταση. Είναι μια κινητή γραμμή που πηγαίνει προς το απόλυτο, όσο προχωράει η καλλιέργεια του ανθρώπου. Αυτή προάγει την εσωτερική του ηθική και τον κάνει πιο σωστό κριτή της λογοτεχνικότητας, αλλά και πιο ουσιαστικό μέλος του οργανισμού που φέρνει η απόλαυση της λογοτεχνίας. Δεν υπάρχει αντιδιαστολή του κακού με το καλό. Δεν είναι πάλη της καλής λογοτεχνίας με την κακή πορνογραφία. Η φυσική εκτόνωση της φόρτησης του οργανισμού του ανθρώπου, μόνο καλό επιτελεί. Υπάρχει η ποιοτική διαφορά στην απόλαυση. Στάδια οργανισμικής ικανοποίησης. Συναισθήματα που απορρέουν από τον οργανισμό. Εκεί βρίσκεται το κλειδί της ποιοτικής αναβάθμισης του ανθρώπου, μέσα από την ελεύθερη βούλησή του και την μη καταπίεση της ερωτικής του ζωής. Από την αποτίναξη του άγχους ηδονής.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

Bagchi, J. (2007). *Looking for Reality in Romance*. *Social Scientist*, 28(3/4), 30.

Jensen, M. A. (1980). *Women and Romantic Fiction: A case Study of Harlequin Enterprises, Romances, Readers*. Retrieved from <https://macshere.mcmaster.ca/handle/11375/15523>.

Modleski, T. (1982). *Loving with a vengeance: mass-produced fantasies for women*. Routledge, Taylor & Francis Group, New York – London Retrieved from <http://site.ebrary.com/id/10236154>.

Morley, D. (2007). *The Cambridge Introduction to Creative Writing*. Cambridge: Cambridge University Press.

Starko, A.J. (1995). *Creativity in the classroom Schools of curious delight*. New York: Longman.

Ελληνόγλωσση

Γκούα, Α. (1972). *Σεξουαλικότητα και πορνογραφία*. Αθήνα: Εκδόσεις Επίκουρος

Javeau, C. (2000). *Η έρευνα με ερωτηματολόγιο. Το εγχειρίδιο του καλού ερευνητή*. Αθήνα: Εκδόσεις Τυπωθήτω.

Καλογήρου, Τ. (2004). «Lector Ludens: η ανάγνωση ως παιχνίδι / παιχνίδια της ανάγνωσης». Στο *Η Λογοτεχνία σήμερα. Όψεις, αναθεωρήσεις, προοπτικές* (Πρακτικά Συνεδρίου). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα, 128-133.

Κιρνάν, Τ. (1977). *Ψυχοθεραπεία*. Αθήνα: Εκδόσεις Επίκουρος.

Παπαθανασοπούλου, Μ. (2014). *Ο Ιούδας φιλούσε υπέροχα*. Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη, 2014

Παπαθανασίου, Β. (1997). *Οι Ερινύες πεθαίνουν στον καθρέπτη*. Αθήνα: Εκδόσεις Κέδρος.

Μουρσελάς, Κ. (2011). *Βαμμένα κόκκινα μαλλιά*. Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη.

- Μπάρρυ, Π. (2013). *Γνωριμία με την θεωρία. Μια εισαγωγή στη λογοτεχνική και πολιτισμική θεωρία*. Αθήνα: Εκδόσεις Βιβλιόραμα.
- Phillips, A. «*Μονογαμία*». Εκδόσεις Νεφέλη, 2005
- Ράιχ, Β. (2017). *Η λειτουργία του οργανισμού. Η ανακάλυψη της οργάνης*. Τόμος Ι. Αθήνα: Εκδόσεις ΡΕΩ.
- Ράιχ, Β. (2018). *Η βιοπάθεια του καρκίνου. Η ανακάλυψη της οργάνης*. Τόμος ΙΙ. Αθήνα: Εκδόσεις ΡΕΩ.
- Ράιχ, Β. (2011). *Οι ρίζες της σεξουαλικής καταπίεσης*. Αθήνα: Εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.
- Ράιχ, Β. (2011). *Ο Φρόνι κι εγώ*. Αθήνα: Εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.
- Σκαραγκάς, Γ. (2017). *Η Κυρά της Ρω*. Αθήνα: Εκδόσεις Κριτική Α.Ε..
- Σούλη, Σ. (1997). *Η ερωτική ζωή των αρχαίων Ελλήνων*. Αθήνα: Εκδόσεις Μιχάλης Τούμπης Α.Ε..
- Στάμου, Ε. (2014). *Η επέλαση της ροζ λογοτεχνίας*. Αθήνα: Εκδόσεις GUTENBERG.
- Schiller, F. (1990). *Για την Αισθητική Παιδεία του Ανθρώπου*. Μετάφραση – εισαγωγή και σχολιασμός: Κλεοπάτρα Λεονταρίδου. Αθήνα: Οδυσσέας.
- Storr, A. (1989). *Φρόνιτ. Όλα οσα πρέπει να γνωρίζετε*. Μετάφραση: Φωτεινή Πολυχρόνη. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα Α.Ε..
- Χολάντερ, Ξ. (1980). *SUPERSEX-Η προσωπική τεχνική της Ξαβιέρας στον απόλυτο έρωτα*. Αθήνα: Έκδοση IBC Hellas.
- Χωμενίδης, Χ.Α. (2020). *Ο Βασιλιάς της*. Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη.
- Harari Y. N. (2015). *Sapiens – Μια Σύντομη Ιστορία του Ανθρώπου*. Αθήνα: Εκδόσεις Αλεξάνδρεια.
- Winnicott, D. (2009). *Το Παιδί, το Παιχνίδι και η Πραγματικότητα*. Αθήνα: Καστανιώτης.
- Wolf, M. (2007). *Ο Προυστ και το καλαμάρι. Πώς ο εγκέφαλος έμαθε να διαβάζει*. Μτφρ. Βιλελμίνη Σωσώνη – Δασκαλάκη. Αθήνα: Πατάκης.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο έρωτας είναι η ίδια η ζωή. Η λογοτεχνία είναι ταυτόσημη με τον έρωτα. Έχει τα ίδια χαρακτηριστικά, την ίδια επίδραση στη ζωή των ανθρώπων. Θέλει την ίδια αντιμετώπιση. Την ίδια εκπαίδευση, για την απόλαυσή της. Θέλει τον άνθρωπο ελεύθερο να την απολαμβάνει. Η ελευθερία ξεκινάει από την στιγμή που ο άνθρωπος θα αποτινάξει από μέσα του το άγχος ηδονής. Από την στιγμή που θα νιώσει φυσικά την σεξουαλικότητά του και θα φτάσει στην ολοκλήρωση. Ο ορισμός της ολοκλήρωσης, τόσο στον έρωτα, όσο και στην λογοτεχνία είναι ο οργανισμός. Αυτός που ανεμπόδιστα έρχεται να ανεβάσει τον άνθρωπο στη σφαίρα της απόλυτης απόλαυσης. Στη ζωή πρέπει η απόλαυση να ανεβάζει τον άνθρωπο και να τον φτάνει στο επόμενο στάδιο του αγώνα του για ολοκλήρωση.

Μοναδικό όπλο του ανθρώπου στην πάλη αυτή, η εσωτερική του ηθική. Με την εκπαίδευση του ο άνθρωπος την ανεβάζει σε υψηλότερα επίπεδα. Η εσωτερική ηθική του τον βοηθά να κρίνει και να αποφασίζει τι τελικά μπορεί να κάνει την ζωή του ευτυχισμένη. Του προτρέπει ποιόν δρόμο πρέπει να ακολουθήσει. Γιατί δεν υπάρχει ηθική χωρίς δεύτερη επιλογή.

Η εργασία αυτή προσπάθησε, βασιζόμενη στην θεωρία του Βίλχελμ Ράιχ «Η λειτουργία του οργανισμού. Η ανακάλυψη της οργάνωσης» και στην απελευθερωμένη άποψη της Ξαβιέρας Χολάντερ, να προσφέρει στον αναγνώστη πρακτικά εργαλεία αναγνώρισης και απόλαυσης της ερωτικής λογοτεχνίας. Απαγκίστρωσε την λογοτεχνία από την πορνογραφία και προσέφερε την φυσική ηδονή του διαβάσματός της, απαλλαγμένο από το άγχος της αμφίρροπης κρίσης. Έδωσε το δείγμα και τον τρόπο στον αναγνώστη, να μπορεί να φτάνει στην ολοκλήρωση. Στον πραγματικά ελεύθερο λογοτεχνικό οργανισμό.

Η λογοτεχνία έρχεται να προσφέρει στον άνθρωπο την ομορφιά της ζωής, την χαρά του έρωτα. Έρχεται μέσα από την αρμονική της συνύπαρξη, με την έμφυτη ηθική του κάθε ανθρώπου, να προφέρει την πινελιά στην διαμόρφωση της κάθε προσωπικής ιδιόμορφης σταθεράς Φ. Της σταθεράς της αρμονίας της φύσης.

SUMMARY

Love is life. Literature is identical to life. It has the same characteristics, the same affection in human's life. And needs the same treatment. The same working process in order to enjoy life. Man has to be free to enjoy it. Freedom begins from the moment that he will shake off the stress of pleasure. From the moment that he will feel naturally his sexuality and reaches his integration. The definition of integration to life as long as to literature is the orgasm. The orgasm that unhindered brings man to the absolute delight. In life delight has to reach all humans to the next step in their effort to integration.

The only weapon man has in this struggle is his own inside morality. With the working process man reaches higher levels. The inside morality helps him to judge and decide what can make his life happy. It shows him which way to follow. Because there is no morality without second choice.

This Master's thesis had tried, based on Wilhelm Reich's theory (the function of orgasm. The discovery of orgone) and on the liberated view of Xaviera Holander to give to readers practical suggestions to understand and enjoy the erotic literature. The essay unhooked literature from pornography and offered the natural pleasure of reading free from the stress of ambiguous judgment. It gave the sample and the way to reach integration. To the real literary orgasm.

Literature gives man the beauty of life and the joy of love. Comes from the harmonious coexistence with the innate ethics. To give the sense of configuration of each personal constant Φ . The constant of nature's harmony.

ΤΕΛΟΣ